

B

488.

MIGU'ARA

Handwritten text, possibly a title or author name, written in a cursive script on aged, yellowed paper. The text is partially obscured by a vertical crease and some staining.

Handwritten text, possibly a title or author name, written in a cursive script on aged, yellowed paper. The text is partially obscured by a vertical crease and some staining.

LIBRARIUM

Large section of the book spine with significant wear and tear, showing the underlying structure and some faint, illegible markings.

Handwritten text, possibly a title or author name, written in a cursive script on aged, yellowed paper. The text is partially obscured by a vertical crease and some staining.

A decorative rectangular border with ornate floral and scrollwork patterns in black ink, framing the text.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 488.

1 Roma

2 Ferrara

3 Ancona

4 Torino

5 Casale

6 Alessandria

7 Coblenz

8 Amsterdam

9 Mannheim

Assemblea dei Rabbini

d'Italia

חרב לה'

כי ריב לה' עם יושבי הארץ כי אין שלום ואין אמת ואין דעת
 אלהים בארץ * ועתה דברו איכה היתה הרעה הזאת אשר
 לא נהיתה ולא נראתה כזאת מיום עלות בני ישראל מארץ
 מצרים עד היום הזה * הגה כלכם בני ישראל שימו לכם
 עליה הבו לכם דבר ועצה הלם * ודעו באיפה כי אנחנו
 שלוחי אמוני ישראל חלילה חלילה לנו אם נבלע ואם נשחית
 עיר ואם בישראל לא כן הדבר כי איש צד ואויב אשר נשא ידו
 במלך מלכו של עולם וביסוד כפר וברית תורת משה הכפר
 הוא אשר נפשו לא מייא חיון בישא שחו ימח ויסח זכרו *
 תנו אותו ואת הצליעל שכמותו שהסכים לדבריו לאלה
 ולקללה ויבדלו חקהל הגולה כי בני מרי הם ההם לפני
 ישראל בדבר הרע הזה מסיתים ומדמים לחסור מעל בה' וחללו
 יופי התמותה דר הקהלה זכתו למרס שארית יעקב והצבי
 ישראל לבחונים * וכלכה מעל הייר וה' ימשול בכם * וידעו
 כל הקהל הזה כי לא צמרצו צמנית יהושיע ה' כי לה'
 המלחמה וכתן אותם בידינו * ואקם
 תהיו נקיים מה' ומישראל :

באמשטרדם

נרפס

שנת למען רעת כל עמי הארץ וגו' לכ"ק

כתב וחדם שכתבו ב"י דינא רבת דקיק רומא :

בהגלות

נבלות שזכו האינדיקציה לב מחילת דואגת ומכאנת אשר
 חוס הלכ מקדמת אנ"ר רח דכלה דוחקה מרומ עושים
 והצעתה צוקה ומצוקה ומצולק' מקצות הארץ שלוקה לכל קהלה דעמא קדישא
 וצטנ' עדיכו הניע' דחסו כל עצמותינו * ומחלמלה מלאו מתכנו * וקבצו פארוב
 פני כולם כעונו משמוע ומראות נבהלכו * מאותה חלפירות בתובה כתובות
 מה שלא היה ולא נצרה * ולא למשל היה * ומכל עדת ישראל רחוקה והיתה
 לקול לחמה * וכמה קשה אצקה * היה לנו לצכו ואנקה * וכמעט לא נשארה
 לנו נשמה לאמר מהיכן כהיתה הכפירה הנאת שומי קדם קדחתה לא נשמעת
 ולא נראתה בן בליעל כזה חייט חיון עופן וקשה * שהרים יד צדת משה * ואי
 הוא זה הלכו * בשחלה מנוללה דכסע מקדם מקדמונו של עולם לטעת זאת
 האשרה לדבר על ה' תועה לעקור שרשי התורה * ולסיות למאמינים לפוקס
 ולמכשלה * רחמנא ליצלן מהאי דעתא ומן הדומה לה * כל אלה תשכמנה ולש
 תצלינה על לב ולסקר זאת לא תהיה רגלים * ולא כרעים לנתר בהן על הארץ
 הן גוענו אצדכו אם ח' אותנו הריקו' כמצא והיה סווד צעולם * וצפרט צמקומות
 הללו ראש וכו' סמוי ציכו רצפנו צנכשי יקיסו עלינו : סבוכנס סבוכנו אכלוכו
 החמונו חסיתים ומדיחים שועלים חסבלי כרמים כרם ה' צבאות צפקודים
 וכלל ש"ק לנו דורשים לתכשינו צמצרים שכליגה צכופרים * ועתה חלו כל
 פני אל וימנו סאזניהם תמרשנה * יכדו ולא תקשצנה שוא וצבר כוז אשר
 חלבו צדה שלא יהיה תלול ה' צדבר * שלא יאמרו צנויים עם ה' אלה * ונתערבו
 צנו אליכו כחשלו כחוכו כמוהם לא יהיה הצבר ולא יבא * וצראותינו אנו
 צפירים ח' ח' דכמה ראשי קציני ורעי ק"ק יעיצון גייעון כולם כא' על מינות
 קוץ כזה מכאיב הנ"ל שכולם צרוק אלהים אשר צקרבס גילו רוע ל * ודעותם
 הכוזבות שורש נחש אשר צקרבס * ומן שינמוז כנגד' קידש שם שמים צכרהם *
 ומכרסמן את הרשעי' הכופרים לחוגד' מילת * ולית דין צריך צשם * וצברט
 צמקו' ששם שמים מתחלל וכבודו מתמעט * גם אכחבו לא כחשוך כינו ונתנה
 צכ' עדותם הטוב והישר תוקף להאי כמרוד ראש החורי' צמקום דעקף ממרייה
 ורימיה וטעמי' חלה * גבור ציל שנשד' צשקריו וצכפותיו לצוד בני מהמכרות
 מן בעל היכולת ומגבורים * ועמר וערה על יסודו התורה * והתלש והמעט

כל יסודי האמונה שכל בית ישראל עליהם עומד וסמיכה * נח כי קטנטם עבד
 מתקנינו בדריך אחר פעמיהם דבלינו * וישן כי פרן גדריה סורה ספר ברית
 ותצויה והכשיל את הרבים בעבירה * אין למכתן תרופה ילדש כמדוקללה *
 לשון כופל על לשון * ואם הרים יד בעורת חסה כמו ואילותם יגשה וישחן
 צערו יורה * ולמחן דינו הרעים והקשים * למחן נחלה * וצתכילתינו למחן
 נחמה * וה' הטוב בעינינו יעשה * יגלו שמים עמו וארץ לו מתקוממה * כי
 דבשצילו דרקיעה קול ברמה יכבדו ומארקא למרעא לנו מפי מחוקק מודהרא
 לעלוי דעתא ולרס זכלח צמולי דאורייתא * ראו עתה כי אמי אני הוא ואין
 חלקי עמדי האם סס על כפיו מסוה מלפוקח עיניו עליהם ולהדין בעין שכלו
 שרצה לומר סאותו הדבר אשר צעורו אפי הוא אני הוא אותו הדבר ר"ל כי
 האלהות אשר צעורו אני אלוה * אני הוא לא שיהיה עמדי ואהיה אני בעל
 אלהות כמו האדם שהוא בעל הדבור והוא סוף מחכו לא הוא ודבורו א" * ואומר
 אני ה' ראשון * וארז"ל שלא קבלתי אחר * וחלעדי אין חלקי שאין לי סוהף
 ואת אחרונים אני הוא שאיני עתיד למוסרה לאחר ומי שזה אינו מאמין מודיע
 לכל שהוא מחוקק שלא עמדו אצותיו על הר סיני * וישעו מאו"ר ההר ומכו
 בצלמונה * וישעו מיטצ"תא וימכו צעברו"נה וישעו חמיי עלמא וימכו
 צחק"דס וקל חן שמיא לכל * לך אחרין פבוך נ"כר טרדין חן אנשא * ואכ"וש
 הוא מי ידענו ועם חיות צרא מברא למשריתא חמורך * וסבעה מדורין דאשא
 יתלסון עלך * וכל מי שיראת אלקים בקרבו חבין דטעה צמחא דספרא שמו
 הראוי לקרותו מינותא דכולה ולא מהימנותא דכולה :

ומקום

הכינו לנו רבותינו ראשי הגולה החעוטרים בכלילה דכהורא
 שנק"ק טפוזרים בכל פנה שבס אגמכו כחץ מושים בכל זיינא
 ללחוס צמלחמת' של תורש ולהמזיר עמרת יקודא דקודשא צריך הוא לאתריה ז
 וכשמענו כי כסלה צמחוב אדת וכטעי כאמוס נשתנו לנטעי נעמים * צת
 נעמיתא דעונים חמן קטופה לשנים כסוקה הודנו נאסך עלינו למסמית * ולא
 עברנו כמזכירים אפזנו כצירי יולדה חמרון חף ועברה שלא יסתבך ח"ו לנו
 צבור עוני עצורה :

ולפי

שהמת יורה דרכו לפי קוצר דעתינו ותלימות השתתנו אמרנו
 ביהמסכיל הנ"ל לפוס מוריסא שצשתא כי לרוב גאותו ורום לבו
 סבה לעלות צמרום שכלו ולהיות לו עסק צנסדות ולישא וליהן באצילות
 ומאנינא רמא נפל לצירא עמיקתא * ואכן צמתינא דר' הושעיא קא חתאנינא
 דאמה דפנינים אלו מאורות שאומרים המקובלים שרשם העלמה צתכלית
 העלמה

העלמה. ולזה אמר"ל חזון חכום"ל חזון מוצנע ובמיפלא חזון אל תקור •
 חצל עליו כוכל לחור אור חסך באהלו והולית חפיו מחרות פזנים שבקרבו
 וכפר בסביבה ראשון הרצון והיריעה ואיכה ילע"ל יש לו דעה ואמו של יחזקיהו
 עבדיןן ושחתי חסתינן ומחוינו חכובה בשילוח ללא חבצ דמיה • ואם כפר
 מחלקי' יתבדך היריעה • תבואהו שואה לא ידעה • וברצון עמו אל יהי' לו
 זכירה • ואם אמר שאין לו מעשה מי שכלל בחכמו וכמו עושה • צועק ומימה
 כלה לו יעשה • ועל שהעניו סניו לכמו' מכח אל ית' מחצרים היציאה • עליהם
 עוצה חרבו מתערה ומי שכיתש מחנו תהומו' יכסיהו ומים שאין להם סוף •
 ישטפיהו וכל שאינו מחמין ח"ת חפיו מקור תכחה עליו יסולו כל אית התורה •
 ואם לא השכיל לנורא תהלות עושה בלא • חכותיו יהיו הפלא ופלא וכל מי
 שליבר על ה' תועה ועקר שרשי התורה • כולם חו קצתם תקולל חלקתו בדרך
 הוא וכל הלוקחים לשונו בנחומיו ומזניהם כוונות אל כוננות לעותיו לחמנה
 ליצלן מהמי דעתא ולא יהיה להם צדור הזה זכרון וגם לדור שיהיה באחרונה
 שלא יהיה לנו ולהם לפוקה :

רמי ישמע ולא יתמה לגבר יהיר זה ולא יגוה שגילה פנים בתורה וכו'
 מחמתיהון לי • ומצאתי חסד ותלה סבלותו בחילנות גדולות
 ופארות משובות שיקבל דבריו מע' החכם והרב המופלא משה תלפיו נר"ו
 אבל החכם עיניו בראשו להכיר שהרעה יכחידנה תחת לשונו • וכן החכם
 המכליל המדות מע' הרב יוסף פייאמיט נר"ו ואמר ששקר ענה בחמינו אנשי
 גאולתנו ומעולם לא קבל דבריו ולא ככנסו דבריו באזניו :

סוף דבר בראיותינו אנו הצעירים ח"ת התקלה והרשת כרושה מריב ח"ת
 ה"ל ללכוד בצמודה דמיכותא • דילים לכל בני עלמת קמנו בקהל
 לשוע לרחק מחנו ולהדיס מעלינו הרעה • וכיון לכל רחשי אופי רועני עדה
 קדושה בכת ואל שיש להם אצל ה' ית' כולם פה חסד כסו פניו חוליס בכל
 גובאי מין קללה וחרס ושחתת למה נגרע מלהתיר תשכמו בצאורס הזך צח
 ומצומצ' גם אכחנו לא נחנע להרשיב פה בגזירת עירין ובחמור קדישין לנדתו
 לאררו ולהמרימו כדי שלא ימצא בעל דין מקום לחלוק ובסתרון פה לקי' דעתו
 כל עוד שלא יתחרט בחרטה גחירה חלב ומדעתא מכל כפירותיו ודעותיו
 שקרו' כנ"ל ולסרוף ספרו שחיבר עליהם לעקר ולשרשו בך הוא בין הפרושי'
 הכלווים אליו ויאבד כל זכר למו ולהעלותם מהדכום ולשוב אל ה' בתשובה
 מלימה גלויה ומחור סמת לכל עדת ישראל ויכנע לבבו וכל רוחו ונשמתו
 ויהסוף דעתו מהשחאל לחמין :

יהי שמו לעולם בך שצורך מן העולם ועד העולם המכס הכולל החומר
 הגדול מצד רב צדי אבי אבי כלי גדיש וחלט חכמה הכל צריכין לחרי
 שיטיא דון מאורותיו בני אנושא נידו העונה בשחמה ובאהבה עמיה הארז
 שבלבנו רם במעלה עולה תמימה נכיש וקדמה ח"ע רצנו בריאל טובו כצרו
 קדוש עם אל באלו אור זורק וצבילו יעמדו שמש וירח נחלת אל יזכו
 להסת: מ: הם וכל המאורות הגדולים אשר הם על הקלות מקודים ובעפר
 רגליהם אנו מתחנקים ומרחוק חכו לחטלתם חשתמים שכולם יחד יזכו הם
 וטמם וכל הכלים אליהם לחוות בנועם ולצקר בהיכלו יסודו עשני צבילו
 נכא' מהם צעיר הקודש קדוש יתחר לו אכ"ר. נכפס המשובה והטהורה
 ונכפס ענדיהם הקותמים פה רום"א הצירה היום יסו' בשבש"ך לחודש
 כסלו שנת תע"ד בהם להשיב אל תורתך ס' והנה הרה לזנונים הוציאה
 ותשרף: קטינה קטינה דארפת האחד חנני הישיבה הצעיר יצחק יצ"ר
 בר מרדכי מקאסטיל גוב"ר וצ"ל. צער ולם איש חוקיהו משה חיים
 בכמהר"ד יצחק קורקום וצ"ל. שכתו בר יצחק וצ"ל.
 יאורה בר מרדכי פיאט"ל לאיו"ל. אחד מצני הישיבה:
 דוד ב"מ אברהם מקובו יצ"ר. אחד מצני הישיבה:
 גם אני כבד אחר גדולי ישראל הצא ולא אחסוך עטי וידי אולות בעקני
 הרועים חל אישים:
 יעקב בכמו"ר ריוסף טרי"ום וצ"ל. אחד מצני הישיבה:
 זום"ש פרח שושן קנקן חרש מלא ישן מק"ק פיררא מלבד מ"ש
 רכני הישיבה לקטן

הנה אמת וכפון פדנר כי בחכמת הקבלה נבדודת מדובר נפלאות
 וכסגנה היא במאד מאד ללב נצר כנרת צרי"ש בששובה קכ"ז כמה
 גחוני עולם לח עיילי בה בלא צר ואיתת נחיי צנח' דחני גה כ"ב דלח אבה
 י"א לעלות נצר לח כי חשבה כקנין רצון וכשנר. חלח כילא הרם חל"ה
 אריות כפן חדם על נהר נצר. וכלל דאליס נצר. חסופ כבוד חלוקי' הסתר
 דצר. ובגדולות מלכו של עולם חין לחקור דצר. מה לתפן את הצר:
 אבל בימים ההם ובעת ההיא כמעט בטלו הטומנות כי חעטו יושבי האו.
 יען ביטן לח ראו עדנה אור בחמור הגדול להרשב"ס צר אוריון יחי
 יד אוריון וצר חנהן יחי וחי. אשר לח נגלה לרב ששת ולהרמב"ם ולהראב"ד
 להרמ"ן ודאש"בם ולהרדב"ה הגאון הגדול האיו. ונגלה להאחרוני' חסופ
 ונגלה

ונצלה כבוד ה' אל רחי פוק מוז הקלמות הר"י חייט ודברי בעל שני לוחות
 הצדקת המקובל האלקי * ומני על ההרים אשא צכי ונהי קינים והנה והי כז
 מי הוא זה ואי זה הוא תוקברתי המרטה להדפים ספרי הקבלה ולדרוש בהם
 צרכים בקול המולה גדולה * הלש הוא כרוז קרי במיל סולו סולו המסילה
 בתשובות מהר"ל נ"ח ס"י ת' צתוכמת חנוכה * דאין לדרוש ולדרוש צרכים על
 ענין הנילובל ושאר קשוט דברי אמת יסוד המעלה. הנם שנמצא הון לו ומשכט
 הנאולה צפרק הר"י לטמאס' רוח ה' דיבר בו מחדבר עולה הוא נתן יד למקור
 צ"כ במקצת הספרי שחינת לפוך גמלא * וכי' מחמר ח' זל במובלח חמך אל
 תקורר למאנשי חנוכה * חך לסט' דא אין לי' קלא כי נקל הוא הטעות במקמה
 זאת ההוללה כדאי' בלישכא חדא כמרד לח אדרות נשא דעשרה נפקו למעלה
 זו' נפקו והנו מן המסילה * ובצמ' דחגיגה נשמע קול יללה ד' ככנסו לפרדס
 וגו' נפגעו וילדו לצהלה * וא' המיוחד צח אל המכותה ואל הנמלה כי ע"כ
 צדמות מעלת הרצ הכולל והרוכח החפוזר והפעלה ה"ה כמה ר"ר יצחק נר"ו
 רצי מוצק לו נארה תהילה דברי פאר הדור הרצ הכולל צ"י צ"ו על ספר
 מהימנותא דכולה רעה תולה תחתיה עומדת הפהרת והמכשלה מצדו איש
 אשר לו ערלה חרפה הוא לו ולכל קלושה קהילה נחמיה חייא חיון כשאבן הוא
 קולו כנחש האלך לדבר על ה' תועה כאנשי עולה גמלאו חתניו חלמלה ול
 עזר עוד כח לאסיק חפזיה הבלא * צדמותו תורה חוגרת שק וכשמלה
 צדמיה חובללה צוני ורזני לעמוד על תלה * ולענות חמן בכל כמי בעדו
 אחרי הרצ צביה הנ"ל וגם אחרי המדרך ושונא גזל בעולה * הלש הוא רצו
 המוצק חדרנא דאומתי' וריש הגולה הגמון המבורס הרצ הכולל מהר"ר
 יהודא צריאל נר"ו על הס' הנ"ל רימיה חמרה ושעמיה תלה הנותן לחלקי'
 תפלה * ובחלמתי קשים תהלה * ואומר הנכי הנכי לאשר ולקיים חזותו צהר
 ובשפלה וזה הפלי לדבר ופרשת השמלה :

אם הא"ם אשר חמר המיון הלזה הוא הא"ם הנ"ל צפי כל מקובל מזה
 בן מזה הוא ודבר כוז דברו והוא עצב בצוה ונק' חולה כנים בצורה
 פלה כאלכה ושכלו שונב ורזה ואע"פי שיש בידו תורה ומ"ט מחזה שדי לל
 וחזה כאחרס רז"ל צמס' אבות פ"ג ואתה שם תמוה :

זהו יצא חמו ראשונה לדבר תועה על החמונה צאמרו להסיבה ראשונה
 איננה יחידית אך שנה ושלוש ובדבר הזה שקר ענה * כא' מקטנו
 חמנה * דהא צרייר לכא מחמיר אליהו ז"ל אל רשב"י וציריו בתיקוני חזוה
 פי האי גוונת דסיבת הסיבות יסודה ואין יחידות כמוה בשום פניה וכחמא

בעל ארבע הלבבות בעצמו היחיד נמנה וז"ל התקוני' פתח אליהו ואמר רצון
 עלמין אנת הוא חד זלח בשושבן וכו' ודבריו ב' בתבונה ז"ס הפרדס פ"ה
 צעזע עמות ובלום מהר"ם קורדומונרו חים אמונה רצון עלמין הכוונה כגד
 הא"ס וקרא דפון עלמין וכו' ח' וכל' גח' המנוי' שיש לו חזיריה רבים וכו'
 רצון העולם (כמו שראה מדבריו שם היה הסיבה ראשונה) הוא ח' ואין
 שני לו זגם אגז"ח הסוג שכולל חייבים רבים ולח"כ"ס המין שכולל אישם
 רבים אלא ח' שאין בהם אדמות בעולם וכו' והיו כוונות מעיני התמונה
 באחרים ח' ולא באחדות ר"ל כי אין ה' ח"כ"ע"ד השלילה וזה כיון ז"ס יצירה
 באחרים שאדון ומיד ואין שני לו וכו' ע"ש כי המריך למעניתו לפי שכינו נפש
 שוקקה ונעכה וכן ברור מללו לדברי התקוני' ח"ל עילת על כל העילות לית לי'
 עניינא דבטל ענה חייכי' דאיהו יתיה קדם כולה ולית לי' שותפא ובג"ד אמר
 דאופתה בי תניאני הוא וכו' אבל חיהו מד בלא שושבן ובלי שיתוף ובג"ד אמר
 זאן חלקי' עמודי עב"ל הקבוצה וכן קרא ז"ס חלקי' מפרש הפסוקים צמחה
 העל וכו' ה"ה בעל מערבית האלמות בשערכת האחדות באחרתו צרופ' ובאחנה
 זו"ל מערכת האחדות הם השלילות הנאותות לשגול מן האלקות לשלימות
 האדמות וכו' האדמות שלימה וכו' ע"ש ובפ"י הר"י חייט בארוכה קרא כל
 והר"מ כה"ד המזורה גאס נאס בקל קראת שאין הומריה אחד ושאר תוארי'
 ז"א ע"ג השלילה הנכונה ופאר היטב הואיל באר זה ז"ס פתחם הרעני'
 והיחנה זו"ל עילמין כל עילמין וכו' דאיהו חד בלא תנינא' ובראותך מה
 שכתב בעל שני לחות הצרית בתלק עשרה מאחר ח' שפכת רינה ובעבודת
 שקודם להר"ם בנאי בחלק היחוד על רצון זה תמצא בלי טמי מרגליה ח' כ'
 ראש ראשו כי כל תכמי הקבלה ובעלי תכמה העליונה קיימו וקבלו יסודות
 הסיבה ראשונה' והמיון הלזה כז' ששנה נאמת עכשיו ראש ולענה' ועל
 ה' חנקטי' תואנה' עליה' באמר בנצח ובחשפט הגם חסאניך אשכח':

דאמר סוסף עוד דאמ' הוא כדמו' הניק' ויס' לו גבול וקצבה וה' צדקות
 בשמה וכו' והיה הנקראת ח"ס ושאין לה לא בחירה ולא רצון ומתעבה ווי' לה'
 ש' שחושבנין מילין חילין ודתיקא עלמא טובא' כי הסקדמה ההיא ברוב דברי'
 פוא' כוונה דאמת ותמים הוא וגם מהר"ם קורדומונרו קרא לח"ס בשמה ולספוי'
 בוף באחרתו צמחו בתבונה אך בתחילה הקדים הקדמה ישרה ונפיש כהורס'
 שותף' והיה צב"ד צעזע הכ"ל וז"ל צעזע מילין כי הלך בכמה צריך
 שידע שח"ס מוח"ה לא יצדק אחרנו בו וכו' ובתחילה הכל האציל הא"ס י'
 שני' זכו' וכל דבר גרסה נפשו לתאנה' ולא תאריך להציא כל לסונו מלק

צמחה

צמחה כי רצה יום ליום וצויע אומר על פי ענינו האו ולא זר בעולות השלי
משוכות זרמו כטם עופת רעה ופמם טוצה דין ורחמים ולמען לא נאמן ההם
שנים ולהצילנו מאם להצה מחם אשר האמינו המונים אשר לחדשם ה' המה
בערער בערצה' צנלל הדבר הזה שמו י ספי' הדורשלי בעמטה המרצה
לחמר לנו כי לפי הפעולותיו נקרה שמו באחרם ז"ל בשמות רצה כל פ' והאמר
לי מה שמו א"ר אבתי ח"ל קצ"ה למטה שמותיה מצקם לידע לפי מעשי אפי
נק' כעמי' בשם שלי ופעמי' בשם צדקות וכו' דמכים מציתו לצדד ולא הש
כאנשי תועבה' אלאה' א' הוא וכפי שכינו הם פ' ע"ש הפ' עולות נקרה
ציראה וצאה צה י"הר ההקדמה הזאת רחצה וגם צה' הוא פן דמם זה השלי
אותם לדיון בוק וגמחה' העצמות והוא הא"ם לנפש והשם' לנגוף צמה'
דבריו בהשכל ובמכמה' להודיע ולהבין הכל לצני אדמה' והלא מחשיל
משלים לרוב צ"ג ה"ל דדעת וחזמה' וכבר כתב הקכס וקצאטי צמרת
הארי הרמה קליה שיש בהם גוף ונשמה אלא הם מינה אורה עמו האור
היוצא מן העין וכו' וכן פעל עבודת הקדש נאל נוצע מקור התכונה מחלק
היוצא מ' צ' חלוק השמות ומעין הספי' לא יתייב ריבוי צאלקות כלל וכו' ואין
זה מחייב שום רצוי בעצמותו י"ת חילה כי הכל נאמר בתיקם על הנצחיות
וכו' ושם בארובה עיניך תראנה ולינך יעמוד על נצטה רמה' ומה שפתח
המיון מן קטלי קני צמחמה שהנשמה הנקראת א"ם אין לה לא צמחה ולא
רצון ולא עצמה' א' מחוהי קא אמתה' ותליהם להשתיק הדבר פי הוא זמח'
ושוא לא ישמע' אים מלמדה כי משואות שוא ומדומים והוד נמדו מדמה לכי
מה שכתב צ"ם הזוהר ובספרי הקבלה הנעלמה' וז"ל הוזהר פ' נח אר"ם
ארימח ידו בצלותיו לעילת דכד רעותה עילאה ועילא קיימא על ההוא רעותת
דלא הקרעי ולא אתכסם כלל לעלמין וכו' והיבנת שמאמר הזה הר"י קיינו
בספרו דהזמן גרמח' וכן מהר"ח מק בשער הצמצמות פ' ופי' ציראה וחימה וז"ל
והרצון העליון על כולם הוא האין סוף וכו' והנה אחר דעותא עילאה ולא
מחכמה אלא לעילת שהוא הרצון שהוא למעלה מרצון ולא הפהר שאיך הרצון
למעלה מחכמה לא לעיל' שהוא הרצון למעל' מהרצון שהוא הא"ם וכו' ע"ש וגם ה
צ"כ ה' בשער הכ' להתחיל בנחמה ושייח בנחמה' ופי' מאחר אחר חדש' צ"ג
מרעים האדמה' והוכיח דהא"ם הוא הרוצה אך אין לנו דמיון לומר צו רצון כי
כי תהי' לנו לאשמה וז"ל א"ם לח לרעותין וכו' הפיוטה פי הרצון צדירא ר' ל' ש
צ"ח א"ם א' מכני טאם נאמר שהוא רוצה נחשט חספתה הרצון לרצון וזה נחננ
נתיק הא"ם מחוץ המכנימות שאינו בעל השינוים' אמנם ענין הרצון הוא

האצ"י רחמון המשתלשל מחנו וע"י הרצון ההו' הוא פועל רצונו בדמיון העצמות
 והכלים שהכלים בעלי השנוי ע"י ולכן תחילת התפשטות האצ"י הוא הרצון
 להאציל * אמנם הרצון הזה נעלם שאינו תחילת מתגלה חמם : אמנם הוא
 רצון שע"י פתירה להאציל * והנה הרצון הזה אינו הרוצה : אמנם עצמות
 האצ"י הוא הרוצה והוא נק' רוצה ע"י הרצון וכו' וע"ש צארכה צפ' הכ"ל ובכל
 שער העצמותו' שמצא כל חמדת לבך ופני' לך לנחמה וכן נעל עבודת הקודש
 עטה אור כשלמה צ"פ א' בחלק הייחוד דף יג' וז"ל דע שהאצ"י אין לומר בן
 לא רצון ולא ספץ ולא כוונה וכו' וכוונות החכמים האלה שלמים הם אמנם
 בתורתם הקמימה * לשלול מהאצ"י כל התוארים כחמר לנו כי אין לנו לומר
 בו לא רצון ולא כוונה וכו' אך צפי' אמרו אלה רמי הקומה : שהוא הרצון העליון
 והצמירה העליונה * מעיני כל מי נעלמה :

הנה

זכינו לדון דמיונות נזרקה צמיון איש רמיה * וכפשו תרד באשמונים
 ובשאל תחסי' ואפי' אם תמצא לומר דכוונתו רצויה * הגם שמעשיו
 אינם רצוים לפני רב העלילה : כי ביון לשלול מן הסיבה הראשונה התוארי'
 בהרמזם צ"ס המורה והתבר למלך כוזר חרי חטייית לא נחה שקטה דעת
 העניה * דא"כ עליו לומר כן בכלל על כל התוארים * גדולים וקטנים ולא
 על הרצון והצמירה לבד היתה ידו נטויה * אבל חכותלי דבריו ניכר
 שאפי' קור' הוא ומחלל שם ה' צפרהסיא ומן הציבעונין והסמרטוטין החזקסי'
 ארמית עקלקלות למרות עליון צניה * ומרחים באצבעותיהם לקלם ולהלל
 יה * ומסירים השגתו מן הארץ אשר עליהם צטוב טעם ודעת צוים הכתוב
 בכרוכי' אשר ימרוך למוזמה וגו' הכל חייבין צריח"י מ"ס בעל שני לוחות
 הצדית צדית ה' וז"ל הראויה צדתי האצ"י דלא קיימח לאודעא קודם עלות
 הרצון לא שייך לומר עצמות ושורש רק הוא שמו ושמו הוא ואז רצנו וידועתו
 כי בלמותו הוא מהותו וכו' ע"ש ומחן דאית ליה כאיבם תזיל לרבי אסייח ה"ה
 הרמ"ע מפאנו בכלח הריטון וז"ל כסולת נקיה שהוכיח בצדור שיש רצון
 לאצ"י שמו בגימ' רצון והוא ושמויה תק' * והוא ורעותי' חד וכו' ומסיים והוא
 הנק"א א"ס * וראה גם ראה צמני לובת הצדית צדית ה' ובצית ישראל אמרתו
 אפי' כי * ובאמת המיון הזה קינוץ בנטיעה והטיע דברים כלפי יה *
 באמרו שאין רצון באציל וא"ס איתא דלית צי' רצון איך האציל נפש מיה והלא
 יבא"ס הוא האציל בכל הספי' ואין כח צמפי' לבעול צלתי האצ"י כאשר אמר
 לאבן השתייה ה"ה שהרמ"ק צפי' צמער עצמות וכלים וז"ל ובכולן מתפשט
 האצ"י כדי לבעול כל הבעולות דאין כח במדות לבעול בעולות זולתו וכו' ?

זכן צפ"ו הנשמה המטיה אותה ונותן לה כח לפעול כדמיון גוף שאין לו פשוטה
 לא ע"י הנכס. ופע"י שהנכס פשוט וכו' מ"כ סקר ענה נצרת לא מיינה המספ
 דברי' אשר לא כן בארץ מאכליה על ה' ועל משימו ואליה. הלא כל כועל
 פועל ברצון או בהכרח או במקרה והשנים ניינעים בחיקיה. מ"כ כל פע
 ה' למעניהו. ברצונו והוציא לרויה. ומה שכתבתי די למצק ענה ותושה
 זה הכלל מצני לנהרא כבני לייא:

זכן מ"ש הקיין הנ"ל שהגוף יש לו גדול וקצבה. גם את הדבר הזה אשר
 דיבר הוא סקר גמור ואליה וקוף זה שכן כתב מהר"מ קצ"ה צבער
 הנ"ל על דברי ספר יצי'. וז"ל מדתן עשר שאין להם גוף והכוונה שהם צלי
 מדה. כי בערך בחינתם אל מאצילם אין להם גדול וכו' וכן פי' ואמר צפ"ב
 צבער מהות והנהגה:

דיוסף עוד שאת מושליו הטישם זה כל עין כגבר עזרו יין. הנה קדע
 שהמאציל העיקרי אית ליה שיפור חיו וחבוי וחללי הרחק חן
 הכיעור. יקרע ספרו לשנים עשר קרעים. כי נמצא בקרבי רוח עושים
 ואין לו חלק לעו"ה הצטולו טוב ונעים. יען חטא ואבנה להחטות מה עם ה'
 צדבר מינות עוונות ופסעים הט אונך ושצע דברי הכרע. במס זורק
 כטועי' צפ"ד צבער הנ"ל וזה דברו יקר ועי"כ ש"ק"ו המאציל מח"ה הקצה
 וכו' אין איברי יכולים לדבר וכו'. לא סיכו ולא גדול וכו' ולאחת דבריו הבית
 הדברים האלה בתיקוני' קבעום במאמר אליהו ואכת לית לך שס ידע וכו'
 חכמי שאין בו (פי' במאציל). יחס הפעולות ואינו בעל סיכו ולא נגדל
 צבול ולא בעל תכלית וכו' ע"ש דבריו חכרר הרים ומסדר סלעים. זכן
 פי' ואמר בעל מערכת האלקות והר"י מייט צפירושו כ"א ר"ג ו"ד וע"ש
 דברי האיש תמים דעים:

ואשר הקשה ונקול ענות חלושה נופנימה צרה ה' שמים המדעה וארץ
 המדעה. באותו זמן ולא קודם לכן צר סיהרא ושמשא. לצד
 מההיא דרשה. אשר דרשו מו"ל על עסוק את הכל עשה יפה בעתוהית
 בקהלפ רצה מרשה. ראייתו שאלה ששאל הר"י מייט ל"ר יוסף אקשטיילא אבן
 הרמשה. בזמן צריאת העולם מהנשתנה ברצונו לצדאות או כי נראה שיכו
 רצון ח' ואם תאמר שצדכו וקדום היה לעשות כן בימים ההם. בזמן הזה
 קשה מזה כי מה גרע מהותו שמש שהי' ברצונו קודם לל הוציאו לאור מהסויה
 עובת מההעדר. תשובה מה ששאלת מאמר שהי' אינו משתנה דכתיב אני
 ה' לא שניתי. מ"כ אין היה שיכו ברצונו לצדאו העולם בזמן סדראו ולש

קודם לכן • כי לפיכך אשרו מאמני הקדמות שיתר טוב להאמין שהעולם
 קדמון משתאחר שהוא ית' משתנה • ואומר שחס כאשר שלא היה שינוי
 ברצונו להמציא זה המציאות באותו זמן א"כ ברענו כמו • חסי שאלה זו ה"ח
 לעמוד עליה וגם שתינה נכנסת בגדר שאלה • כי מאחר שהיה ית' כעל ועשה
 הנבראי' ברכין ולא בחיוב • א"כ חין לתת טעם לחם • כי חין טעם ברצון כי
 חס שמה נותן סיבה וטעם לחם רצה האד' בזה הדבר יותר מצוה • א"כ סיבה
 הגיעה לרצונו שיבחר בזה יותר מצוה וכו' ומסוים ורצונו לא ישתנה לעולם •
 והוא ידע לחם אז • ולא קודם מעתה • וידיעתו הוא מהותו עכ"ל שקדושה •
 והאיש אשר יחפון לקראנה כולה יעיין בשני לוחת הצרית בהנהה צדית ה'
 הקבועה בצדני מרמא ושישא :

דן

כל חלה ראיה ענינו שגם המקובלים נתנו טעם צעלי ה"ח קודם
 הלולים ח"כ שקר ענה האיש הזה והכל הכלים ולת די לו זה הצער
 אלא שגנה ושלש וטעם להאמין השלוש כמו הערלים הדור חסם ראו מי הוא
 זה ואיזה הוא מהמקובלים אשר הקדים הקדמה כחבת כזו להאמין בשלוש
 בעובדי אלילים אשר קרא הוא בקול גדול ויסף כחמשל משלים • ואשר לת
 האמין בזה לא מצני החבות הגדולי • עתה חין לפי מחסוס ואי זה לכני רבו
 ורחנן כעשו גל של עצמות ומרם פינולים וכדעצד ר' אליעזר ראש המשכילים
 אלהות סבה דאית' בס' הזוהר פ' כנסתם כאלה המילים וקף עינוי ר' אליעזר
 נאשגת ביה ואתעביד תלת דברמי ואי היה קמאי הוינת פזינת רישיה דבזירי
 וצנהצוים וצנהלולים אשר הוסיף על חטאו פשע לאמר הכל עשוי בשילוש
 שצריכים אנו להאמין בשילוש כבנים סכלים • ואם כדברי האלה (יאמר)
 לפניכם הלא יעמדו עלינו היהודים המחללים ויאמרו חף אתם כמונו מבלי
 אלינו בחחונה כמשלי' ומי ידבר על לבס ללקח בן מהימנותא לשקרא וקלוחות
 והכלים • הלא אוריכו כלילים ויאמרו מי חפים אם האמת אתכם או אתנו
 מי הם המייחנים והמשמאלים • וזה צאמת בקרא מבלה כניס צתורה שלא
 כהלכה ועשה כן להיות האם לשועלים • ועשו גדול צדברו כא' הכלים •
 כדאמר רשב"י לחצרייה במטות' מניכו ללא תפקון ממומיכו מלה דאורייתא
 ללא ידעתון ולא שמעתון מחילכת דברצא ללא תהוון גרמין לההוה חטאה
 לקטולא חוכלטן מצני גשא למבנת פתחו כולם ושמרו דמכאל לשיזון דמכא
 לשיזון • וכן כתוב על פסוק ולכני עור לא תקן חכשול וז"ל ומתן ללעי
 באורייתא ולת ידע לחסתכלת בהבארת קטוט ובארת מישור השוה מלה סלקא
 וצני אורתיין ולית חין דיתחבר ביה וכולת דחין ליה לבר נש • ואזיל ושאני

בעלמה

צעלמא ולא ישכח אחר • וחאן נדים ליה האי יהוא דמאטי ליה מאורת מוסות
 הה"ד ולכנו עור לא יתן חכשול ובנ"כ כתיב ויראת מחלקיך וכו' ע"ש בדבריו
 המהוללים • ויראת גדול רעות ועונש החגלה פנים בעורה שלם קשלה
 וכלי דעת מחשיך עכש במילים • והמחדש הקדמות מדעתו המציאות לידן
 מיכות ורעות אלילים כאשר עשה הנפש הזה קל שבקלים • וכאשר באזנינו
 שמענו וגם במכתב לאמר חפוי בני אלים • דכשמו בן הוא בליעל כקוף מונד
 ורע מעללים • עיד מהקדמות ונדע לכל שכל דברי הספר הסתום דברי מינות
 כלם • מחה שפי' על חשנת כל המסתכל ב"ד דבריו דתויו לו שלם בא לעולם •
 בשמו המסור לעקוב והפסע לחצוה כחלם • לאמר כי איש עושים ופסעים •
 ומהוא יתבונן בהם לא יביאיו החלקי' במשפט על כל בעלם • ופי' לשון
 דתויו שירחמוהו מן השמים • אם כהניעו לאבני שיש טהור יאמר מים מים •
 ה' צמות כי בכפשו דיבר סתו"ם עי"נים יטן וביען הוא מתלמידי שבת"ה
 הגדוע המעקם לרכים • ואם כדבריו בן הוא חין עוד תורה ומצות • וכל
 המצבנות שוות זיל קרוי צירצ לשמור ולעשות • ועשית על פי התורה אשר
 יגרוך ואם לא תשמור לעשית • מי יתן והיה ציד כל איש ישראל לתת דמו על
 צחית סלע לצלתי הכסית הלש כפי' אמרו חכמי הנוסנה • ולא ה"מ הוא
 העיקר הלא המעשה לנו למקנה • ואם עשה בדעתו להתפלסך צרצרו צמי
 איש תצובה • אשר הזהיר על הידיעה • הגהו קיים וקבל בכל כמו גם העשי'
 ואם תלמה הרץ דעה • דע את חלקי אצרך אחר דוד לשלמה בנו • אצל
 הוסיף עוד דבר בלב חכם לימינו ועבדוהו ב"לכ ש"לם ובנ"כ פס ספ"קה למען
 לא תהי' צאן ה' כער פרוצה • ואי הוא זה ואיזה הוא אשר לא יצין אמרם
 צירושלמי • כל המסתכל ב"ד דברים חן לו חלק לעו"ה ב"כ כדואב הדומי •
 וכן משמע בכמה מקומו' בגמ' כבשים ללבושך במובלגת חמץ אל תדרוש ואין
 לך עסק בנסתרות התורה • ועל הכל באדרא • אמרש"י דללמוד חכמת
 החמת צריכה יראת ה' טהורהו"ל אר"ל שכתבתי על קתיבתי צדיקתא חד •
 דכתיב עת לעשות לה' וגו' • יתיב ר"ש וצכה ואמר ווי אינליכא ווי אי לל
 גלינא תבדייח דהו' תמן אשתיקו • קסר' אבא ואמר אי קיתא קמי דמר הא
 כתיב סוד' ליריאתו הא תבדייח חילין לחילין קצה' וכבר אעלו באדרת דצד
 משכחא וכו' אויה לו ולכפשו כי דבר סרה עלה' וגם פניו יאולם • כי כפי' התענה
 וגם הפך החקירות כולם :

ראו

בסראו בני ישראל ויהודה • פסק הר"י דלמאם הבא בתמילת פ"ה
 לתורה ולתעודה • הוא הנותן לאדם לעסוק בתקנת הקבלה דעת

2 2 3 3
 ורשיון

רמיון ופי' הח"ח ר' צמובלא ממוך וכו' חין לך עסק בנסתרו' צמפי' העלומה
 כ'זר עליון ככתוב בתיקוני הזהר תיקון ק' צ"ו ו"ל כ"ע דא איהו שלימו ד"כ
 שערי צינה זלא איהו זלא חתיהוב למסה ועליה מתמר נתוב לא ידעו עיט -
 ועליה חמו"ל צמובלא ממוך חל תדרו' כו' בנין דאיהו מקור דלית ליה סוף
 ובמקורא דלית לי' סוף ממן יכיל לאשגח ולאשכחא לי' סיפא עכ"ל וכתב הוא
 ז"ל ו"ל ופ"ט צמה שלמעל' מזה * והוא עילת העילות הכקר' א"ס צמה שאמרו
 חין לך עסק בנסתרו' הרצון צו בכתר עליון ובא"ס חבל העיון בשאר ספי'
 שארשיכו צומו בעל המאמר להתבונן בהם * והו המכוון צ"פ הנסתרו' ל"ה
 לקיובו' פי' הכסויים שיש לנו בדעזכו ובמקירה האנושית שלושה מיכי חכמת
 וזדעיות ה"א אסור מכל וכל והיא ההשכלה צא"ס ובעילת העילות כתר עליון
 והס הנסתרו' בלשון רבים * כיהא"ס ופ"ע שני מדות * ועוד כי המקירו' צזה
 רצות מה עילות העילות * ומה הי' עישה לכנים קידם צריאת העולם *
 ולמה לא צרא קודם * ומה לאמור כמו שבארז"ל איסור זה צמקום אחר
 ע"ס * וכן פי' ואחר המוקובל האלקי הר"י ניקטליית בספרו בשערי אורה
 דף צ' ו"ל ופ"ט המתפתה בדעתו להשתמש בכתר קיובו ק"ו שאין צומן הזה
 צקיאין בהוכרית הסם וצמימיו וכו' ומעלה חרם צידו * ועל כיוצא בו
 אמרו וכל שלא סם על כבוד קיובו רתוי לו שלא צא לעולם וכו' ע"ס * וכן בדף
 ו"ל מקצה השמים עד קצה השמים אתה דורש * אבל אינך דורש מה למעלה
 ומה למטה וכו' ע"ס * וכן בדף צ"ו פי' לאיסור משנת חין דורשין וכו' ע"ס ובדף
 כ"ו ע"ב פי' לשון רתוי לו שלא צא לעולם לאיסור * ומדבריו ומדבריהם כל
 איש ישראל לא יסור * ועל הקדמות הר"י חייט ובתיקוני הזהר דף ע"ג
 ע"ב ו"ד ובמערכת הפדר לבך תשים * ותמצא פי' המשנה הזאת לאיסור
 מנלים טכא וטפחיים מכבים * והצפיעיני הפרים ופכה חל רהצים ושטי כוז
 והלך לקראת נחשים * א"כ יבטל צמיעוטו צשישים * והרמ"צם צפי' יסודי
 התורה וכל הפוסקי' כל' א' לאיסור המשנה תקיים * ועל דבר זה אציתי
 לאמר ליסודים * שגם אם יהיו כל המקיבלים לאחדים * ויפרשוה להיתר
 (ומה שאין גם א' עמו מסכים) * כיון שהב"מ והפוסקי' פירשוה לאיסור
 בתרייהו אזלינן ובעקבותיה' דאילן האזי כללית צידונו מסרי כתציהם * הציון
 הרד"ב צו ז"ל צאשוצותיו סי' ל"ו ו"פ נשא מדברותיו * כל מקום שתמצא
 ספרי הקבלה מ ולקין על הב"מ הלך אחר הב"מ והפוסקי' * ואם חין כוזב
 צב"מ וצפוסקי' הלך אחר הקבלה * וכ"כ צ"ס יומסין וכ"כ הר"י ז"ל צתשוב'
 סימון מ"א צסס הר"ש הלוי ז"ל והציואם צט"א והציואם צכללי' הפוסקי' בעל

פנסת הגדולה א"כ צרור צמח צדקיים כיון דה"גת והפוסקים חרתו
 בלוקותיהם * שאסור להסתכל צ"ר לדברים נעשה ונשמע באחרתהון * ולי
 רשו לכל צ"כ להסתכל בהין * וק"ו בן של ק"ו שאין לו כירכא ברשותינו עין
 צעין בלי חבובה שגם חכמי הקבלה מוסיפים להם הין א"כ גילה כני' בתורה
 שלח כהלכה השפיון ועליו תכתב הרעה מנכין * זאת ועוד אחרת כי
 מהר"ק מ"ק נ"ה * שאין ללמוד חכמת הקבלה אלא לנעלי מדה טובה * כאשר
 בטוב טעם אמרו בתיקוני הוהר ואילן דאינון באילין מדות צריך לנלויה
 רזין טמירין * אבל המגלי רזין לרשיעיא כחילו מגלה ערין באורייתא
 דבני שפתא ציטא לילית אימא לרשיעייא ערבו יא ביטא מאן דמגלו רזין
 דאורייתא גרים לפדיק לאוהו יסוד דאיתמר * ציה סוד ה' ליריאי סאסהלס
 כביעו חינו' ומן שפינתא ה"ה דחולו מים חכיים וגהר יתרב ויבום וכו' :
הנה צריך לכתב כביעא בכותא * כי הוא עין כלילי להודיע סוד לנברא
 אס לא ניכול עימי' כורא דמלחא * והאיש אשר אין לו דרך ביראת
 ה' כל היום לא יבא בקהל ה' בפרדס הקבלה וברזי אל כורא ואיום וכחו כן
 העציר הר"ק בה במתנה למופת ולמות הרבה ל' שאין ללמוד אותה אלא מחירב
 הדומה למלאך ה' צבאות * כאמרסו ל' להצילנו משגיאות * והכ"ס הערום
 הזה התמיל וסיים בגנות * והפך דברי אלקי' חיים לדברי מיכות :
ואם הזקן הממרא הלזה ואשמי הוא מילידו כשעומת למילדי שנת"אי
 כנראה מהקדמותיו * ומדברי הרב הגדול צבי כבד כודע אורחותיו *
 שגבה לצולה קרא בנא וכביא * וכמעט הי' לנו למכשול ולכח יוקשים כאשר
 עדנה וזכרים זקנים וישישים * הוא היה גרמא צנויקין וכפסה הצרעת ההיא
 הממארת * בזמנה גלגלות היהודים ותהי בעיונותיכו האמת נעדרת * ולא
 די לנו זה הצער בעברה * ועס וצרה * אלא שה' חויא צא בארסו של עזראי
 לנגל עלינו את הישיכים מדשים לדקרים להטות חליו ואל השטן לבות כשברי'
 וצעונונו רצו כמו האנשים האשמים האלה בקרב הארץ * אשר הסיתו
 והדיחו מאחריה' בני ישראל וכרצו סרץ על פני סרץ * אך אחרתי ונחמתי
 ערשי * כי ה' עוזי ומעוזי ומכוסמי * הוא הנותן רשות לכל צ' לככות לחטן
 כסותיכו האם תפת חטה נוציא חיה * או נעמיד על חסרתי צקני החת"כי'
 כח * כאמרתו התחימה והצרופה אשר כל נפש חסיד כלתה וגם נכספה *
 כי מנסה ה' אלקיכם אתכם לדעת הישכם וכו' וכדכתוב הרמ"ם
 ואם יראה וימצא אים או אשה או משפחה או שבעת ימים * אשר לצדו כונה
 ביום ל'קייט צ"ם ההוא קיניס כסותים * לא יביאם אל ביתו אבל באש יכתו *

וצעת יחודו ונחתו * לחטן לא יאמר עליו פתי יאמין לכל דבר * המניח
אשים יח נקיה לאכול פת קיצר :

סיף דבר אין טוב כי אם לבשר גלגל הספר הזה עד תומו * עם מספר
רוח עושים עמו * ואין ביעור חמץ ושאר שבועים לא שריפה * ויהי
לאמר וכחן נכדתו סופה * וחף אם עירב בו קצת תערובת אמת * הכסולת
מרוצה על החול * והוא כעדשה מן השמן וכזית מן החת * וכאשר אמר ר"ם
על הגליוני' וספרי מינים * תקפת את בני סאם יבואו לידי אבי שורפם ואת
האזכרות שבהם בכל כפי וכל מחודי * ועל דבריו שאמר לרוח חמץ קדישין
צ"י * ושבא אילינו ככתב מחליהו הנביא והוא מתכבד * כאשר העיד האלוק
התורנו מוהרר נפתלי ב"ן מפראב עמוד הימינה * גוף שלח אם על כבוד
קובו * הם לדברים המנהילים החוכו * הפונה לדברי הנאי וצטלים מדברי
תורה ואין לו חלק לע"ה שכולה טוב ואורה והנוממשש מסך ולא אור ותועה
ומתעה כשכור :

ועל דבר הקרם שהמרימוהו טוב עשו וישר כחם כי בצדק ובחשכט
שפטוהו * דאי' בחמה"רט סי' ק' צ"ל שדרש דרבי' ומרנלא בכומיה *
שכל מי שעוסק בתורה אין שואלין ממנו שום משכון לעו"ה כי אם הוא רשע
וטמא * שכן כתוב צ"ס"ה והוא ז"ל דבריו הזהר הקדש צמישור הוכיח *
ומאוד חרה אפו והריע חף הצריח על הדורש המדבר סרה על ה' ועישה
תורתו כלסתר * דקלילה להאמין דבר זה בכל אהר ואתר * והרד"ב ז"ל
צתשובה סי' ק"ח"ק"מז על דורש דרבים * דברום אשר לא כן והמה בזכיס *
וגילה פניה בתורה שלא כהלכה * מיום דבריו שאם לא יחזור בו שיודיעו לו
וימחרם ויעצור בעמק הצכור וכן ראית' צ"ס שער אפרים בתשו' סי' ס"דוס"ה
צפי' * שאם התרו בו שלא ידורש דרבים כזה הדרוש * אם יתורר לסורו יאי'
צנידוי ומעדת ה' יהי' כרום * והרבה מחלה והדומים לזה שהמרימוהו עם
מפ"צ שלא כהלכה * ובכר בת דרמ"צט ז"ל בהלכות תשובה שהמבאר דברים
צ"ס הוי כחילו דורשם לאלמים מצני' אדש א"כ האיש הזה העומד במרדו
ואלך בחשי"כה שכתב הדברים על ספר דליו וג"כ שלא כהלכה * ולא חזק
כי ראוי הוא לייסרו בשוטים ובעקרבנים כי רוח המינות נוססה בו * ועל כן
מרב דבר אורייתא ליטריקיה תו"י דרענן דלית לי' חסותא :

את כל הדברים והאמת הלאה כחצתי לפי כתבי הטייר הגדול מהרר צצו
וכתבי מהרר חסד חתניו מארץ הצבי מה נמלצו לפני אמריהם
אמרי יוסר * תרותים בעט גדול ועוקרת בדרך האוקר מי אוי למי אצו לך

למי

אין שום צד שיהיה עמו
אם ידע שיהיה צד הרב הנה יהיו
צדקו לזר קצין ופלאי שמו
בזר שזר חמו מיטלתי אלו יחזק
בגם הקמות גם בשר הפסקים.

דלוס 1888
המלך 1888
המלך 1888

הקמות בצמד עין
הפסקים אשר נספר
עלמיה לה

אין ואלא חלוקה בגם שום הקמה רק נספר הוא לזר
אין ואלא כי היה הם שזר הוא שזר זר הרב קצין ופלאי
אין ואלא כי היה הם שזר הוא שזר זר הרב קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
לפי הדיקה יצא לקוח
חיון נספר הקמות נכד על פרושי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי
הקמות יחידה אצלנו קצין ופלאי

למנו חלונים למנו שיח למנו פשעים וכוונותם לחמירותם לשרם התועבה הזאת
 הנעשה בישראל כי ע"כ אספר אל אל חמלה ואחלי מעלת רבי יכונו יהיו
 לרצון חמרי פי לפני רועה ישראל הוא חזינו שבשמים ערב וצוקר וצהרי -
 יען יש לחל ירו לעשות חיל יביא לבית חזיתיל או ימחה מתוך המיניש
 למען לא יהיו דבריו למכשלה תחת ידי הכת"ים והכ"ש המקולל ההוא
 הצודה בפשו לקמתן או ישוב מדרחי הרעה לאמר סקר דברתי או לאצדונ
 יותן בצבול רשעים ריכה היא הנבואה הנחמה והרציתי דברי חלה
 לכני מעלת הרב הכולל והרוכס לכל אשר יודע חכמה ומוסר ה"ה כמאמר
 יצחק לחמפרובטי נרו רבי מובהק פוכו כצרו ואמר לי כן דברתי ושפתים
 יושק ובו' וכתבתי וכתבתי שמי פה פירארה תתן צמוצתי מנוחה ט"ו לירם
 כסליו שנת לדעת את ה' לסדר והנה צעל המלומות הלזה צא :

צאום קטינא דארעא דליש כותיה מלרע מיכו יודע צין טוב לרע ועירא
 דמן סברויא הוא כלא היה יעקב דניאל בלא"א אברחם צעיר

אולטו יצ"ו תוש"ב עיר פירארא
 ידירות על הפסק הזה ועל קורות החי' מלש' רדל

טופס כתב וחרם מהרב הגדול דק"ק
אנקונה *Vol. 58*

קול אמולה גדולה שמעה אזניו תבן לה קול יללת הרועים רעי צאן קדשי'
 כי סדדה הדת דצ"ס קול על שאבת כופרים השודדים גאון הירדן
 קול בת ציון טערים המצוינו' תפרש כפיה לעזרת ה' צניצורים כי עוכה
 נפשים על האורנים צנד צנדיים צנדי צנדיים וקורעים לבוש הבדים
 חרב אל הבדים כי כיואלוכסאולה עמיד חיון חיסת ריון ונכשל באמת משלי
 כי עברים עורים מן הסורים צמי המרים מן מתוק יחככו
 למרים ודינים חסונים צמרה אכקוד פקוד ושוע וקוע לקעקע
 צירה וקורה ישרה ולהעביר גלולים צחקן חרם הרה פרוסת
 לשונם ולחלילים צרית יכרתון לנתק עולט מחלכות שדי שלי חמד גמן
 פוריה ואני בשמעו קול קריאות הקריות צכויות לפלפמות הוחיות
 כיוכי הגחיות ובורי החיות וב עלי תשובת ירענו אף יצרימו ומרתוק
 ידיו מלחמה עזומה על תורת ה' תמונה ואככי הרואה מחריש משפחה
 תורה ונוהה מה היוצאת בואת זאת החלה אשר לא נסתה כף רגלה הצנ
 צמחנה העברים מיום היותם חוץ לעמם או לנו כילא היתה בואת מתמול

שלשום

שלום * ועמדתי מרעיד ירא ומרד לדבר אלתינו * ואשמע את הדבר הרע
 הזה ואפתכל ואשב לוחם ומחוסם * משתומם על המראה מראות נגעים *
 צרעת הבגד בגדי כהונה ומעיל ס"ס מדרם לפרושים פורסים ודורסים
 צדושים ומדושים * מדשים מקרוב באו לא שערום מצותינו הקדושים *
 וצרעת הצית בית ה' צ"ז כנסיות ובתי מדרשות נדרסות כרפסות דגו בלשונם
 צמאונם * משאת מריבה המלה לעלות במקלות * וצין ארזים כפלה
 שלהבת להבת קטורה בגמלת ותאמו בקירות וקורות ועמודים אשר בית ישראל
 ככון עליהם * ואני חוזב מקיר מקיר רבנן מרחוק שמעה אזני את הדברים
 האלה ולא נחה דעתי להאמין שיקומו צעמו רשעים להקדיח מצבילם צדנים
 לכרוק עול ולשבור מוטה לחלון כהף ולצאת בעלטה * כל ראש מוקרח וכל
 כהף מרוטה במרד מדה בשמלה למטה * עודכי עומד בתמהון לצדי ובלבול
 מאשני ובהרהורי משכבי * והכה יד שלומה אלי מעת מעלת רבני וגאוי
 כידארה ומקטובה יע"א * ובה חגלת ספר ספר * כתוב אלי לחמר * קום
 גם אתה והנער ובלב בושך צמ וצער הטומאה מן הקדש והוא גילולים מצית
 ומקריבי אש זרה בואת התורה * גרם גם אתה בעצרה מן ההיכל ועורה *
 וקמת ימחרה ופתקתי האגרת הסגורה * וראיתי בתוכה ענוה * עברה
 ונעס וצרה כמצורה * עזרתי בה ארוכה וקצרה קצרה רוחי * ובלצי הדלק
 האש הצרה המדורה * צעקתי צעקה גדולה ומרה * הזאת חוקת התורה
 ארוכה בכל ושחורה * את מקודה הערה * מפרים פרסה ומעלה גרה *
 צושה ומפלה * ויכרתו חסם ומורה * ושלמו לאכם זמורה * ומרעתי סער
 זקני וראשי * ונפשי למות הערה * ואשים פני למעוזי ארשו של המחבר
 ועיניתי בה בכל כח עיוני החך והדך וראיתי צאת כי צמים אדירים כלל *
 ושפתו כלל * ואשר יצא מכיון לכלל * ומצן בראשו גלל * וכחם לצער
 ספרו כאשר יצער הגלל * שאפילו יהיה אפשר שיהיה צפוכו כדושים כדשונו
 של עול * עב"ז מינפשי שפשו אקרינו וצורר דברי' הם מרים מחררים כלענה
 מרה * והקריב לה"ש זרה אשר לא צוה אותו כי מי דחקו להעלות על ספר
 וצדפות דברים מצהילים ומחידים * כל לב עובד חלקים שחבי' יהיה אפשר
 שלבו דעתו ויעילו דבריו לאחד מני אלף הלף ויקו לאלפי אלפי וריבי רבבות
 לפתוח מה צרפת * ולהרים קול צתועה ולדבר על ה' ועל תורתו * מי יגלה
 שפר מעיני הר"ב צדוהר"ב נרצונו צמיי הר"מ עוכל גדולי הראשונים שצעת
 שפעלו בכתב דבר מדברי הקבלה האמתית ואפילו דברים לא כ"כ עמוקים
 דברו בהם צרמו גלו טפת זכסו טפמיים * ורק לאשר עלו וכפון בימי חתני *

ועילו

אורה

ועלו ולקוחי עינים * ולעוררם הרי לפניכם הסדר תתום ואך דבר
 שכתבים * על הרועים חרה אפי כי על העתולים לא עקרו בראותם דבור הזה
 דור חה ראו עיניו ועכעפמו ינשאו כי רבו ותזוסי הלכ עתיקי חסדים *
 תושבים לעשות להם כנפים * לענף בשמים מקוים לאור והנה חשך וערבים
 בהוציאתם לאור ספרים חזורים רחבי ידיים בם עמי מרכבה צירפתים נכבש
 מחשבת גמיוני עולם בחלקתים * נכבו כחשי בהם משבו לעשות להם זר
 והנה קרנים * בהגלו' נגלו' לעיני הריקי' רכז שקיים רבותים * ויעלה ויבא
 מרכבה למצרים * ויחברו' ליונים צעקור נעלים * ופתחו בשוק דלתים *
 לכל סמור חמורותים * לעלות הרחמים * וחלף קרוא אותה עיר הקדש
 ירושלים * קרא שמה חבל מצרים * הוי לעינים שכך רואות הוי לדור שכלש
 עלתה לו בימיו כי כלי כנע * שהיה לנו היא תכמת האמת מתבזה בעוונתו *
 ביאלו הם האנשים אשר הכשיטו צנדי רקמתה ותכשיטיה וכחות הפס'
 אשר עליה קרעו ושאהר כמותה ועונתה גרעו * הלבושים צנדי סמכות
 סחציה בכל פירות למדחמות לחופת ולאות * והנה לעולם היו לטוטפת צין
 עיני דברי קנאי צן קנאי העומד לפני לפני ה' הוא הרצ הגדול מעוז ומגדול
 בעל זרע צרך בהקדמות חלק שכי מספרו עמוד האחרון ז"ל * והן טתה קמו
 קצת אנשים הם בעיניהם משמשים בתנא ועשאוים קרדום לחפור בהם
 ומחברים חזורים בענייני הקבלה ורשות נתן להם להדפיסם ומחורים בהם
 על העיירות לחלקם ביעקב ולהפיצם בישראל באמור להם היטב לבה לשצר
 נחגלים צפוכים וטחוכים לפני גדולים וקטנים * ולא עוד אלא שמעריצים
 צדצריהם מה שבזדים חלצם על דברי הקבלה עד שלא כודע ולא יוכר איה
 מהם הם דברי תכמי השפת ואיזה דצריהם שהוסיכו * וכל זאת כל קבלות
 יתירה דאית בהו וכו' וראיתי בקצת ספרים שחוצרו שכותב אחר על חצירו
 שקדמו כי שקר דבר וכיצא בחצורו מה שלא נכטווה ושדצריהם הם הסך קבלת
 אותה האים ואין לך חילול ה' גדול מזה * הוי לחונים וכו' לדבר הם ישלחו
 תכמי דורינו אשר המכשלה הזאת יצאפת מתחת ידם שנותכים רשות והרמנא
 להדפיס אותם וכו' עי"ם כי הטיב אשר דבר ועמו יהא חלקי וגורלי ולא
 מדאגה מדבר כגד המכמה האמיתית לדצתי זה כאלל חלקים הוא יודע ויודעי
 ומכירי יודעים כי מעולם נכספה וגם כלתה כפשי למכמה זו וזהבת עלם
 אהבה רבה ועזה אהבתי אותה ולומדיה כי כשהה כן היא לבתים עלויה
 בדרכה * ואף דלתו תומצדי חקלא קדישא אנת * עכ"ו לא מנעתי עצמי
 מלשטותם תחיל צקנה המטה חבוית הארי וגוריו מעט דבם מתורתו תורה

אמת ובעט צרי לנפשי האומללה * אכן לא ראיתו עצמי לכבוד
לפנים מחמת סיני * כי יראתי מהאש הגדולה בהכירי שפלות ערבי
יציותי בספרים הראשונים והאחרונים שדברו בחכמה זו אשר בהם הניע
עקבת דעתי ולא מצאתי מה * ולא כיוצא מהם מהקדמות ותולדות אשר
צדו אלו מלבס ותקפאזני שמן מכהווי דעתי מיצאם וחובתם * ומצטן מיוצת
הקרת הנורא הזה אשר נטוי על ראשיהם של אלו מלמעלה ותלאום בשערה
צחמרי הזוהר ונקל לכל לנטות אפי' עשר מעלות כי צחמור שתום כי לא
פורש יפרש האדם מה שגות לו וחרף ששכלו הולך ואור * יודע לטהר השרץ
צח"ט פנים טהור * ולואת יסרד לצי ויתר ממקומו כי צחקום שנהגו לסתום
ולא לפרט ומה דעתם לכתוב ולהדפיס * שומו שמי החתשבות על זאת
ושערו סרבו מאד כי זכרתי בלחדי אצל רבותי בעת אשר היו נכנסים בסוד
הצמצום ועולם התיקון היו מדברים בהם ברוא ושוב * ומסתירים הדברים
בנועם לשונם באמנם בת עין לא תשורך * ואיך גבה לצדם של אלו לדבר
במצופה להריק לאשפה אמרת ש' רופה * ומי ראשי כי לפי קוצר דעתי עם
יכנס שכל ישר בדבר זה * ולא יכשל באמת חשל כי ידיעה כזו לא אתחסר
אלא לאלקי' קדושין * להצטן רוח הקדש ותלילה וחס להעתיקה ולחברה
לחכמה יוונית * כי תלך אמורנית ותכפל צרתה * ויכעיסנה צרתה לצרור
גלות ערותה :

והנה צפרט פי' מתנית' דחגיגה היה בפי לורא זעם ועצרה * לא
יראה ולא ימצא * ויקל בנורא * כי אמת הוא שיש קבלה אחתית
צדיקו מהארי הקדוש * כי כל הסיגופים והעיכויס דאתקנו מחסדרי
התשובה * לא אתמרו אלא לעמי הארצות * אצל לצעלי תורה קריאות
ולגמוד התורה הן הם סיגופים שלו להרבות ולהגות בהם יומם ולילה *
ודברים הללו נאים למי שאמרם וקרא כתיב עמת גערה צחצון מהכות כסיל
מאה * כי עיקר הסיגופים נתקנו למען יתאוון אדם מי ויבכה וידעה על
מעמיו ואין לך דבר שמשפיל גאון זרים ומשדר לבות קוטאים כלמוד שתורה
חביבים זה אצל חס ותלילה להעלות על הדעת שיעשה האדם הרע צעני
ה' גנד רצח ונאף וצוה ועמד בסוד ה' ונקס * המערת פריצים יהיה בית
מדרש אלקינו שקר נחלו האומרים דברים הללו ואין בהם אדרבא בהפך
למדוני חכמי מרשים ובפרט צעלי קבלה כי הרב הגדול צעל שני לוחות
הצדית וגדולי האחרונים שלמים * אכן רבים התקינו והרבו סיניגופים ונדרות
לתיקונים שררץ שיעשה האדם קודם שיכנס בצדקם הקבלה כדי שעל ידם
יבכה

זוהי שינתנו לכניס וסודות ומעיינות החכמה * ודבר הזה אהבת עולם
אהבתי לבעלי חכמה זו כי ראיתי צדקם ככולם דרכי מסידות מחמירי על
עמון בדקדוקי תורה דקדוקי סופרים עמהם סהיה חלקי * ואף יבואי אלו
עמה לעות עלינו הכפזי בפירושי זרים לעין כל חוזה מילדי העוררי זה :

באמת

תשל הזה דפי שגור כל הימים כי הלוחד חכמת הקבלה ונכנס
צעמקי סודותיה הוא דומה חמש לעלה במזל אשר ראשו אחד
תמוז בארץ וראשו אחד במגדל וראשו בשמים וקנה המשקלות צידו שאש
יטה חטט ימין ושחאל ונפל וגסדר ולא ימצא * ככה הלוחד חכמה זו וירצה
להטות ימין ושחאל לדבר בסברה ויטה ממזל הקבלה האמתית המקובלת
מזימנידי האמת * יכול אל הפחת ולא יעלה * והדבר ידוע גלוי ומפורסם
כי בכל חכמה רחש ובעלמה כל אשר יבזיה שכל האנושי כנפיו לעוף לשמי
הידיעות הרמות והנשאנת * אם כגשר יעלה ויראה ויציץ בשמשמן המדברים *
ילך ששבים * ואם לא ירא חגשת יצטרפו חטאיו בעליה * וישחק כוצתו
ויחדט * ויחדט אף הוא ויעול אל המים מה שמו' שיחה קלה לחספא
ומעלאל לית לה וכן דמות אצלי בדבר על מה שכתבו רבותינו מפני מה אסרו
גבינו הגוים שדי דדי חכמה יוגית ואמרו יחכני שכל הקדמותיהם ומעמדותיהם
הם להעמיד דתי וחקן ע"ז שלהם * ולפי שיש להקשות לטעם זה דאי סכנ
הזה לן להחמיר בה שלא לזהנות חמנה אפי' למחמת הרפואה * לכן נתנו
הטעם האמיתי ואמר שעקר הטעם הוא כדי לברוח מהקדמות צדעותיו וארסו
של ארסטו אשר חשב לעשות נבלה וטרפה לנפשו יקרהו ביוצא * אכן לש
כחנעו מהקשות כי קיבצת העולה והקדמת חכמת הקבלה העולה היא למעלה
ומה שהתירו אותה לכהן דייקא שדעתו יכה לשורפה ולבולעה חיה ברוא
ושז לכל יטעום זה בחיבו * ואנו רואים שכל הדיוט קופץ בראש ותהי צפון
ללענה וראש * והזה לן להחמיר בה יותר והשיאו לדבר אחר ולא לענין אחר
להודיע כי חזינים דודיך סופרים שהם תקפות זכרים להרים ראש ולסייע
ללומדים אותם לשחזר ולא נקבות ענות חכמות ומחשבות מעוררבות בחכמה
יוגית ושמה מעיד עליה העולה למעלה להאיר אל חול כני שוכן ערבות הוא
היוצר הוא הצורא ויצב חלמא ומהיוון כשריה :

הנה

יצאת יעשה בצברים הללו כחטט מענייני כי ענינו עולה לנפשי
ובחמדות לבני אסר כאש צוער בקרבי שאנה לי כלבית על ראשי
הגורות גדולת האמורות העומדים צפרן לגדור גדרות * להבין ולהורות אמן
סגור ענינהם על ראש גי הדמים עלינו בתצורות ורעות והעול אנתנו בחמדות

מלך הארמים הסכת ושמו צעקת אנקת כלל ארוסה ורעיה מהימנה
לך היושבת על החסד צעקת על שר אשר כמעט עתה נפשה צת
פמשה צרבע כחצריה ככלה מאינרה רחה ויקצא אגוזרי שמוה צמטרה
זיקית מאזרי אכלוממה חרעה יופי והנה בעור מאדרי כל הרוצה ליטול
ממנה יצא ויטול כרווא קרי רופפיה רודכי קדים כאשר ירדוק אק ורא אצבת
צמוטרא תולי ומישבנה אבי דרי ולא די לה צערא דחצרי אלא דאפילו רבנן
מרכניה אצפרי וכתננה מצדר אבדורי ובלתה סכהדרי וכוטל ממנה
שיפרי שופרי וירך מסרפת מאפריה מהרה חושה ושלפת לעזריה ההוא
לדע פשרין למפסר וקטרין למשרי ונהורא עמיה שריא ויתיצ קב"ה
אלכותיה ומשיחיה ויקריה לאתרי ולכל עינים עורופ האמת יורה יורה
ובלב כל סורר וחורה מן אמונה יורה יורה ותפן מן הבר נהי' יורה
וגואלינו קדוש ישראל אלוקי כל הארץ יקרא מהרא צענלא וצומן קרוב
אבי"ר פה מדבר בצעקה ונאקה וזרה מצוקה פעוט קטן אל הכלים
לפא כבא ולא ידע מהכבא באלפי יוסף להצא כותב פה (אנקונה) צם
צתם לצני וצנקטין כפי שנת כי תמלא הארץ לר"ע את ה' לפ"ק
אחרי כתבי את כל חלה הביע לידי בליל זה למש"ק צומן שלא היה ראוי
לצא ונחמדם באה לידי מעיר ויצאיה אגרת ומאיתי צה כתב
שולח מאחשטרדם בלי שום תימה כלל וכלל וכו' הולך וסופר כל המעשה
שאירע סה למחבר הספר הנזכר ולפי דרכו הולך ומתנצל בעל הספר
והנה מאיתי כתוב צדק ההוא שאחד מהזמכמים להדפוס הספר ההוא
הייתי אני העצב בצזה נסוף ומי ראשי כי צרחתי הדברים ההם תעה לצני
פלצות צעתיני ונשק חשק יחס לי לחרדה פי מעיד אני עליו שחיה וארץ וכה
יזכני האל לחיי העולם הבא שלא ראיתי ולא ידעתי מהספר ההוא כלום
ומעולם לא חתמתי ולא הסכמתי לא בהדפסת הספר ההוא ולא בהדפסת שום
ספר כי במקומות הללו אין מוהגין לצקס הסכמה על הדכסת ספרים ועיר
הואת אין בה דפוס וכל ימיה היות המחבר הנז"ל כה צעיר האת לא דבר עמי
בחקמת הקבלה מטוב עד רע ואם באמת תמצא צמפר ההוא הסכמת דעון
וראו כי שקר וזיוף גמור הוא ולהוי דא מודעא דבא לכל אשר
צמס ישראל יכונה יוסף ידו סנת צמרירות לב
ובדאנה רצה העצב ניכר
יוסף להצא

עדות לישראל

שמעתי ותרגו בטיני ותרגם בית מלוני לקול אציר הרועים מה
 טוב ומה נעים ארי שבחבורא קדישא דאמסטודם יע"א
 שאוב ישאג מנוהו בדברים טובים אשר דבר באזני כל קהל ישרי לב להבעיר
 לבבות הולכי לבבות ללכת בנתיבות חכמי הדור וראשי הישיבו הדורשים
 אל האבות ודורשים האבות ואנשי ריבות ואנשי ערבות ולצער אש זרה
 בדברי טרה חנה ומריבה זעם ועזרה דעופותיו הכוזבות אים מכאזבות
 צונה מרבות ומתרינוסות באלש תלאזבות וארש התועבות אשר
 צספרו נכתבות על רוב בערבות יודע אני בעצמי ערך מקומי וסבתי
 זקומי שאני כהן הנכנס לפני ולפנים במרכבות דאופנים סתרי מטמונים
 גדר לפנים מנדר צספר המדלגא דאש הכסבה כי צחה שהודשתי לדבר
 התבוננתי וקמחא טחינא טהתי מן המודעית ולקוש ואין לי עסק
 בנספרות גדולות ממני וצלותי ולא עסק בנספרות לכן החשיתי משוב
 טעם ודברתי לחקור ולדרוש ולדעת את הכפר המכונה מהימנותא דכלא עם
 בירושו ומוקשו הוא רוע רוח סקר לכל דורשו ורודף אלקי קדם צמזוקסיו
 או אש האמת אתו צמספרו זכניחתו פן ישיבו עלי עוים שוכזים היום
 אשר בצעבלותיהם בלזוים שוחא אינו מצחקן מיני הצעעים ולבצר סצוס
 עין הסתום כמוך כל הדברים יגיעים הטובים עם אש רעים אך אמנם
 צכנלה ממנו וצדבריו המנופרים אמרים מרים מי הוא זה ואיזה הוא אשר
 צסם ישראל יכונה שלח ידים ורגלו לסלקו באזני חיצים וצליס שררות
 ולסלקו מן הבתים ומן הספרות ומן החבורות מי יבלה עפר מעיניך הרשע
 ז"ל שהרעשת כל העולם כולו על מדינות כרוציניאלה וקאטמלוניה לשמע
 און שהיו מהן חפרשין אמרי רבינו ז"ל נגד האמת ודורשים צרבים דרשות
 על דופי ומהכאחר לאנינו שבשמים כהיום הזה שהחצר העוכר הפך
 בדברי אלקים מים למינות ואפיקורסות גמורה ולא לצד התירחת האסור
 להם זכל בדברים שלח נתנו להצדוקן ולא עלה לצדחמן רוח מעולם אלא
 שהוסיק על חטאתו ששע כפירה גמורה שבהסתכל האדם מה למעלה מה
 למטה וכו' ידע מהות השי' וכל עוונותיו אשר עשה לא תזכרנה לו ביום שובו
 לעפרו כי דבק בחושכלו בחקורו אשר ממנו מוצצ קודם צואו לעולם
 והוא כאלו לא נברא ולא עברה עברה כל ימיו הדור תתם ראו כמה עכפי
 פהידות משפעפים מתרשמת הקדמוני הזה שורש פורה ראש ולענה אשר

לטעו מימי קדם הפתלסמי הכופרים אשר עלה זכרונם על שפתו ר' יהודה
 הלוי מחבר ספר הכוזבי דמושבם שדי להצלמת האדם והשארות כששם הדבקות
 בשכל הפועל חבלי שים לב באזהרה דת יהיה ובאזהרה לשון ובאזהרה עם ובאזהרה
 מעשה * כי תפלות כוונתם וכל מנחתם להדבק ברוחניים בדרכי החקוק
 והעיון * ואם האמת אתו שההסתכלות בארבע דברים ההמה לאור באור
 פני חלק * לעולם שכולו ארוך * שקר נחלו לנו רבותינו ז"ל במחבתם לא
 שתלמוד הוא העיקר אלא המעשה * ובמחמם גדול התלמוד שחביב לידי
 מעשה * וכאלה דבות אין מספר והכל אין במחמיל דברי כל בעלי חכמת
 האמת * גדולים במחמה ובחכין שהמריחו בעונש המחמיל מע' יותר מן העובד
 על מצות לת' * ומה הועילו בעלי סוד בתקפתם שמקו כמה מיני תיקונים
 לכוננם בלבד שמים * בתשובת המשקל לעלות במאזנים * להתפלל המוטת
 בעפר ואפר לשכוח בין שפטים * בין תכור לכירים * להגיש רגליו לנחשתים *
 בכריעת דרכים * ואלצת נעלים * לבה במקוה מימי חלפים * לא יחנע
 אמת משפטים * או המוטת הזה הוא איש הצינים אשר לו כנפיים לעוף
 שמים * וההסתכלות בד' דברים המפורסם לנו חנה אפים * או הוא מבני
 כוסין השפטים שתינו עינים * אם הוא מן הרחמים * מה לו לדרך מצרים *
 להקטנות יום או יומים * או לשוח בין הערבים * הלא ידיעתו רכב חלקים
 רבותיים * עשה תעשה לו כנפיים * לכשאור על כפים * אל ארץ רחבת ידיים *
 ואם האיש ההוא מן צעללים * תמור תמורתם מחמש כעור צהרים * שלא
 ראה אור שבעתים * אור הגנוח בירכתים * מה יצילהו דמעות עינים * כשלוך
 צרכים * קלות רגלים * ונקיון כפים * ומה מועיל כי נכנע בחל חיובי
 שמדכו שמרתו אשר העובד חלקים כאשר לא עזרו חלק כחלק יאכלו * לעולם
 שכלו טוב * שתלמנה שפתי שקר הדוברות על צדיקי של עולם עסק בנאווה
 נבון ומרעה אל רעה יצא שהרי תמלת דברי פיהו בהקדמתו הוללות וסכלות *
 ואתהיתו במצורו להכרית כל בני ברית באחרו שמי שתינו מאומין כמה ששמחו
 ויש עוקר תמונת ישראל אפי' קיים כל התורה כולה אין לו חלק לעולם הבא *
 וכהיה כדבר הרע הזה מיום צרא חלקים אדם על הארץ * או הנשמת כוהו
 שחממי יאוד ה' החמישי כוצרי צריתו ועדותו ירדו לבאר שחת ושם יתמו
 לכנס נחמים ופני החלק לא יראו אם לא ישמעו לקול ה' וכלל הזה ולא יאמינו
 בדבריו בהנהו תלת קשרי שכהב * הלא יקח עיניו ויראה מה שהשיב
 הדא"ב דז"ל על הרמז ז"ל ב"ב מהלכות תשובה על שקרא מין למי שגשת
 מכשני החקירות והאגדות להתמן הגשות * ואין ידיקה האיש לתבוא

ארע נרובי ה' עב אלפי אצרהם אחיכים בני אחיכים המיחדים את שמו עז
 וזוקר תמיד בכל יום ושומרי מצותיו לעשותם לוי יהיה האמ' כדכריו היתכן
 מפני זה דרך ה' לקפח שכר כל המצות והמעשים טובים שאדם עושה בעוה"ו
 לאהבה אותן ולדבקה בו על אשר לא שת לבו לעמוד ברומו של עולם לדרוש
 ולתור בכבוד חי עולמים במש' שלא הורשו להתבונן מדביתו בעלי התלמוד
 אלילה לחל מרשע ופדי מעול ווי להו לדאזדין ולת' משתבחים רבנן קשישי
 אשר צארן המה' כי דברותם מכשלה יוצאות מתפת ידיהם בכחצם הודו ולא
 בישו וסודו לאחוריהם וצטלו מעיקרם כל דבריהם ושאלו מחילה מן השמי'
 ומן הדביות גדוליהם וקטניהם חכמישם ותלמידיהם כיוצא בזהם ומפורסם
 לכל קורא חקרה בלתי טהור שקרה בדור שקדמו לרב המוכלס שבדורו
 מוהר"ר אבנשלין מקונסלוי זצוק"ל שכתב מנן ומחסה ומסתור והתנכלות
 בעד אותם שלת היו בזהלים חלשות סתם ייחס של נכרים ולפי ששמע
 שרבים שהיו בזהרים משתייתו כרקו עול נתקו מוסרות צכוס מלא לחמר
 שלת טוב עשה ושתדורו כחרם הנשבר יחשב וכדבר שאין בו מחש' ואיך לא
 ידון זה המתבר ספר החכונה מהימכותא דכלאקל ומוחר לעצמו ולא יבין ולא
 ידע כי צנפסו הוא' אחרי שפשט דבריו ובלוי ומחוי אפקרותא וכפירה גמורה
 משרש שרשי האמונה הנאמנה ועוקר כל העקרים היקרים ישתקע הדבר
 ולא יראה הקוצה וספריו יהיו לשריפה ויורקו לחשפה והמתברו אשר הם
 על כפשו להקל עונשו לכבות אשו ולכסות באשו יתרום כל רכושו
 וישרש שרשו ימסה בדמעיו ארשו יודה פשעו ובחשו צור קלושן
 חדי חודש בדשו לכל דור דורשו כי מי יודע אכח מצרות אנשים סוטאנים
 ומחטיאים בחלה לא היתה סיבה להאריך בלתינו לעכב גאולתינו
 ולהוסיף חכה על חכוהינו לכן לכם חכמי הדור ומנהיגי החצוה הזאת
 להרים מכסול וכפסול ולעקור העבודה זרה ההוא מאתנו בני ישראל זרע
 אברהם יצחק ויעקב אבותינו עד יסקף ה' משמים וירסם על כליטתינו
 להקימנו חפצותינו ולהביאנו אל אדחתינו שמחים צבנין פרינו וששים
 בעבודתינו וצדקו צית קדשינו ופפארתינו צהרה צימנו אכ"ר :

פאום הצעיר המי הקופס פה אנקונה ברביעי בשבת חמשה לפודש מרחשון
 בסדר והיש תמיס למען (תל"מד ליראה לפ"ק) :
 שמשון בלא"א יהושע משה מורפורניצו :

ולהיות בעת טוהר"ר יוסף פואמיטא מו"ה נר"ו אב"ר ר"ע שרתי
 בצער וצרה על בנו שהגיע עד שערי מות ועודנו מוטל על ערש חיי

לא גלה ועתו עד עתה בעון הרע הזה כאשר יעשה בס"ר אם יקום
בנו ויתהלך בחוץ על משענתו :

מכיר הייתי לשעבר חובת גברא שאין לבו נוקפו לקצץ כנטיעות ולסרס
חרם הקמים חרם נאם ולחם מכריד אלוף כעורים יחידו של עולם
בחרסת שכת חלקות ולבו מדברת ומאצדת כל זרע המלוכ' מלכות שמים ורשת
צודותיו ושודדת כפסות אצויכים נקיים ברילבב ועניי הדעת אשר יאמינו
לקול האות הראשון ותיבא פרוכה אשר מקק צעט ברזל ועוכרת מחצר ספר
מהימנותא דכלא מחבל שכר מהימנותא דכל חיי' ומאז בעדתי עדות לישראל
והודעתי נאמנה באמירת רכה לכל חצין חת אשר בלבצי ובדברי' שקוסים
אטומים מטפס ועולה וחדר רצוא ושוב גליתי טפח וכסיתי טפחיים למען לא
ישלחו המתעבים משפט בעולתה ידיהם ומתוך דברי' ילמדו לשקר'
ועכשיו שהרב המפירם בשמו ובמעשיו אז"ת ר"ח נ"ר הסכים כו' בדעתו
הרחבה עם כל חכמי הדור להעביר גילולי' מן הארץ ולהבעיר בלהבת שלהב'
בחלתן של ת"ח זרעוני גנאי כל שהן סזורעו בהבל השיטים ובשכק קצת
היריעות התיכונות או התמטכות לטוח' - הגם ראיתי חובת לעצמי לזאת
פנית ממתי' צלו לבא אחריו ולמלאת דבריו לדברי' כי חכם מן שאינם כריכין
חיזוק וסיוע מסייע שאין בו שום כנעם על גבי ענק למען ידעו בני ישראל
שאמינים בני מאמינים כי גם לילבב כמוהם לקנא קנאת ה' בצאות להחם
עון ולכלה פשע' ולהשדית מעיר ה' כל רשעי חרם כי יראתי אחרתי אם
אהיה כחרם לא ישמע וכאלם לא יפתח פיו חתר יאחרו כל זדים וכל עושי
רשעה שתיקה כהודאה דמיא ומצין מקריש משתאה חכם להרע יאסד' לכן
על שנעתה באתי גם אני בצוף הבאים במלחמתה של קורה מלחמת חובת
במלחמת שמי' ומקמתי חמי אני הנלחב והנכחב יודע בצערן של ת"ח ומשתתף
בצרתן של ישראל צעיר לימים ולת' אימים שמסין בלא"ה יהושיע משה
סורכורג יכו' המותה פה הנקונה לחם"ק מחסה עשר לחודש מרמסון שנת
וסדר מתרים לד"ע לפ"ק :

כתב וחרם מהרב הגדול דק"ק טורין

שמעו בא אלי רודפי דק עם תורת ה' בלבנם' עד כאן הגיעו כהני
הא"ר גדול זקן ונשוא פנים הוא הריש מתא ודים מתיבתא דק"ק
בגטונת יע"ג יגד ישראל בעהורר יודא בריאל כרו' יה"ל כונן חיכו על זקן
כתבי

כתבי הקדש צבי תפארה ונפת"לי אילה שלמה כותף אחרי ספר
 מהימנותא דכלא שקון שומם קיל לו סיל חליו חר"ס לישראל בפירושו
 סרם העודף החימה חזה והחימה מזה תקעו שומר בגבעה לכל יאחיון צושת
 כתעה ערות חרשת שפתי כסיל (ומתואלו) ערום ירה רעה בנסתר
 ומכסה בגד על כל בעלם חרישיה וסיפיה לעי"ני כ"ל ישר"ל ירו לאלקים
 תרין ברשע ערוץ ומחרא דחקרים ויעירוני ומחירו לי קום קרא אל אוקיך
 גם ותוכחה על ה' ועל זוכחישו צאו צנים עד חשבר כי הרועים כשעו בו
 ותלה הכאן מה עשו :

דון כל ראתה עכיו וזלעפה אחותני בעייני אמת זכרון מופרת עוף
 נחמיה בן חכליה וכפשו לח מייח אגרת עורגת אלי מסבך חר
 לצום הב"ד לים קס"ק ועוז לאלקים שחיתיו נעים ותקתיו הצהרת ברעת
 מחאתי ובכמה נארת האמת חמכו נארת כי צמתרת יאנא הזרע
 דכונו כיון פקיתן זיה להמרות בו בכל זאת חטא אויב בשפתיו ונקן
 טבלה לאלקים היס מסכר לצריותיו אם לא רחיתי בלא האמתי לדכוחו
 ככרוכיא צי"א צי"א כמהגע"ו לים מעשי חי"א יהיה ה' צבאות לעטרת
 צבי יפיפת מצני אדם הוצק כן בשפתותיך יושקחן אמרותיך על כן
 צראך אלוקי' סגור חרצך הודך והדרך על דבר המתחריך שנונים קמים
 תפתיך יכלו שמוקקים חקקי חן צידך הרפיקהו לחמן סור משאלו חטה
 ומעלה וחסקס לטין סוף ברעם נגדך שבר על שבר שאון על תהום קורא
 וירבאו את שבר צת עמי לאך ז"ר לאמר שלום שלום חר לי חר :

כ"י יתן החרש יחרישו אין שלום חמר ה' לרשעים לחרשיעים עצמם
 זעום ה' יכול שם צעט אשר האדם צליל צלם הגדול בענקים לרע
 לו כי נגלה קלונו בהקהל הרב ה"ל את כל תור"ף דצרי סייף הספח
 ההוא להומס ולצדסם אם יבואו לידי צילוי לח יאמן ולא יסופר כי קללת
 אלקים חלוי :

נבהלתי מראות מראות צבועים הצאים לישראל יעקב להלחץ צפה
 רך ישראל ומלאו כניתבל תואנה תבל בהצוגה ועשו להערים
 צחקים בינה בחלקת מחוקק צפון צהר"ם הלחל ידברו עולה ולא ידברו
 רמי"ה אל תאיו לנתמני דצרי כחמיה בן אליה וקיץ בה אף
 תהנסו חלנהמני על סוד כל עמי כל כל שמו איך לא תמיש להתלומני
 מסוד בן עמי כי ההרים ימושו והדמעות תמוטונה ומכיתי מסודו לא
 יאוש ויחם קשך טמן לכפ"י כיותאלהו אם לתנפת תרמסנו רבל פעמי רבלי

אמרת ימים ידברו ורוב שנים * אכן רוח תעשועים היא באנוש ונשמת
שטן קואנים ותיונם * הצרבת בת יריב * לא * אך הוא ישיב
גהפוך ידו כל היום רצוא וסוב לו כהתה עיניו ונס לימה וכמא צבי שמור
בתוכו * ומי לא יקום אורהו :

החלש כמוכי ואמר גבור אני עתה אקום האמר לה' הנני לכוננה מלחמת
מצוה הנני למלחמות מלכות שמים לעזרת ה' בגבורים גבורי
כח עושי דברו :

שמעו נא המורי"ם שמעו נא תוכתי ויעזרו עלי * מה רב טובך
אשר צפנת ליראיך ספרי קודם קבלה אמיתיות של הארץ לה' ה'
ואף גם זאת בהיותינו בארץ אויבינו בכפיפה שאין לה אזנים כמה כרכוים
כרכרו עליה חלה בסלע משתוקא דשמים * אך למחסור דברי שפתיים * ולה
זו מלמדה עד שכחו וגמרו המיימינים דה זורעי על כל מים הוציאהו
ותארף לכל כתבו קדם בידים מוכיחות רפיון ידיים שכלה יראת שמים והיתה
לנו לעינים :

אוי אך ארץ הייתי רגן לעדה ולשמרה הושמת לקטוצה ולהתאווה יבקש
כפשו להסריד חלוק בעורים בארם הצבי סבור מלכת להוי בארץ
הצבי ומסכה אור אש שהורה על צבי אש לצנה בעצ הענן ככ"ב אמל ששמו
רעה ישבא"תי מאדים לבנינותם של ישראל * בל זה ועניות את זה *
קופשי התורה לא ידעוהו הכזיאים כבעו בצעל מכעי רג"לך מי"הף
וגרי"ך מצמ"אה ואחריו לא יושלוהלכו :

אוי לעינים סךך רואות כי אראה חכמים יחד עם כסיל ובער יאדו
אשתוללו אצירילב :

כמה כלוימיהם צהבל זה שבה לאבד עולם מלא * לולי ה' שהיה לנו
צקום עלינו התם בליעל איש און להפיר לנו את האסורות *
בידים לא אסורות ודמה דמיונות לעלות מעלה מעלה מקום אשר דתי המלך
אינם מעלי * ולו חורידים מטה מטה כי מעל מעל בסודותיו בד צד מספחות
מספחות לצדומנום אבד :

היאמיר גוי אלקים וימיר כבודו בלא יועיל * קרוא בגרון ונשאתם את
סיבות זכות מלכם כיון צלמיכם ככ"ב אלקיכם :

אוי לידים סךך כוזבות מחשבי עמל וכעם יביט לאין עוזר * יהא זומום
לאין עומך * אין חביד רח"צה כפון אב"ך הולל כמא סל"תן עורך *
פדו כורך בר פו ימן * מוציא חכה בלה וגמרה * כהא לחמא רויא די אכלו
אבהתקא

אבהתא תאניא ואניה* הא בלימה התיא* די סבר לאובדנא כויה תמס
קויה* הא תלמא עניא די תלמו אבהתנא באר* עא למכרי"ם אבות אכלו בושר
קול מצער* ושיכו בוגים תקהנה* עודכו תכלנה עניכו* הצתא הכח
ענדי* השתא באה מארעא דישראל בני חורין למה לך המאבר שבילי
הדעת* מירות ממלכות דדוית מלל:

אבר"הם הניקו בוגים זרה ודעת נכריה* קול תמימה נשמע מאירת

ה' בבית רשע מקרית עוז אך כפשע:

אשריך ארץ שמלכך ובני חורין תקיפא ארעא דישראל* אשרל צפת בנו

המלך זקן וכסיל איכו מתבטל* ושריך בעת לא יאכלו* לממש

טמא בנוים אדמה וכבוים:

אשריך ארו אשר בלבנון* חל תירא (אבר"הם אנ"כי) מנו לך איתן

מושבך בירושלים* ולקחך שער ופתח תקוה להשעים בלע

קנאתך* אוסכ"ה הזולע"ה למען סכות הרוה עוה עוה נסלוא דלמ מצע

דמא סחו עליה במערב"ה לכמות פה זר שרות אלן"ף עולה* וקרי עליה

דנשדי הוצא לא ללקי כרוא:

יזכור אלקים לטובה את אשר התלכתי למסעיך היום כאן וחסדך בקרב

איסלב עמוק צמתה' לצ"בי הצד צב"י נופת טטוכנה

שפתותיך כל"ה* המוק חמוק הא"רש* והבוק תבוק שפתי בסיל חספה

לונמפשה מושינו מצבוכיו* לחפות את זהב כסלו* צ"בי שלקחולכסף

מחסר זה למרץ אחר עד יעלה מן הארץ הר אורים לאות הוד מתשבתך למריפת

תמץ דת לו לנו צריפת אש דת לנו* שאר חביב עיניך וראה כלם נקצו יצאו

לך: לך אמריכו נורא סחור סחור למרמך לויקרנ כל איס קרב: צעיר ורנ

קול שאון מעיר כל הצאן בקול חסון ממאיר* קול מהיכלה' לשלם במול

לאויציו* זה הצער ל"ה צדיקים יבואו צו:

מה נשתנה הדעת הזה מכל הדיעות* מה שטתה הצער הזה מכל הדיעות

לו חכמו ישכילו זאת יצינו עוכר דתם* על אסת כמה וכמה* חסדו

עיני המאבר הצוה רזה וכבוה* כיסוי עינים נופל חוזה שוה וסבל* צית

אפל ספל וספל* מכלל אסת כל חוה שחם ומנו"ה' צבאות אות הוא לצבא

סלו קול בוגדי צנד* צמרות כחוצות דכרי ריבות הקדמות דדוית מאים

מכאובות כקין חרבות* שדיעות סודותיו צם למשוע ממשנות די ולו אסת

לטהר מכל חסודות ותועבות* ז"ל יפול ברעה* שחמסתכל בארבעה

דגרים (ר"ל מה למעלה וכו') מככרים לו על כל עוונותיו אפי' אם עבא

על כל הפורה כולה הוא זוכה למעלה רמה כו' * ע"כ * לשון אש חן שחוט
לשוכו חרשה דבר * ומו הוא זה ואינו הוא בשווקים ובתחובות שסבור יהיה
ולא יפקח לראות בחרמות הצובא' שלא השיגה דעזו אפילו לכת הפילוסופים
במחו מספר הקיים שנחמו ליתן מכל דנעימה דעת משכלת למחור דדיק
דרכו בעולם הנכס את הנפש המשכלת * וכדוד חסנו להם כלי שיר מעשה
המצות להכשר חכמה ודיעות המשכלת :

רשע מה הוא אומר * מה העבודה שזאת לכם ולא לו נורה עלילות *
וכשרו הכתות מן הפעולות * אין למדים מן הקלקלות נסתרות
וגבלות * הכופר דעיק' ארונתינו לשום מפלי' לרום מר למתוק וחתוק למר *
מה מענה ואומר * לבי בצלילים יהמה חלילה חלילה לי * מעשות זאת עווב
את ה' למשוב דדבר הזה לעמיד דדיק עם רשע * חלילה אם מצדיק רשע
חלילה * לי חטות ל"ה * חלילה לאל הרשע ושדי מעול מה שדי כי נעצדנו :
ואם עינו הטעמו כמה שכמה נמלקו אם רב הוא תלמוד או המעשה
היה לו לידע כי הוכן במקד כמס תלמוד גדול שחצית לדי מעשה
כאומר ונשמר כשיח וכשא ואפי' יהיה פירוש הפירוש כי התלמוד דוקא גדול
זכאב את בן ירצה לא חכמי זה המעשה ינשה בכל ירעה ובל ימצא * ולמה פה
זה הכל יפכה :

צא ולמד חמרתה הנחמד עגל לח לומר * פתיח אוכמא שם ישבנו גם
זכינו ורואנו עתיק יומן יתיב לתת לנו תורה שלימה והן אמתו יודע
עד מה נפל גובע מקור החכמה ואמרו נעשה וכשמע קול ברמה :

ראה גם ראה מה ששנינו במדר המדינה הלומר ע"מ ללמוד וסוף
וראש הלמוד ע"מ לעשות * צרוך המקום צרוך הוא שכתן לנו
הזוהר הקדוש להקרות את שינו לאמר לו פוק קווי דבלישנא קלילת כליל
וקאמר דבעובדה ורעותא תליא חילתח * והיא שמחה לאבותינו ולנו לקיימו
ולסעדו ויתן ספר ויוקם * לכבוד יוסף בשמים השחק :

כמה כהו דרכו מדרכי המקובלים שאפי' קלי הקלים נסתבכו ונשתבחו
בשם העמוד על ספרהם צאילי דמסידות * ולא עמד על פרק
אומר נקדש שהממירו על הטמא בנפש הכרת תורתו ומצותיו עד
אשר ישוב וניחם על הרעה :

מה לנו עוד לעצמי מה שח מסה ומרור * מאן ההוא ינוקא דאקרי
ליה לאמר ולשני ליה ולרשע אחר תלקים מה לך לספר חקי * כיך
שלת ברעה כי ברע הוא * צינו נא זאת שוכתי אלקי' * הנבוב רות
ונאוף

ונאוף והשבע לשקר והלך אחרי הלקיס אחריים ואמרתם נכלנו ולדבר על ה' תועה * שלקו תוהו הזה נתלה החוצר סדר עוז לחלקי' לנטות אחרי הצע כצע תסת כסע ולא סר אל דברי כה קדוש הרמ"ם שמהר וטימא וסיגל מלאכת מחשבת רבות מחשבות בלב אנשים אשר היו מחויקים למשיח * חים היה צדיק הרבה בזמין על שער אדרכמין ציתור צדקות סורונו מיליטלו חמון צם ליודע רצונו :

למה זה הצל תאבדו צידיעת תלת קשריו אשר קשר על ה' קשר חבל צחבל נימח צניח הצל צהצל נהימה צנשמה נעימה צנימח כתחלף לו להכניס ראשו להרים ראי במ"ח צרא"ש דוק ותשכח דופק דק שם ולא תשכח :

מה קיני כי אהריך כפשי שצסת ממילא כפסא כל השומע יצ"ח חק לי ידועי שום וישרוק פניו לא יסתיר מחלימות ודוק * שלדעתי נקי יהי' לצרו * נשמה אחת משתעשעת בנן עדן חף כי רשע וחיטת אהנו ליש שטותיה ונאטתיה * אם יסביל סותו וסורו * גבר לא יצא צימיו צדיק שאינו יודע סודותיו * גם עכש ל צדיק לא טוב :

האמור יאמר ההצל מה תוהו אהליך יעקב משכנותיך ישראל * יעלו צתוהו ויאבדו סדרם * מים רבים לא יוכלו לכבות את האש ונהרות לא יטטפוהו וסכו כאין ותוהו :

כתבו את האיש הזה ערירי יחבד הוא והלך כיוצא בן וקוץ אחד ממנו לא יזיק ולא יטיל מוח צצאן קדשים עם ה' שהצל טוהס או מעשיה" עושה רשע למעלה * ק"ו מאנשי נכוה שלתהיו צקיתים בסודות ועכ"ו וירא חלקים את מעשיהם דווקא * ולא פנה אל רהבים לעשות צהם שפטים צענוג מחשבתן של ישראל וכוונתם אלא וישמע חלקים את כאקתם :

מה יענה הצונה צשמים מעליותיו על כל מה שאמרו ז"ל על פסוק ודבלו עלי אהבש * לגלוגו עלי איה פירושו על חשנה דמניגש שסער צה פיו לצלי חק טווחות תוכות המשנה * ולא שכל לסיכיה דתנן התם * וכל שלם חס על כבוד קוונות שיוצתו צצרו * וכמו שהכלים תיזונים הוראת הפנימיים כן טעותו בהגלות נגלות אחד הריקים הוראת סכלו צמרומים ושצשותו צנסתרות * ואיך יכון צמופלס מחנו אם הגבלות צסתרו ממנו :

רואה אני אשר קדלו של זה האיש לא חיי"א דזקיף קועי העלה דההו" כחיויא ונדחק צפירושה כדי שלת יאערו לו שסוק ולמה צדבר צמי' ללא כההיא קיר כטוי גדר הדחוש * ולא זכר הצר הצורר והס"ר האמבני

על פירושו * כי פשט המשנה מצואר לרעה ולא לטובה ע"ד מאי דא"י דמ"ר
 וז"ל * אמר הק"ב למלכי השרת ראוי' הם המצרים ללקות במשך מיד וכו' *
 וע"ז לא היה דוד ראוי' וכו' חכן עניינה אשר עליה מדברת המשנה הוא דהוי *
 ואין בפרש בין ראוי לרתי כדאשכחן בגמרא דר"ה דף כ"ה ע"ס אמר ליה
 ר"ע ראוי לו שיפול למטה י"ב מדם ואל יגזור עליו גזירה זו * ואית דגרסו
 רתוי דהיינו * יראה בעריך ויזל מעריך לקדם סס שמים ברבים מציא מ"ס
 שארי ולה"ה צאדם ישר וזה יכשר לא יעדיף ולא יחסר * אחרי שנתן טעם
 לכבוד הבורא * בכונות הפריאה כדי להיטיב לזולתו חיון ומיקור וז"ל
 לשון חכמים המקירה ה"ב הנה היא קרובה אל שאלת מה לפנים ומה לאחור
 הכוונת במשנה במסכת סגי' דיש פרק חין דורשין * והנה להיות שאלה זו
 עמוקה מאד אשר כמעט יסתכן האדם בהעמיק הסתכלותו בחקירות עניינים
 כאשר הזכירוהו רז"ל במשנה הכוזבת וז"ל * כל המסתכל ב"ד דברים רתוי
 לו שלא צא לעולם * מה למעלה מה למטה מה לפנים ומה לאחור * וכל שלא
 יס על כבוד קונו ראוי לו שלא צא לעולם * וע"כ לא נוכל להרחיב ולהעמיק
 בחקירתם :

אמנם בע"ה נצאר ראשי פרקים במציץ מן התרכים בלתי הסתכלות
 בדברים עמוקים עכ"ל הזהב לעניינינו : הרדבפי' שלא עלה
 במחשבות רז"ל הסתכלות עומק הדברים ע"ד המסתכל באשה * ולא התבונן
 שלא במה שהורשה * ובפתח דבריו האיר כתיב זה במה שאמר חציץ מן
 התרכים בלתי הסתכלות בדברים עמוקים * חלילה לא עמד ב"כ זה בורר
 וטוחן הדברים ההם כבוד ה' הדכו מלהסתכל בלתי הסתכן :

וכמ"ש אשר כמעט יסתכן האדם בהעמיק הסתכלותו * בחקירות
 עניינה * וכדומה למדמי ליה הרב הכ"ל למאי דאמרינן בתמילת
 מסכת חגי' הו' אילומה כלין בה בקריאת המגילה * ואית דגרסינו ומסכנין
 בה * והוסיף ליה מדליה הצער הזה פי' מסתכל לשון סבלות והוללות * זכן
 זומא הציץ וכפגע :

טוב מחנו הנפל בשמות חגי' בית הסתרים לבית מנוגע * ומדוע צא
 החשוב * שמו שמים על זאת העיפה והמרגועה איפה היוצאת
 לקעקע הצורה כתוצת קעקע עברה וזעם וצרה משלחת מלאכי רעים
 להבזיז את רימנו על פני כל הארץ * ארץ ארץ * כמה עניות דעת מושגי
 מעון במבלי השוא ודבר כוזב גורם * אשר מיצו שכוניס הולך עקשות בה ולא
 פגית מדה טובה לישראל * פושעים יבטלו בו בן"ל (ולשון שקר) כתועב

שזכרנו לעיל שחמעינין צמדה ראשונים וכו' לפי שהוא אור פשוט וכו' .
 שבה ראשונה דהיינו אין סוף והוא פשוט בתכלית הפשיטות וכו' ח"צ
 הוא חמין בזה וכו' כאלו עוצד לתהוה כמו דאמר קרא' . כל הנוי'ם כאין נגדו
 כאפס ותהוה נקשצו לו וכו' עכ"ל (כל יכון) . ראו גוי'ם וזה בייטו והתמהו
 תמהו צורר מה מלל . הנמצא כזה אי'ם אשר רוח פועיל צו הימצא בכל
 חכמי האמת ובכל מלאכותם חן כמוהו . כי סוד יהגה לצדועמל שפתי'ם
 תדברנה . מי יתנהו במדבר מלון צורמים משה הארץ צריאה אשר צר'ה .
 ובתת פתוח ימצאו דבריו אלה וירדו הם וכל אשר להם תיים שאלה . תופת
 תמטופנה שפתי צרה על התמורה :

ארי לא סכך שומעות צרי יאמר ליוצרו לא יבין לנתון ולנתום להאציל
 ולהרום נעשה וכשמע כמשו צ"ה ויאמרו לו"הו"ל לך השות לדעת
 חיות קצה . הוגד לי מחכס א' חושי כנפשי מעיר למורני שכתוב על ענין
 זה וו"ל (תקום אתך) זה שלש שנים שעבר כאן חכס א' חיון ואני האחיבי
 לו שר'ויתיו אינם מוכריחות ושהם הקדמות כוזבות מחודשות לא קבלתם שום
 מקובל ואז הוציא את ערותו לחון ואמר שדברני כן הוא רק שעיקר הסכר
 הוא מפי הקבלה שקיבל מהמלאך שר הפנים . ואני השבתי לו אין אני
 מאמינו אם לא יעשה לפני חות או מוכת ודמה אותי בדברים . סוף דבר
 הלך לו להדיסם . וזהיותו בעיר אמשטרדם אחר שהדיסם ישבו כסאות
 למשפט הללו מזכים והללו מחייבים . זה אומר בכה וזה אומר בכה . ואז
 כולנו בוכים על אנשי אמהה כי אבדו ורבו הכופרים המגלים פנים בתורה
 שלא כהלכה . ויחמאו דברים אשר לו בן על ה' אלקינו . יר"מ שיכלה את
 קוצו חכמו . יראו עינינו וישמח לבנו אכ"ר ע"כ לשון הטהר חטומות
 האמונה רעה הג"ל :

הא לכם זרע קודש עם ה' כמה עדים על האים הצליעל המכסה עצמו
 לדעת ומחטיה את הרבים דעותיו החאיפות . ובעוונותינו כי רבו
 הפתאים שומעים להקל מעליהם עול מלכות שמים ואינם יודעים לעשות רצו
 כי מות בסור אשר חלאתה בה ואם היו בודקים צמחו וצמחטיו מחקומו היו
 בורמים חפניו כבורת מן הנחש חיו"ינא ביטא מצעלי הכ"על ומספרו כח"ר
 וכ"ח ומוקם בהם יוקשים צינות האדם לקמת להם נשום מאשר צמרו .
 הלילי שער זעקי עיר . סורו טמא קראו למו . סורו אל תגעו כי האנחום
 בעו כהיגע ועוה . ומשפניע לחוכי טיפת תאורו . אל תאמרו חים חיים הלם
 אפ' אם קש הוא עד אבדון יכלה את ספרו אני מגדיל המדורה . ואם נקשו

ה א ז ל זגנו

לגנון ספר קהלת שצרות הקדש נאמר על כי היו דבריו מטין הקוראים צו
לדברי חיות * הספר הוא שצרו צדקו לא נדל כפע שפע שפע שוא ודבר
כזו מים לא נאמנו * דברי חיות ואכיקורסות : וחכות ליה * כי כר שכחתי
הו"א * כלי אין ספק צו * הן קפץ צו נטמא וקנתו נטמא כולו * והיודע
עיקרן של דברים ומעשיהם כולם סרי סוררים * עע"כו טובה כפולה
ומחופלת עבדין ליה לצערו כאשר יצטר הבלל עד תואו * אה הוא יכלה
חצי ספריו לא יכלו * א"כ חיכה צרופי * צומתים מחעלו * תכו עו"ז לש"קיים
לשרים"ה וק"הק למחולת אש * ומהימנותא דכולא כהכול קש לשון אש *
סן כנפים תמידית לעמו * שרפים עומדים מחעלו לו * צמש כנפים ירוצו לו
יגעו עד צלי לו יראה ויחצא צא תאמר לו * כש"ים שחכות צינות צוטחות
ספורה ואורה פשוטה ועורה כי ילדקן צנים לא חצו שמוע קורת ה' ציין
התענגו ונשכר תעו סנו צרותה פקו פלילה * ערום ועריה * אין נכלה
מסמים הולל בן נחל * אס לה' ימטא אש מי יכלל לו * שוכט כל הארץ לו
יעשה משפט וצדק * והיה למשפט המ"ספ ולמשפט עקב פת להאציד
ולהפסיד * ולהקציע את הרשע * ומפי עליון לו תצאן הרעות * והתהו חלו
אצני חמות עומות נקובי שמות סמרות חמות * תאגורכא שולתת סוד
צעל חמות * יעלו שמים נוסאי עש כסיל וכימות * ירדי תהומות צמך
קרדמות * תוך המרחות * ידעות טמאות קשת וכידון * וצטוב העולם
כידון * ה' חנינו לך קוינו * תהה ה' חנינו * אלקים אתה צתוכינו * חנינו
חנינו * והסר מעלינו אש עמלינו * חלו הצנים סוררים המדברים עליך
עתק עתקו גס צרו חיל כילודה אפעה * הסור והצור הצער והמצעה *
אשר יומרוך לחימה * נשוא לשוא עריך צגאזה וצו * ומי לא יחום וירחם
על שארית ישראל * ולא יחום וישית ויע אף יצרים * וימרים את לשון יפה
מצרים * ויכה יוסי את יוצא * כפשא' מהערי"ם האל * ולא תכה הארץ
חרם זרם מים הרעים לענפי ארזי אל * מיש לא ימפנו ולא יאמיר לו ימדפנו
ולא יתמיד * ומרם לו יהיה על קדקדיו מרמו ירד * קרם כמזהו כי חרם הוא
לו יעמוד משה ושמואל * קליט היו רודפינו כעשאל * להתחוק ידיה
חשובות * להסיר שציות * השנשנות * והיו להורות משפטם תהום
רבה נדקתם בהררי אל * צסדר ושכ"ת חנ"ור עש"ן ולפי"ד אש
של הכוכבים כאלה * אלה דברי חותם ומעתיר צעירה להצער המצטר
וצעיר * אצרהם סגרי עבד לקדים ועיר העומד לשרת ק"ק קאמיל *
למדת מוכפיראמו עיר ואם יע"א

כתב וחרם מחרב המופלג דק"ק קאזל

ראיתי ונתתי ללבי דברי הרב הגדול סיני ועוקר הרים האלוף כנוהר ר' צבי בר יעקב מאשטרדם ומד דעמיה צנן של קדושים כמוהרר חסה מאג"י וזכר"ו אשר כתבו שטנה על ספר מהימנותא דללא וכירושו אשר צברלין נדפס וכתבם בחמוכת זרות וכפירות של מינות ואפי' קורסות • גם ראייה את אשר כתבו ומקמי בעיר אמשטרדם כי שקר העיד האלוף הר"ר צבי כר"ו הנ"ל רק הרי הוא ככל סכני הקבלה • אשר צאו דכפוס ואשתוחס על המראה יען כי חכמת הקבלה צריכה להיות מקובלת איש מפי איש • ולכן בקראת חכמת האמת להיותה מקובלת איש מפי איש וכל דבריה אמת ודק ע"ד שאל אביך ויגדך • ולכן נאמר לכל ברי ישראל למדס הקדמות מדעתו אשר לא קיבל אותם מפי איש חסיד אשר גם לא נחסרו בקבלה מלמד להרשב"י ז"ל דרוח אלקי' קדישין ביה לו הוחר לבנות ס' צרי תורה וכוונותיה • ועד אחרון קס הקדום האר"ל ז"ל אשר נהירו ושכלתנו דחכמתא הוא ביה וכל הקדמותיו קבל מהליהו ז"ל • ומחתיבתא דרקייע כולם דברי אלקי' קייס אין בהם גפסל ועקם תלילה • אמנם החמדס הקדמות מודעתו בחכמת האמת דלא ידע לין על צוריהן עמיד רק עין דשוא וס"ס שט על ההוא רקיעא וקטיל כמה קטלין ועמיד כמה בישין בעלמא וסיים המאמר הר"ש לתצרייא צוטותא וזכירכו דלא תפקון הכומייכי מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מחילנא דברבא דלא תהוון נרצין לשהוא פטאה לקטלא אוכלשון דב"נ לחנכה פתמו כולה ואמרו רחמנא לשיוצן רחמנא לשיוצן ואם תצרייא דהו צימם רשב"י אמרו כך עא"כו אכן יתמי דיתמי דלית לן לאפקא מפונחא מילין דלא ידעינן וכ"ס הקדמות המציאות לידיו חיות וכפירה כמו ההקדמות שצרי צ"ס החועצ הנדפס הנ"ל כמו שיש • ואם יאמר שיש לו כוונות טליות ושאין הדברים כפשוטן • הנה יטלו הקדמה מהרב הקדש האר"י ז"ל ה"ה לעולם צריך שהסוד לא יכתים הפשט ולא הפשט הסוד • וחילי דסדרת כוונה כי כיון שהתורה נקרא תורת ה' תמימה • צריכה להיות מקושרת ומיוחדת הפשט בסוד והסוד בפשט צימוד נמוד יתלכדו ולא יתכדדו וכן קבלתי כ"ה מ"ס בתחלת אדרת גשא כחת ר"ס ואמר ארור האש אשר יעשה כסל מחכה וכו' רמו על המחמדס הקדמות קדעתו בחכמת הקבלה אשר לא קיבל

מתם הרי הוא מחש עושה פסל ומסכה • ומעשה נבא לעמוד על הלשכות
המוצאות צ"ם פסול המודפס הנ"ל כפי אשר הציג אותם האלוף במהרה
צבי הנ"ל כי אותו ספר לא נתפסט בגלילותיו חלה • ומזמר כי אם אמת
כמ"ס מדברי הרב צבי הנ"ל כי הקדמות הספר הזה הוסדו ע"פ מחמנת שג"ל
אלקים הוא יודע כי חפ"י בשנת תך"ו שרוב ישראל היו מאמינים בו ובפרט חורי
הרב במהרה שמשון בחק זכ"ל היתה לו תמונה שליחה בזה הש"ך עד כי תיקן
צרכה שהיו מצרבין אותו בכל יום וימנע עצמו לומר סדר התיקון על המורבן
מהארי ז"ל ה"ה • ויען כי הקבלה אינו מציג תקלה ע"י הדוקים נתן בלב
צבי ק"ק קסאי ושלחו אותו לעיר חומיר למוטן יחקור וידע צדור הדברי וכאשר
הביע לשם וצדק כל פעולותיו ומששיו ואיך המיר דתו מלבד כמה דברים
מכוערים שיצאו ממנו אצדה האמונה הזאת של שך ונכרתה מפיו ולא פנה אלי
פוד והחזיר כל הדברים לאיתנם הרשון • והגם כי נמצאו צידו כל כתבי
נתן העותי לא פנה אליהם ולא שת לבו אליהם • והיו צעניו כספרי מינים •
יבוא על משכבו הרב החסיד העניו במהרה שמואל אצוהצ אשר התאזר בכל
עוול להכחיד ולהחציד האמונה הרעה הזאת כנרא' צ"ם שו"ת שלו המודפסת
אחרי פטירתו ע"י הרבנים האיתנים צניו כר"ו אשר העידו עליו ועל חס' דותו
ועל כל פעולותיו אשר עשה בישראל וקמה טרחת ומה יביעו עני
להשמיט ולהחציד האמונה הרעה הזאת מישראל • גם המקובל האלקי אשר
לא הנית כמותו בכמותו ואיכותו האלוף במהרה משה זכות ז"ל ה"ה יען
שמעתי כי אנשי' נמנעו לומר סדר המורבן שלמתי לשאל את פיו אם יש
לומר אותו אם לאו והשיב ואל תתן דמי לו עד יכונן ועד ישים את ירושלים
ההלה בארץ • וגם הועד לפני חפ"י אנשי' אמת כי אחרי שזה השך האיר וגם
הוא שב לחסור מלהאמין בו והיה אומר על המאמיני' תמו' אני איך מי שיש
לו מוח נבדקדו יעסוק בדברים צטילים הללו וסוד האלקות אשר הודיע השך
אל תלמידו החכם פוניירו ז"ל הוא הודיע אל האלוף ח"ו זכ"ל סג"ל והשציעו
שלא לבלותו לשום אדם והיה אומר אלו לא השציענה החכם הנ"ל והיותו
יכול לבלותו היותם יודעים שאם דבר של תוהו והבל יבואו החסידים הנ"ל
על משכבותם צשלו' מי יתכני מצע תחתם לעו"הצ • ובדלתי אלו היה חסש
צאמונת ה"שך כיון דכתיב סוד ה' ליריאתו וכתיב ואת ישראל' סודו היו
החסיד' הנ"ל מאמינים בו ולא היו מרחיקים אותו • כוסף כי ראיתי כעוב
צמעשי' אשר עשה השך מעשים אשר לא יעשו אפילו חקל שבקלי' שבישראל •
ואם צימו הרק" צם א' שהי' עושה עצמו משיח מפני שעבד על דברי תכונים

שאמרו המצדקו אל יצדקו יותר מחומש רק שלח ה' הוא המשיח כ"שוק"ו לחי
 שער על כמה עזירו צפרהסיה חטא והחטייה את הרבים שאיסור חמור
 לילך אחרי סברותיו וצדויו ויותר מהם מה שהצטיק לכל הח'חונים
 ככזבו וצדויו חס' עשה כל ענינות שצתורה מחלין לו חלילה חלילה לכל
 צר ישראל להעלות על לבו כדברים האלה וכי על חנם נקא גבורה ק"צה
 תורתו הקדושה וההנהגה לנו מצוותיה לשמור ולעשות אותם בפועל וצ'עשה
 ואם כדברי הח'חונה הזרה הזאת חן לנו צריכים עוד לתורה חלילה וצ'
 לתמונה צדויה בעלמא - חלילה לחוט ישראל להעלות אל לבם הדברים הללו
 לא הם ולא כיוצא בהם ולכן הטיבו אשר דברו חז"ל חס הרצ דומה לחלף
 ה' צבאות תורה וצ'אומכיו ואם צדיני התורה ע"ד הפשט כך כ"שוק"ו
 צדדים שבה עתיק יומין וכתב הרב בעל ר"ס סמוך לסוף הקדמות לספרו
 הקדום חז"ל והאמת כי לא כל הרוצה ליטול את השם יטול כי מי שישם
 האזכחה הפנימית צלי תשובה ומ"עט לא יכנס לעולם אל האכמה וכן
 דרשו צוהר כ' בשא דף קכ"ג - ואית כטורין אחרין כגון נחמי ועקרבים
 ושפים ונטרין הוא טוב ללא ייעול תמן דלאו איהודאי למיעל ואי לאו
 כולם טייבין הו עיילין צדוין דאורייתא וב"גד מאן דאיהו טייבא וייעול
 למנדע רזי דאורייתא כמה מלאכי חבלה דאתקריאו חוץ ואפילה נחשים
 ועקרבים מיות צרא ומבלבלים מתצתיה ללא ייעול לאתר דלאו דילי וכו'
 ע"ש ח"כ אם מי שאינו צדיק אינו יכול ליכנס הוא עצמו צמודות התורה כי
 המלאכי חבלה מחשיכים שכלו ואינו יכול להגיע אל קו האמת כ"ש חק"ו צן
 צנו של ק"ו שאין לאחדים ללמוד ממנו וזהו ק"ו שאין לו פירכא ועל ח"ש
 שיש לו איגרת מחליהו וצ' דברים אילו אין ספק שהם כדי להציל את
 שהמין קלי הדעת והשכל להחשיכם אחר סברותיו צדרי גווס כי לא ראנו
 איגרת מאלהו וצ' רק מכתב חרות שכתב אל יהודים צן יהוספט שהי' רשע
 גמור - אונס אל צדיקי ישראל פה חלפה הי' מדבר צם כדאמרינן צג"מ
 צכמה דוכתן מר חשתעי אליהו בעלו וכן צוהר פעמים אין חספרי גס
 מה שמתצו צעמו שהי' מדבר עם השכינה הנה זה כגד כלל הנ"מ
 שחשצתרה א"י לא הוכשר שאר ארצות לצדקה ומעשה יונה צן אמיתי יוכית
 וכל הדברים שהם כגד הכללים שמסרו לנו חז"ל אין אנו רשאים לתת להם
 שום תמונה של כלום וזה פשוט ואין ספק שהי' על חסנת חגיגה כל
 המסתכל וכו' הוא פירוש חשוב וכלל מילה פכים צתורה שלא כהלכה יטן
 כי לעשות חן איסור האמת מצוה רבה ועומה אין לך חפ"צ יותר מזה והוא

גבר נ"ח עמופה פפרע צה"ם תחיד צענין השאלית ששאל אלכסנדר פוס לזקני
הגב אור כבדא תחלה או קושך כבדא תחלה וז"ל מלה דא לית לי' פתרי'
ופריך נ"מ ונימרו ליה חושך כבדא תחלה ופריך דלמא מתי לחשאל מה למעלה
ומה למטה וכו'. ראו איך גדרו גדר כך שלא יצא לידי שאלה זאת. ואם
איתא כדבחי זה. אדרבה גשאל וישאל והם יחקרו בשכלם הוך מה למעלה
ומה למטה כמו לעשות מצוה רצה כזאת ויתכפרו להם עוונותיהם כח"ס
במפרש הזה. אלא ודאי האמת יורה דרכו שהם דברים בפשוטם וכפי מה
שבי' מאור ענינו דשי' ז"ל היות בזה איסור סחור קרוי ודאי אל הכוץ ורחוק
מן התועלת ולכן מסרוהו חז"ל דומיא דכל שלא חס על כבוד קונו והם דברים
פשוטים נכונים וצדקיים צעמים חל בדכמה וכמה ראיות מן הג"מ והאגדות.
ודבר שהוא איסור סחור לומר שהוא מצוה רצה אין לך חפ"צ שלא כהלכה
בדול מזה. ולענין מה שפכנס בחקירה חסני מה כבדא העולם בזמן שכבדא
ולא כמה אלפי' שנים מקודם ונכנס בהקדמות כזאת לומר שטובים השנים.
כי הסיבה ראשונה איננה יחידית שפקע הדבר ולא יעלה אפילו בחשבה
למפות דברים לא כן על יחידו של עולם אשר כל אחונתינו היא כי הוא א' ואין
יחיד כיחודו והוא כותן קצב ומה במקום שאבי' חשבה אינה תוספת זו.
ואם צאולי יאמר כי דבריו אינם כפי הפשט והרמזים א' דברים העליוני צריך
היודע (מה שלא האמתי) לא שיש לו להעלות על ה"ם דברים הנותנים
מקום טעות לקלי הדעת לטעות וכן כל חכמי האמת תחלת דברי כיהם שכל
התורה בחמדם כשעלה בדרכו הפשוט לצרוא העולמות. ופירך אל הקייסיח
למה כבדא העולם בזמן שכבדא ולא קודם לכן. ולא אחריה כלע"ד כי תירצה
טעה הדבר צ"ם קהלת באמרו את הכל עשה יפה בעתו ואית' צמ"ר על
פסוק זה וז"ל א"ר תנחומא בעונתו כבדא העולם לא הי' ראוי להצדקות
קודם לכן אלא לשעתו כבדא שג' את הכל עשה יפה בעתו א"כ לא שיש שינוי
תלילה בדעתו ית' אלא שחכמתו ודעתו הנעלמה מועיני כל חי ואין אנו יכולים
להשיג מהותה ראתה וידעתה שחילו ברא העולם קודם לזמן שכבדא לא הי'
יכול להתקיים מן הטעמים הידועים לחכמתו ודעתו שהוא וחכמתו אחרות
שלים. וכמו שאי אפשר לשכל האנושי להשיג מהותו כך א"ל להשיג ולהגיע
אל סוף חכמתו והוא ידע כי לא היה העולם יכול להתקיים אלו ברא אותו
קודם לכן ולכן ברא אותו ודעתו הראויה לו והכל עשה יפה בעתו. ומה שאמר
שהאמין בשניות הוסיף על חכמתו פסע להאמין בשלישית וקודא איתא
תלת קשרין דמהותותא דכלא ועשה חכמתה האדם שלוש כמו קהאריך

צפ"דו' וכתב שכל הקומר ללאו הכי הוא לאו מצני ישראל הוא וצ"ל
 חולקיה באלהי ישראל חלילה וחס וחמא ליצלן מהמי דעתח רעה ואלדבד
 המאמן דבר זה וכול ומפיל תומת התורה ואמונתה האמיתית למצוב צרות
 נשברים אשר לא יכילו מימי התורה וצפונה האמתית וקרוב מאוד אל אמונת
 האמתית בשלים וזה"ל כי שאמר הוא שגם זה עשה חלקי כמו שיש תלת
 קשרי דהיימנותא כך יש תלת דשקרי כמדומה בעיני שכל האממן בשלום
 הכ"ל הוא שקר וכזב ולא כאלה חלק יעקב חלילה אשר לא ידענו מאין ולאין
 ומצטן מי יצאו הדברים וכל השם אל לצו לתת חמונה לדברים הדדויים הלא
 קורא אני עליו פתי יאמין לכל דבר ולכן הנה מה טוב ומה נעים לצטר"ה"ם
 היה בכל מקום אשר ימצא ולעשות לו משכט בת כחן שנתת ואלף אם
 ימצאו בו איוה דברים של חמת הנה ידוע כי כל דבר שקר שאין מעורב בו
 איוה דבר של חמת אינו חקיקים ולכן טוב אל המחדר עבדין לצטר שברח
 מן העולם למין לא יענם צדין קוטח ומחטיא" הגם שעדיין ה' חקיקה איתי
 להאריך והדברי חוכמים שכל מה שעשה האיש הזה ואמר שהי' ביכלתו
 לצרות העולמות היינו להסיף ולכנוס הן עתק אל תוך כיסו דהתפחד עמנו
 בקלון מי העולמי בגאווה וכו' כח"ס צב"ח צ"ח"ר כ' צרמשי' ולכן לא יסלבו חלק
 צמה רב טובך כדאי' צ"ח הכ"ל עד אשר ישוב ונאחם מכל אשר עשה ויכריז
 לעיני כל ישראל באמת חודה אני בעצמי כי כל מה שכתבתי ופעלתי הכל
 שקר וכזב והוא עצמו יכריז שיצדו סבריו לא יזכרו ולא יפקדו ולא יעלו על
 לב לעולם הלא דברי הצעיר גבריאל פינצרימולי תושב עיר קסאל
 לשטר דר ומרת לקק טוריננו לזהה:

כתב וחרם מא"ד דק"ק אלישנדר

הנה זה ימים באים ויעף אלי אחד מן השדפים וצידו רצפה בחלת וסלהנת
 בכל מקום שדתי מביעי ההבערה ללצ יצאה לחלק ולספדיש מכלל
 ישראל כל זכי אלחוני קיויא מיו"ן על ספרו וחיבורו הדפיים בדללק חבור שיצא
 מאת הוצר חצר חיבור ומציא את הטוואה צוקעת ועולה צוקעת ויורדת פנים
 נכנס פנים יוצא מדרך האמת מחסר ומחבור צפנים מחסר ומחבור צמוש
 עין רואה וחון שומעת די קצץ צנטיעת שורש אמונתית וזהה עלה כולו
 קמאונים כסו פניו חרוליס מלא דברימינות הא צורמח וצדווא" מחויק ידי
 שוברי עזירה עפרת כפוחת דאויב על הך דבורת ומרשיית לסיכיה חדרים

בשומחה תמורה שמה הוא ומטמא בלי שבק הקורא בספרו והרי זה צדי
יתן למרכות ולדרחון עולם לא ינקה כל הנוגע בו הן בקריאתו הן בכניעתו הן
בקנייתו כחשך קריתו ושגיתו ושלישתי באגרת חוברת מהרצ הגדול רישת
דעמיה מדברת דאומתיה גבר כחם בעונו המחיר לארץ ולדריה צק"ק מנטובה
יע"א ה"ה במורה דר"י ברי"אל כי צפוקק ועוז היה מקנא קנאת ה' צדקות והן
שחא גרים כלביא יקום וכחרי יתנשא לכרסם החירופים והבידוכי של חובתו
האיש אשר הטיח דברים בלבי מעלה במהותו ית' העולם מעין כל חי' ואד
יעלה מן הארץ ארש שפתותיו נוטפות מרה כלענה בדצרי מיכות ואפינקורסות
ובהנה ובהנה פרץ פרץ בעונו ה' אשר כל שומעו תזילנה שתי חזוני כי אבות
אטומה תולדותיהן ומעשיהן כיוצא בהם ומשורש נחש מצא צפע המסיל ארם
ברואה ומעין בספרו והאי צורבא מרבנן דרתא אורייתא היא דמרתח ליה
ועד מחרה ימוך דכרו ללקללו ולגדותו כי התורה חוברות שק על הרום
יסודותיה ובכרט צעיקור יקר שבמציאות מרזין עלאין והן עתה שמעתי
צת קול קול קורא אלי מסעיר והי צעיר קול וסודרו עמי הן קול ענות מלושה
מכניחמת המצות איש בליעל ורע מעללים חזור גס אתה חלצין וצא לעזרת ה'
לעזרת ה' בגבורים לצער קוץ מכחיצ וסילון ממחיר מחרס ה' צדקות והאמת
הוא כי מצוה היא לכרסם המכופים ודצרי מיכות שכתב פלוני הכ"ל כי דצרינו
דצרי תוהו וליתנהו לא בזכירה ולא בשמירה הם כי לא להזכיר שלילה ואם
פשה תפשה האומפתת וכוח מיניה חורפה ועל אלו תייבוס להכריז חכמי ישראל
בכל קהלה וקהלה סולו סולו המסילה וקרא קה צוות הרימו מכסול מדרך עמי
ולכבות נרו מפני שהוא עושה כיתם להשחיר פה פעיניו בספר ספר מלא חיבו'
ובמקום שיש חילול ה' אין חולקין כבוד לרב כי להיבא איסורא קבסינן ואיכו
אין הראוי שיצליחו מעשה שטן רק נאמר לו יבער ה' בך השטן ולא תהיה זאת
ת"ו לפוקה ולמכסול לנו ולבנינו וינטל הלב והמות בכוכם חסנה דעת הבן
לכ מבין בתורתינו הקדושה ולהכוך דצרי אלקים חיים למינות וביותר צריך
שכתוב לזרו במקום איש מסרון קוץ מנדרם בתרדמות שכלו ויצא מנדר האמת
בשכלו פנס פנס ולהביאו לידי אשם מעילות ולמעול מעל בה' אלו קי ישראל
חלילה העל אלה לא נחלץ קושים להחזיק כל בדק ולהסיר מכסול מלב
העקוב כי ודאי לפע"ד יהיה חמור לון באיסור קריאת ספר המין הלזה
יותר מספר המינים וכיוצא בו אחרו מאן דתני אידוהן מפייהם ומחי כתבם
נורו המורים על השילוש וכיוצא און לנו מיום הדין און לנו מיום התוכחה כס
עבר זה גוראות צמות הנידון והעורקין ועמודי תורה יתפלצון חלילה וירעאן

הישישים

השייכים כמו שפסקים ומפקקים צעיקרי תורתינו הקדושה * והגני צטוח צמטרי
 המקום כי חנם מורה ארשת ארשת שכתיו שפית שקר לא תבון * כי הרה עמל
 וילד שקר * ודבר זה תלוי ברשות חרן ורבן כלל מקומות מושבותיהם לבער
 בילולים באלו מן המרץ ולהקטין ולהתים כמו אוילו כי לתסם על כבוד קונו *
 חנה יולך את חרפתו כי נושאו השנאה הולכים לפניו * ל * ואם לא ראיתי
 הלא שיעתי כמה וכמה חכמי ישראל בעדי חתימה כרתיה לזללים בחזמות באתי
 ומרבות כאשר ראוי לעשות לחים אשר אלה לו הקומת והכסילים לאוסרו
 צחצחים ולהיות אסור בזיקים בחצלי עינו או סקול יסקל וירה יורה או יהיה
 צנני עליה על עץ בצובה תחשים תמה * או דרש דרש והנה סורף הוא וספרו
 שמו * כלל העולה לית ליה דיו כי אין די צער על היותו קרוב להסטיא את
 הרבים * וצעה * צו יועילו חכמים צתקנתם ושרון להי עירבא להסיר דמוכי
 הנה נדרם מפייהם ומפי כתפם דכולהו איכהו ציה צהתי סלוחא דלא מצע דתא
 והן הן הדברים הטעונים הפטו וציתו וכליל לחשים * יאמר ה'לסטן לעשות
 בו שפטים פתות אותו כהים על חטאים שהוא תייב עליהן ישורים קשים בלי
 חמלה יעורר עליו דינו דינו * ומה לנו לקרו' תנר על הפילוסופים הקדמוני'
 אם מאומתינו יוצאים מחרצים ומשמיתים * עמודי תורתנו ודברי חכמים *
 אין זה רק כי התעו רות עוטים כי הוא מולך ומציה דברי כוזבים * הלוהי
 היינו יודעים מה למטה הולח למקור למעלה * כי הסכל ניתן בחרומים * ולנו
 יש לדעת כי אין יודעים ומכירים אכילו בשללים הנדללים ומכ"ס במהות תי
 עולמים ואין בידקין מן המוצח במקום שאין עיניו סולטים :

ועתה

יבדל נא בח הדומה שפני המכוער הוא וכח המחזיק עיקרי דתינו
 כי אין דיחוי בתמים אבל יש דיחוי במגשי דמים השולמים להרום
 הצנין * ובדולאי הן ריקות נמצא בו כחוקן צורר ומים אין בו * אבל נחשים
 וקורדנים יש בו חטילים ארש צעיר המרם תורפיו הקדושה חנות ה' ברא
 מאירת עינים * מיצי שכונים להסוף דברי חלקים חיים לשימה זרה * ובגבר
 יתד בן מייז * הפועל בכל וסיים צמניות בקד ספרו וספר אויב צמדות
 שניות ורות :

ויפה

עשה וזכה תיקן הרב הנדול כמו 'הררי צריאל כר' ולהמרי' ולכדות
 למי שיקרא זלמי שישתדל במכירתו וקנייתו * וכבר הוא מוקפה
 מפתח איסור ומחתח חילום * צמופן כבלת יצא שרקש מחקוס קרוב וישמו
 התלמידים ונמצא שם שמים שתפלל כי צנידון כזה מאן דתני מציקין ומסיקין
 לא הישתבס' כי אין לקיים קוצים בדרם ה' צבאות * ונא תאמר לו בשרת

העולף שרחוק מחיבו בקולט הלא בפיו מלא לאחור להפריח מן הקצה א הקצה
 דברי תורתינו הקדושה תפלתו דברי טומאה ופסוקו דברי טומאה * ולא כלנין
 לניורא כי ספסוף חרובה על החובל * וליכא דירא וחקיכה עצמה כעסית
 נבלה * והכלל ק' דם למצטט והיה ליה סמין וסמין ימצטרף * או לעינים
 מכך רוחות ואוי למזרים סכך שחעות * כי גטה אל אל ידו והויא מכיו מילין
 מילין קטני חקטני חיפה לארובה מארץ מדה * אונס מה נאמר מה נדבר
 ומה נצטרך * כי אחרי רוחי אנרת בת' חמלת לב מהדב בדיל הדין המצוי
 המכס הסולל כמוה"ר רפ"ל אסכנזי החבלה לנו חס טיבו של עובר זה
 מחקים למקום בדברי סוהו * ואלא חוקינו המזוייפת קסור זה בכלל סדינו כופו
 צטר עיקרו העיקר דלינת פירכה עיקר חסר מן הספר משופרי אופרי עקרי
 תורתינו הקדושה * ומה לנו עול למקור ולדרוש צידו כהה הכת בות הנסה
 צסברו חוץ מחוכו לדבר יועה על רוחו של עולם אלעד הקל הזה לילך
 בעקבות חיות מסית לפי טומאתו טומאת בית הכתרים הם ציניהם * וסטן
 חקק בין קרניהם כמי שלא היה בו ידיעה בתתלה וידיעה בטוקור עלם
 צינתיים והוא נעעלם מן העין * ולכך לך לך אחריכין נזירא סמור סמור
 למרחא לתתקרב * לכוכך סמנו חייבים למרר ולקלל ולגדות ולהתרים למי
 שפעה כל הניצים האלה צסורם טורה ראש ולענה לחיום ולקעקע יסודי
 תורתינו הקדושה * הלזה יקרא ספרא דתהימנותא דכלת ע"ד סני נסורא *
 האי יקרא דכדיבין מילוי * ואם המתבר הלזה ירצה למזור בו וליתן תודה
 לחלקי ישראל ולסוד אל ה' בכל לבבו ולפרסם צעולם חזרתו חזרה שלימה
 וליתן כל סבריו בכית החוקד וחבור יזכור כי גם סג גם ישיב כי תשוב אל
 רוחך צמנות סמנות וכל הקללות יתהפכו לצרכות :

הנה

דרך גבר בעלמא דקושטא ולהיות לו סם דרך סלולה יסלא לצאת
 מילא * תעיקרי תורתינו הקדושה ולחקוק חקיקא סוקעת צמורתו
 לצבות כי ה' הוא האלקים אלקי אמת ניכר מצד פטולוהו ולא מצד חיותו *
 ויראנו בכללות תורתינו הקדושה מהנהו רזין עילאין חסן ישועות מכמה
 ולעת קמישים נמצא חדרכיה דרכי נועם ה' אל הינו עלינו צביאת טורה דלק
 ועין בעין נראה גדולתו * כדכתב כי עין בעין יראו בשושה' ציון כן נוכח
 למות בנועם ה' ולצקר בהיכלו :

נאום הצעיר חידנא ריזמא דלא מקריא יואל פונקרלי

פוגע ומותם פה ק"ק אליסאנדריא בסדר וסוח יהיה פרה מדסו ומרתמן

הת"ע לציורה?

כתב וחרם מהכ"ג אב"ד ור"מ דק"ק קאבלעניץ

יד שלוקה עלי כהצ יד הנדולה של חמותני הגאון ותפארת עטרת צד"ק
 פאך הנולה נילה טפח ומכסה טפחיים חפני כבוד חלקים הספר דבר
 חל"ק היעקב קונטרס א' מקייקע לוח בעט ברול ועופרת עברא בפומיה
 דלוי"צ אלא פער פיהו לדבר סודות * זרעית מחזרת * ורעה הכסא את
 תרבע מרשות נבועים ופנעים פניעטורעה כמרש ושוטה מיטא אמדיחבד
 הרבה * מיניא דבש הוא כסיל בחושך הולך רכיל מגלה סוד חלקות לאשר
 לו חל"ק' מדעים יבחר בסודם אל תבוא כפשי הכלתי מעונשו של זה * אשר
 יאמר עליו בני הוא זה * האיש הגקרא בשמו מיוא חיון בשמו כן הוא מיוא
 בשמו וח"ר קשיש חיים שינה * וחטיל איצה בקי ישראל לחייהם שבשמים *
 וכתב לו ספר כריעות לגופי ונפשו כרת צע"ה וזרת צע"ה ספר כשט ידו
 בעיקר לעשות טפל הסיצה הרחשונה וקדחון המוחלט * ודבר סרה על ה'
 אחד יחיד וחיוהד * בתכלית האחדות כאשר החיוו מוטל על כל ישראל
 ליתד שמו הגדול ערצ וזוקר ולקשר כל העולמות מנקודה התחונה עד ח"ס
 צ"ה באחדות גמור * וכאשר ראה ראיתי אפס קנהו דשים בקונטרס א'
 כהלתי עד מאד יתחמץ לבני וכל חתי אשתוכן מי הוא זה ואי זה הוה אשר
 מלאו לבו לעשות קירוד בין הדנקים וכרנן חפריד נכטיעות וינק זהב דומת
 צביו של אותו רשע ושמוק לסוכו בפיהו גסון המדברת גדולות * כגד חלקים
 קרמון כל העילות * והמאציל כל העולמות אב"ע ומחיה את כולם בהשגחתו
 ובהשפעתו המיד בלי הפסק רנע ;

והנה שחשתי אשר אותו רשע החזיק בפשע לעשות סניגורין לדבריו
 ולהתנצל כגד חממים לעשות פירושים באומים בחלקלקות לשוכו
 לשון רמיה וצדי' ציד בפיו כדי לשמור ולקיי' את ספר בריתות הלוי ישראל
 חלילה לא יעשה כזאת לא יחבה ולא ישמע לו * ובפרט כי כותן מקשול לכל
 כושל * ולמלושי דעת כותן יוגרעות * לבח ה"ו לירי טעות * על בן החיות
 מוטל לקרא קהילות ה' צבאות * לבלות קלונו ולכרסא עונו * להרחיק
 מאותן דעות רעות * כמטחוי קשת * שלא יטיל ברשת * נח ולמד חפזת
 דבריו וחר' מה שקירב וביאר דברי התנא במתנית * דאניגת דכל היום זבל
 צ"ד דצדים קטוי לו קאלו לא צח לעולם * מה למעלה וכו' * לא כפי' רש' ישות

לאיסור כי אם לשבח דהיינו שמכפרין לו כל עונותיו והוא כאלו לא בא לעולם שלא חטא כלל :

והנה מלבד הספירה אשר כבר נדכס חפי חסותגיהגאון הנ"ל דהוא כנ"ד
הס"ס שמפורש טעם על מה לפנינו חסות שאין רצונו של מלך
להזכיר עם אשפה אלא חף חמתני גופא נסתר פירושי ואשיב לו שטי'
שכיל לסיפא דחתני וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם
וה"כ לפי כי הנ"ל ישלפרש הסיפא נחיה הכי דהא בדבור ט' ובלשון ט' נאמר
כי ט' ד להזכיר לשבח ח"ו לחי שלא חס על כבוד קונו ולחטול לו בשביל זה
על כל עונותיו וא"כ מצידו תצא להאי גברת ואת ועוד אחרת הלש דציאו
בט"ס באותו עמוד דליף מקרא יכולי שאל אדם חלה למעלה ומה לחטא
כו' תלמוד לומר ולמקצה השמים ועד קצהו כו' מה ששאל ואימתה שואל מה
למעלה כו' שלישיה נסתר פירושי חמתניתי דחטאת מגילה דתנן התם
מעשה בראשית נקרא ומתרגמין וכריך פשיטא ומשני ח"ד דלמח אתי
לשילומה למעלה ומה לחטא קאמטע לן ול"כ נסתר הקושיא מאי קמ"לן
מתני' ח"ש מעשה בראשית מכל התורה כולה ואי דאתי לשילוי כו' אדרבה
פשיטא דיש לתרגם דהלא מזה היא לשילוי וצודא יתיין מן הכורך להאריך
בנסתרות פי' גרוע זה כי היא נסרך חחילת רק להראות לפני ההמון עם
קידם שלא ידעו ולא יבינו להכריע בדברים הנוגעים בקבלה וסתרי אמותינו
ע"כ הארכנו בזה כי מטיבן הקבוצים אל השכל יש ללמוד טיבן הרמזים
פימזה מוכח שהאנגד הס"ס אשר קיימו וקבלו בלישראל שהוא עיקר התורה
שבע"פ גס אותה חסנה גופא לא ידע כי חסיפא דחתני נסתר פירושי
והאריך יסודך עליו בדברים הנוגעים ברומן של עולם שניות לעריות
ערה לו בושא וכלימה יסכר כי דונרי שקר וגאלמה מה שפירש דבריו
התנא דהקדמה אס דומה הרב למלאך ה' צבאות יורה יבקשו חסיהו דוקא
באיסור והיתור וד"ו חס"אכ בדברי קבלה והנה לכל מי שיש לו עינים
לראות יראה יראה שאי אפשר לומר כן ראסון הוא כגד שכל אנושי הואיל
דהסס חוכית עליו דדברים אלו נקראים דברי קבלה חסות דהמה דברים
חכמים ומובלטים חכמי אדם לאיכא צארעא לא ידענא דאיכא בשמים ידענא
ומכ"ש לבא צמוד חלקים חיים וחלך עולם רק מה שנתגלה לנו איש חפי
איש עד חסה רב"ע אר חפי אלי ו"ל ואין להביא ראוי חפי מופס כחז
באמתה הטבעי ול"כ הואיל דרשע פסול לעדות לאיסור ולהתיר וכ"ד
שתיך נקבלו עדותי בזה שאמר שקיבל בדברי גבוהים ורמים אלו שקולס בן
אמונותינו

אמונותינו וקצין נטיעות ולהפריד עולמות ח"ו:

זאת ועוד אחרת לא די לתנא דלא ציית אפי' לרבי' לא ציית * כפי מה

שרחיקתי בקונטרס הנדפס הג"ל מה שכתב האיש מיוא הג"ל ב"ה סקטן
שהדמים וקראו רזח דיחודא לא באלקא דמרגינתא כו' כי א"ס בכוס רבינו הוה
שזעון בר יוחאי וקרא לרבי רבינו והלא היא עצמו כותב בספר הזוהר פרשת
פינחס * ואף הכא מזרי מתניתי' דאינון כמלאכים דמשחטין לבו שידין
דזיכון יהודאין דאינהו רשיחון צלות שדי ומזיקין מסטרא דמסאבא דאתקרא
שדים ע"ז * וזה לעומת זה עשה חלקי' * ולאו למנא אחרו מארי מתניתי'
אם הרב דומה למלאך ה' נבחות תורה יבקשו מכיהו כו' עכ"ל * והתם קאי על
דברי הקבלה כמו שזכרת התם עיין שם * וכיון דקרי לרש' כי רבינו ורבי
לא שנה מיני' ממאלן * ומלבד זה וודאי מה שגילה לרשע הוה הכל ע"י סטרא
דמסאבא :

הלא בפרשת פינחס הג"ל דק"ק בדכוס זולצבאך * אמר רש"י מהימני *
מאן דחולול בפירורא דכהמא וכ"ס מאן דחולול בפירורא דמוסא
ב"ס מאן דמסיר רזח דאורייתא וסתרי קבלה וסתרי מעשה מצאית או סה רי
אתון דשחא מפורש לאכשים דלאו אינון מהוננים דשליט עלייהו יצה"ר ע"כ
וגם בריש תקונים דוהר אצל מאן דמגלה רזין לרשעים כאלו מגלה ערי ארץ
באורייתא * לפי זה ודאי הגילוי בתלמן ע"י סטרא דמסאבא והוא כולו פס ולת
לדמוכס מהזוהר הג"ל :

ואף שידחק לתרץ בתירץ חויב שארזן הפשעים כבר קבלו הסודות וקודם
שנעשו רשעים חשיב לו הלא אית צם"ס דחגיגא אחר מאי (י ופי'
מכני מה בת לידי כך ולא הגיכה התורה) זמר יוגי לא פסיק מפומי 'כו' *
והיינו בשביל קטא זה טעה וקיצץ בנטיעות * נמצא אם אלישע אחר שהיה
בו אשר זמר יווניל לא פסק מפומיה ב' לידי טעות ומכשול גדול * חכ"י שרשע
גמור אף שהוא מקיבל גדול כבר * שקרוב לבא לידי טעות וקוצץ בנטיעות
וא"פ איך ילמדו אחרים ממנו ח"ו הם שלא להזכיר ויספרו פי דוברי סקר *
וכמו כן תשמע בדברי רש"י כי גופא ממה שכת' בזוהר פינחס * דלרשעינהודין
דרזין איתפזרו לון ששיכין ואיהו מתלח לממונה דאהו גניז מאן דתפיר ליה נוד
דגלי ליה * ולא איהו דילגא אתהדר בסיכלניתא דתשובא : א"כ נראה לעיני ס'
מפורש בדברי זוהר דלרשעי אף שכבר ידעין רזן אופהדרו להו לחושב א'
ואינו משיג האמת וככאל זה כמשל הטוב ופכה לאיש בקש להשיג אורה ממוך
דאיין רתוי לו * וכוודאי על זה באחר פי ישרים דרבי ה' צדיקים ילכו בנ'
וק' וסעים

ופושעים יכשלו גם :

יעוד קוור וניפר עוד סתירה מדברי הוהר הנ"ל על כללו הרחוק
בפרט המתניתין לכל המסתכל בדברו רז"ל בשבת ובמעלות
החיים כל מה למעלה וכו' הלא חזונו דברים ווהר בראשית ההוא דקיימא
למלאה ולית למא'ה חה למעלה ומה למטה כו' ואם יצא לתרץ דהוהר
מדבר מכתר ולמעלה הסס אין רשות למעלה א"כ הוי חצי לפדושי דברי
המתנית' הכי ולא להפך הקערה על פיה ועוד דכתב המסתכל ב"ד
אלו מומלין לו כל עוונותיו ואפילו אם עבר על כל התורה כולה וזכה
למעלה רמה הלא כראה מדברי הוהר שאיסור גמור לגלות לרע סודות
התורה והמגלה כאילו גלוי ערוות וא"כ אין חפץ גם ה' צאלה המוטאים
בנפשיותם לנא צמוד חלקים רק סודה' ליראיו ולפי זה האריך יעלה על
דעת האדם אם הקוטה ורשע יוסיף חטא על פשע דהיינו שיעסיק צמוד
ה' שנתשוב לו לענין גדול יבוכרו בו עונות הראשונים רק אם יבזו מדרכהם
צתובה שלימה ואז כל"ה יזכו למעלה רמה כי ציקוס שצעת' עומדים
וב' ואמרי סוצו דאי יכולים לעסוק גם דות התורה ומכ"ה יצליח צידם
ובית חלקים ידדם :

ואחר טראינו עין ציינן אשר היסוד שיסד בהקדמה הוא יסוד נוסף שהוא
נגד התנא מתניתי גופא ונגד הס"ם ונגד התנא חלקים רשבי'
אשר קראו רבינו ובה הוא נגד השכל כאשר הזכרנו א"כ גם צנינו רבינו
צנין חזק ועזו לחלקים רק כביכול חתי ים כת למעלה והאי צנין
סתרא הוא החומרים ערו עד היסוד יסוד האמונה למעט כבוד ה'
הסיבה הראשונה השליט בעולמו וקנה והקנה הנקרא ח"ס צ"ה עילות
כל העולות וסיבות כל הסיבות ומחאזיל וצורא ויוצר ועושה את כל עד
דיוטא תפתונה והשגתו והשפעתו בכל עת ועונה צלי פיסוק דבע
קטנה והוא אהד יחיד ומיוחד בתכלית האחדות ולא באחד המונה כאשר
החיוצ המוטל על כל אשר צמח ישראל יכונה לייחד שמו ערב וצוקר לקשר
כל העולמות עד ח"ס צ"ה צאמת ואמונה ושפתי שקר תאלמנה הדוברים
על צדיק עתק עתיקי של עולם חלקים קדם מעונה ולהביא ראיות והוכחות
למחור דברי הרופות אינן צריכות כי אין צריכן ראוי למפורסמת צעיני כל
ובוכסת :

גם זמתי ואירא להסתכל ולעיין בחקיקה גבוהה כזה אשר הוהר וכל
המקובלים יראו לכפסם לעיין ולדבר למעלה ובפרט חכמי תולעת
יעקב

עקב הקסן צדעת אשר טרדנא בכל זימנא וזימנא על התורה ועל העצודא
 צנגלות לנו יולבנינו יודיו תלמידיו וחבירם המקסדים לקולו קול יעקב
 והלוי סימננו ידו חובותינו לבא לעומקי של הלכא להוציא הוראות והדין
 לאמתן של תורה * ח"כ חבלתי יכולת להיות סבני עלי לעלות בכל המעלות
 בכל המכחה זו תמידן כסדרן רק חיעוטא דחיי עוטא * את לעשות לה לצנת
 ידו חובת כמה מאחרים צוהר דהמיוצ על כל חסם להסתכל צאורייתת
 דאורייתת * זאת ועוד חזרת לאפיקורות של ישראל חין להשיב :

שלישה לא גרתי רק שנים ושלושה ברננים והוללת אשר כרשים
 בקונטרס אדכס * רק חס לבני בקרבי אשר שמעתי מקצת
 חכמים דעיניהם הטו אזנם לשמוע דבריו והסכימו לקיים דברי תענועים
 כילי כוליו רעים וחטאים בה' החיך אפשר לסבול לקבל דברי מינות חילו מה
 סכתב שאין לסיבה ראשונה דהיינו ח"ס * ח"ה לחפץ ולא רצון ולא כוונה ולא
 ידיעה ולא מחשבה ולא מעשה בכל ד' עולמות חבי"ע ומכל סגן שאין
 לה פוטל ורעשה וכו' :

ועוד שם שאין להסתכל כלל אל הקדחון המוחלט ולא לקבלו לאלקים
 ושאינו כו' * ולא יריע צמים מעשה וכו' * ועוד שם * ולא
 פטועים שחמינים צפנה ראשונה דהיינו ח"ס * ח"ה האמין בזה כאלו עובד
 לתוהו * ע"כ כאשר רא תי בקונטרס שלו ונבדלתי מאד בקראי חלו דברים
 ודאוי לקמוע על תרופי' ונדופים כאלו * ואוי לחזנים וכו' * וח"כ שאין
 להחיות ח"ו דבריו או ליקם התנצלות לקיים דבר או הכי דבר מה דברים הנ"ל
 רק כאשר חנו מקובלים * חק שיטנו כמה מעלות דעולם השצילות זה עלוה
 כגון ז"ח ונוקדי' אבא ואימא' וח"א ועתיק יומין ועתיקא קדישא וח"ק * ועוד
 כמה מעלות עד ח"ס * ח"ה הכל ח' ימיד ומויקד' * ומחוצר בשלהבת
 צנאלת עד עולם הצריחה שנקרא עולם הפירוד * וכן הוא צוהר פרשת
 בראשית דף י"ו ע"ב :

ויאמר תלקים יהי אור וכו' ובניכי כך כולא אחיד דא דלא נהיר בהאי *
 ובהאי סליק פולא * כלל סלקין ואחידן צי' ואיהו חטי ואבניו
 צאתה דאין סוף וכלא' אפעצוד * והמין הלז מפריד בין הדדניקים ונוטל כל
 הכבוד ותהלה מראשין ומילק בצוד להשנינהלא כאמר וכבודי לאמר לא אמן *
 לא תהא כזאת פישראל ח"ו * חכתב שאין להסתכל כלל אל הקדחון המוחלט
 ולא לקבלו לאלקים שאין לו ידיע בשום חטטה וכעולה טיפת רוחי הלא אדרב'
 שולס כא' הסכימו דכל המעלות נכעלע' יח"ס צה' * ותספירוח הללו הם

כעלי ציד האותן דהאור א"ם חתלכם צהון * וכל הספירה חוזק לפעולתו *
לכך חל ועלה על לב שום חדם לכיון צדפילתו לשום ספירה להפיק רצונו
מזונות להאור א"ם בה' המצנלה ע"י שינח כוחו לפועל ע"י הספירה ההיא
השייך לחוקו פעולה * וזו דמיון צה"ם בה' לח' שייך שיכו רק בהספירות יש
לעין יש לרמזים וכלותה * וגם זה ע"י מעשה התפתוים שצמעה טו צנורם
שספירות תסד מקבל רוב השפע של האור א"ם צה" * וה"ה איפכא כאשר
האריכו כל המקובלים ובפרט בספר שלה * מקרב הדבר אל השכל ע"י משל
ומליצה * עכ"פ הטיקר הסועל הוא א"ם בה' ומאירו ומטונו חשביע תמיד
דרך השתלשלת ומקבלין דין חדין ודין חדין חלמעה למטה עד עולם התחתון *
וכמו כן מכורה צוהר בסוף פ' פינחס דף ק' רצום זולצבאך וצמנטובה *
מקור * תלומר דא"ק"ט דלית למנדע דאהו אקרי חכם בכל מיני סכמות
עד א"ם בה' וכו' * ומלך בכל מיני מלכות עד א"ם * והכ"ל
אקמיה צמחה דרובן עד א"ם בה' * אי יחי שנוי אית צי' רמזים לדין אלח
קודם כו' חבל לאו דלית ליה מדה כו' לכל ספירה אית ליה שם ידיעה ומדה
וגבול כו' וצאילון שחזן מארי * עלמין אתבשט ומחליך צהון ודר צהון כנשמתא
לבני איברים דהאריך עד לבסוף * אבל לא למארי * עלמא לית לשלטה ביה
צמחין כו' * אלא תיהו אתקרי בכל שחזן ולית ליה שם ידיע וכל שם ושם
אסהיד עלי' דאיהו אדון כל עלמין * ועוד שם אבל למרא' עלמא לית להשמה
לית עלמא צמחין לא אדון כל עלמין וכו' * וכל הווייתן סדדין על מארי עלמא
דאיהו הוי קידם הוי' ואיכו צהון כל ההויה ואיכו למאר כל ההויה צו' נחמה
צהסנה ראשונה דנקרא נשמה כמו שכתב שהוא שליט בכל הנשמה שבתוך
הגוף כן האור הקדמון המחולט הוא בכל השמות והמדות ולית ליה מדה בשם'
שמו מוכנת עליו שנקרא א"ם בה' והוא היה הוה ויהיה * ונקרא אדון לב'
עלמין והוא פועל הכל ע"י המדוק וכל השמות מסהיד עלי' כאשר הכל מכורס
צמחין הוהר הג"ל * והוא אתר בעצמו בספרו הקטן שקרא רוא דיתודה
שאינו מאמין רק באלה דרשבי' * אכ' סותר דברי עצמו דכתב בספר זה כו' *
לכן מתורת ה' מאבד הונו * יקבל עונשו ודינו * אל שחזן תורד נטונו וכעסן
שכבשן יעל עשנו * צמחית אס דינו * הוא וספר פורתו עמו * ומחז
וכדונו * צמחיה' ומדונו עלי' שי צמחיתו ועונו * ויתודה תוך עדת ישאל
והמונו * ופרסם צמחית קלונו * בסדר ולכרט צמס לב' צו וצמחין כפי עשיתי
באח' לב' ק' * ב"ה מחותנו דש"ת * יעקב חכהן חנה פה קאבל ענין *

זה לשון הפסק שכתב אדונינו מורינו ורבינו הנאמן הגדול הגמורס
ברורו המקובל האלוקי נ"י פ"ה ע"ה

מוהר"ר צבי הירש נר"ו אב"ד ור"מ בק"ק אמשטרדם:

לעיני כל ישראל

על דברת ספר כתבאים ריב (מינת חיון שמו' על ה' ועל תורתו הקדושה
ונקרא חגיגת) ומכונה בשם מהימנותא דכלא ופרותיה צבידה שני
צ"י צורכי יהודא וישראל מזה אחד ומזה אחד לנלות ערותה) חונדס *
דיעות הטומאה שתיים שהן הרבה אבות כזיקין סן רושה ורגל מועדת לשבט
צדק הלכה שרשי הדת ומוסדות התורה עוקרת* ותולדותיהן כיוצא בהן
חראות נבעים שנעו' ושנים זרעו' ומאר' * ומאן דפני תפעים ושמה קללות
שנחמנה תורה לא מיסתבוס * כי נכ כל חלי וכל מכאוב כל מוס רע שבור או
חרוץ או יבלת או ילפת או עורת :

בכנפיה זמלאו כבושת גרל כי ימצא צמסתרת : מחוקת ידי חרעים האנשים
הרעים ומטאים זה ימים או זה שנים ההופכים (לרא"ש) ולענה
משכטיה' אחת החתוקים מדבש ויחמטו על ה' דבריה אשר לא כן חתקים חקקי
און ומכתבים עמל כתבו איש בחדי משכיתו ומחתי להו בקופסא סגרת
ומסוגרת : גם נכבו דבר ה' ב' פ' כמשו באלקים ויחמרו לא הוא גם שמו בכליהם
כל תועבת ה' אשר שנא והיה להם למשמרת :

בלבים חלמים לה' יכלו לגבות לא ישמע בחוץ קולם כן יכגעו בהם אנשים
דזיקים החקאיים קנאת ה' צבאות והעלו עליהם קהל ורגמו
אותם באבן זו חנות הנסקלין המנדק והעובד כו"מ הומיה היא וסודרת :
הנה היום הנה צאה יצאה הכ"פירה ש"ץ החטה חשפט למשפחת ולשאת
ולצבדת * כתובה בשוקא ומתחיה בצרא בעט צרול ועוברת * כותבי
פלסטר וכוכים על תורת אחת פככתר כסברי המינים קיפחים וטעוננים
כסברי המירם א' כם חטמאין את הידים : אצל חטמאין נוף וכפש מטילים
קנאה וחיבה ותחרות בין ישראל לאציהם שבטמים : הופכים דברי אלקים
חיים * תורה שלמה שלנו כך שנו חכמים המסתכל בארבעה דברים רתוי לו
כאלו לא בא לעולם * או כגבל טמון כוח לו שלא נצרא חש צרא * ויהי חוש
מדון הרים יד במלך מלכו של עולם * ויאמר המלך גזרוהו לשנים * תצו
תאכל חם לא נפח חם היא עד חזרון תאכל * ושאריתו מק יהיה גדון צבואת

דותחוק יחמסו כמו חיים : וזאת הומרת לש כי שפתינו חתנו אנחנו בעלה
 זכלחמנו לא לבד בדש"י מאור הנולה אשר הוא לנו לעינים כי הם בדבותינו
 בעלי התלמוד האחרים בפירוש שההסתכלות בארבעה דברים הללו חסור :
 מ"ל התלמוד על כסקתו הכו' בשלח מה למעלה מה למטה מה לאחור לחי
 חלח מה לפניו מה דהוה הוה ר' יוחנן ור' אליעזר דאמרי תרוייהו משל לחלך
 אשר ודס שאמר לעבדיו בנו לי פלטרין גדולים על האשפה הלכו ובנו לו חין
 קצונו של חלך להזכיר שם אשפה עכ"ל : הדי בדירור שאין אחריו צעור
 שההסתכלות בארבעה דברים הללו חסור : ושענין דתור לו כאילו לש ב
 לעולם הוא כפירוש רש"י טוב ויפה לו היה חלו לש בל לעולם עוד חלחו
 לבו לומר שאם אמרו רז"ל לש דומה הרב לחלך ה' צבאות תורה יצקשו מפייהו
 ביינו דווקא דינוי אסור והיתר אבל בדברים שטומדיה ברוחו של עולם אכילו
 מרע טותר ללמוד :

א ולמד עד כמה הניע סכלותו ורעו של המחבר הלז לאמר כדברים
 הללו שהם הפך המושכל לחשון שאם בדברים ששננתן או זדון
 אנו לא בדבר פרטי ואכילו באיסורין קלין כנון חייבי לאוין ועשה חסור ללמוד
 חפי רב שאינו דומה לחלך ה' צבאות ע"כ דברים שהם שרשי החמונה
 ועיקרי הדת וכעלמים מרוב בני אדם שאיסור כפול ומכופל יש ללומדם כי הם
 חפי קדוש עליון וכל רעה דבריו יכירו וידעו כי בכפשו דיבר את הדב' הוה
 כי מי רעה חסר ספר מעולם להציב בפתח דבריו שאריות ביד כל אדם ללמוד
 בשם רעהו אף הם יהיה מחברו רע שלח ספיו הכשילו לכרסם את עצמו
 באתר' דלש ידעין ליה כי היכי דלא ליחשבו אצתרי' :

והנה על הרחשונים דינו מרוץ שאין לו חלק לעולם הבא כמו"ל ואילו
 שאין להם חל' ה החבלה פנים בתורה שלח כהלכה ודטבא ליה
 בעדינון וסקלינו למטרפסיה בהאי עלמא לכדות וצדדים ולגלות קלוננו במוחי :
 עד כי יסוב מטפתו ועמד ואמר לעיני כל ישראל מטפתו וישר העויתי וכוז'
 וכוזרת עשיתי ואם לא יספוך כסיל בתבונה לחו בראשו ואנחנו נקיים
 חדונו ופשו חלה הטו את לבנו לדבר על ה' תועה ולעקור התורה בלה שרשיה
 ועבדיה : עד בייצא חן הכלל כולו וכפר בעיקר היחוד באומרו שאין לסיבא
 ראשונה לש חמף ולא רצין לש כונה ולא ידעה לש מחשבה ולא מעשה בכל
 האנשים והנצרותם היצורים והנפשים : ומכ"ש שאין ליתם לה פועל ומעשה
 צניאת מצרים וקריעת ים סוף ומתן תורה וכל האותות והמופתים אשר עשה
 ל' לעיני חשה ולעיני כל ישראל ואין להתכלל כלל אל הקדמון החומלט ולא
 לקבלו

לְקַבְּלוֹ בְּחֵלֶק וּבְחֵן לֹא עָמַן לֹא מַעֲשֶׂה וְלֹא מַחֲשָׁבָה וְלֹא יְדִיעָה בְּסוּם מַעֲשֶׂה
 וְלֹא סוּם כַּעֲוֵה הַטּוֹבָה הִיחַ אֵת רַעֵה * אִין אִתּוֹ יוֹדַע עַד מַח * וְהוּא לְעַמּוּ
 יִבְחַר חֲלָהִים מְדַשִּׁים סִיבָה שְׂנִייה הוּא הַחֲצִילָה וּבְרַחֵם וְיִצְרָה וְעַשְׂתָּה אֵת הַכֶּלֶל
 וְהַזְוִיָּה אֵת חֲבוּתֵינוּ מִמְּצָרִים וְעַשְׂתָּה לְאֲבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֵת כָּל הַכּוֹסִים וּמַתְנֶה לָנוּ
 אֵת הַתּוֹרָה וְהִיא הַמַּשְׁגַּחַת עַל הָעוֹלָם כּוֹלוֹ וְעַשְׂתָּה לָהּ סְמוּכוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ דְּנָלִים *
 וְיִמְחַר הַלֵּב אֶלְקִיךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הַעֲלוּךָ מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם * לֵאמֹר תִּשְׁתַּחֲוּ וְאַתָּה
 תַּעֲבֹדוּ וְבָהֶם תִּדְבָּקִין :

אֱלֹהֵי דְבָרֵי אִישׁ כְּרוֹאִיב ה' וְתוֹרַתוֹ יִכְרַת ה' סַכְסְוִי וְלִשְׁוֹנוֹ תִּשְׁקַבְּ בְּמִיחָו *
 וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל זָרַע אֲבָרָהִם יִצְחָק וְיַעֲקֹב תְּלַמִּידוֹ חֲשָׂה רְבִיבוֹ ע"ה
 בְּנֵי אֵל חַי מַחֲלֶכֶם כְּהַגִּיה וְגַי קְדוּשׁ חַי' ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב כָּבֵל כְּחַלְתוֹ מִחֲמִינִים
 בְּנֵי מִחֲמִינִים * שִׁכְטוֹ גַם הַאִישׁ הַכּוֹכֵר הַבְּלִיעַל הַזֶּה הַעוֹבֵר עָלֵינוּ לְהַסִּית
 וְלַהֲדִיחַ עִם ה' אֱלֹהֵי מִתּוֹרַתָם וּמְחֻבְצָם * וּסְכָרָן שֶׁל רַשָּׁעִים גְּמוּרִים אִפְסָא וְחִייתָ
 דְּיָדֵיהֶם וְיִקְרָא לָהֶם שְׁמוֹת אֵל תִּקְרִי שְׁמוֹת אֱלֹהֵי שְׁמֵית לְשֵׁמָה וּלְשֵׁמָה זֶה עַיִן אֲבָדוֹ
 מִאֶרֶעַח וְחַן שְׁמוֹת שְׁמוֹת אֱלֹהֵי ;

כָּל אִישׁ אֲשֶׁר הוּא טָהוֹר טְוֹמֵת הַחֲמוּנָה הַרְעָה הוּאֵת וּבְדַרְכֵי הַמִּינִים
 הַאֲפִיקוּרוּסִים הַכּוֹכְרִים הַלְלוּ לָהּ הִיא : עוֹשֶׂה לָהֶם מְדוּרָה
 וְשׁוֹרְבָן בְּכַי עֲצָרִין שְׁלֵל לִיבֹנֵת אִשִּׁי * מִאֲפָרָם כְּדִין עֲכו"ם וּמִשְׁמָשִׂיהָ וּתְקַרְבוּ
 וְלֹא יִדְבַק בִּידְבָק מִחוּמֵי הַתָּרִם * לְמַעַן יִשׁוּבָה * מִתְרוֹן אֲכִיב וְקָתַן לָנוּ רַחֲמִים
 וְיִקָּם אֹתָנוּ וְקִבְּצָנוּ מִכָּל הַעַמֻּק וְהַבִּיָּא חוּתֵנוּ אֵל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר יִרְשָׁן
 אֲבוֹתֵינוּ * וְכֹל אֵת לְבַבֵּנוּ וְאֵת לִבֵּב זֶרְעֵנוּ לְחַבְדָּה אֵת ה' חֲלִינֵנוּ וְלַעֲבֹדוֹ כָּכֵל
 לְבַבֵנוּ וְכָכֵל כַּפֵּינֵנוּ לְלַחֵד וְלִלְחַד לְשִׁמּוֹר וְלַעֲשׂוֹת וּלְקַיִים אֵת כָּל

דְּבָרֵי תוֹרַתוֹ מִצְוֹתָיו וּמִקִּיּוֹן וּמִשְׁכָּטָיו

כְּאֲשֶׁר צִוָּנוּ כְּנִים בְּכִנִּים

וַע"י מִשָּׁה ע"ד

כָּד עֵינֵינוּ

אָמֵן :

אֲנִי הוּא הַמְדַרְבֵּן **צ"ב** * ס"ט בְּאִשְׁטַרְדָּס שִׁילְהִי תַמְחַן **ת"ע**

לפ"ק :

והרי לך הטאת יהודה חקוקה בעט ברזל ועופרת

שבילי האמת באמונתו

קרינא דאגרתהא דא תהא למיקסמי רבנן היושבים
על כסא ההוראה החונים לצבאות סימה וקדמה
צפונה ונגבה אתה ה' השמרם אנכי

קול

התורה מחודה תקיפה תפדה פפיה חמרדת אמריה אלה נהא
כהיה מסכו מאורי ושימיא שלה זאת תורת האשם דשרו חמימיא
למיהוי חזריא פצע ומכה טריה לא זורו ולא תובטו ולא רוכבו בשח' של תורה
לישא ק"ו מן התוכחה באישון לילה ואכלה אלא באו פרוש"ים כר"ם ע"פ
כר"ם וגלו סת"יה לנגחי ופיר צנויים שולח למדינ' ומדינה ככתבה וכלסונה
לחללה ושמו צפי ההמון דברים אשר לא כן בחסיד ויתיר וחליף טריפה
כפסם ומורא לא עלה על האשם לכעור כיהם נגד לומדיה בחוצפת רבפת
תלכה אזנים משמוע כי תפת ידה יצאה המכשלה על כן אמרנו שעו חנו
במרר בצכי דאילו פינו מלא שי"תה כים ולסוננו קי"ה כהמון גליו וספתותינו
זו"ה כמרצבי רקיע אין חנו חספיקין לסכוד לצרה ולצכותה מחין צרה
כיוצא בה דעמא דהרעא אזל ומלדלא צראותם כי גס חעיני העדה
היושבים על כסא ההוראה לבדור גדל ולהעמיד הפרצה זידם היתה בחעל
תמלה יען התורה צוטה שמוע בין אחיכם וזה העלימו את עיניהם ומתמו
ידיהם על פי העד זה דין ובעל דין כי מתחלה בא אליו בעלילה ולא ידעו
אלא יביכו כילת כחה ולא יאה להם הא' תיגרא דדמיא לבדקא דמיא בהיות
העמין מסור ציד די דינא ויקרא אותם שצעה אשר נקצו בשמות מחעלת
הכרנסים ה' יאנשי אמת יראי אלהים שונאי בצע שצעה אלה המה שטטו בשל
האר"ם לדון דין אמת ולהוציא לאור משכט שלי כטיית ימינא או שמאלא
ואלה דחקו ונכנסו ברשות שאינו שלהם ושאינו חלקם שאלו צפיהם בי תואנה
היו מבקשים משפת אמת המצין השנאה עזה בתוואני דליצויהו יתוב'
ולהוציא מחשבתם לפועל כמכסו בשחלה ומרמים את הצריות באמרם חנו
ווצאים לכבוד שמים ולכבוד התורה המהוללה מי שמע כזאת חי ראה כאלה
ולא יקם לבנו בקימו ונשכרו מה זו שתיקה לא עת לחשות כי אם להלוע

בצרינו

שפירנו זו צערה של תוכה יקרה ונאה בקול קולות בקול המולה * בחמנה
העצמים צרעזים ונדקים ולהגיע לפניהם הצעת המעשה כי לכבוד
ותורתנו יצאו לישע ויהי שם ה' מצורך על כל צרכה ותהלה * והאל לכם זרע
צדק ה' אותיות הדין יעידון יגידון והנה אחת תכון הדבר למען דעת נוכח
דעו צדק היכי הוה מרחשו לסופו בלי חרמה ועולה :

Carlo

א הרואה יראה בני התנאים הללו עשו גורתם כגורת חלך שאין רשות
להרהר אחריהם * ומחשבתו נכרת מתוך חונפת מעשהם
שפותחו בקול יללתם ז"ל ולא ידעו ולא ישימו כי לא נאה ולא יאה להם וכו'
בהיות הענין חסור בגידות * ויקרא חוזה שבעה אשר נקבו בשמות מחללו
הכרזים וכו' (ומהצדדים ידעו הצדדים ולא דמיון וככנסו צדקות שאינו
שלהם ושאינו חלקם) אשאלו בביהם וכו' * עני' ביד מ"ש בם עיקר י"צ * נשאלה
כא את קבמי ישראל מי הוה זה ואי זה הוה אשר הקצה להתנאים הללו את
התורה למורה וסילק לכל ישראל ולכל תוכסן התורה מחוקתם * והם הם
צמסרון ידיעתם מלאם לבם ויצמנו על הספר * מדוע ולמה לא תהיה רשות
נתונה לכל חכם לב להדין ולהורות אל בני ישראל החמת המקובל מצד חכמי
האמת שתורתם אמונתם * כי הספר המקובל הזה לא נעשה בשביל קהלות
הלועזים לצד שבאמטרדם * ולא חכמי שהטחם הלך לבה"ב שלהם נעשה
לא הוה ולא שברו בני מורין עד שלא יוכל שום רב ומסס להטפל בעסקיו * הם
הם כדת חסה וישראל או חכמת * ויצא הרש"י חילון עם חמות מדעיו להיות
דיין עד שתינו יכול לדון מטעם ההמרה המפורסמות שגשה זה צ"ו שנה מ"ס
חכמת אמונה דעה זה :

ב

בשני

בשנת תשעה למדש תמוז שנת **וא"מ** יר"ר
לעולם ברא הכה אים זקן ומלא ה"ה כמ"ה נקמת
מיוא מיון ספרדי קושבעיר הקדש צכת טוב"ב ויהי כבואו מתגרי ציה דוכס
וקטריב ליה הוה האים חסה חגני שזה כמה שנים הוה מתגורר בחקים הזה
פאורת כטה ללון והתחיל להיות עובר ומתעצר על ריש לח לו להוציא שם
רע עליו בצמרו דשנו שומעיה להאי גברת ושאינו הנין ודמיו לכבוד
ובוונא * ויהיו לדפועם הכב דק"ק אשכנזים ה"י וידבר גס אל קצת
פרנסים ק"ק ספרדים ה"י והלך וחזר והלך וענה לסיבב מצית לבית והצטיחה
שן יתקנו דבר'ו סיבוב ראיות צדקות וקוקית פדאי מוצק (ועדיין לא
הביאם

(בביתם) פי זה האיש הזקן האורח אים רע ופלוטל הוא * וכ"כ הכתוב
 בהם עד שנכנסו דבריו באזניהם * (כי זה דרכו ומלגודו בנג' ים הוא
 ונכלל הקים אשר דרך קץ רגלו העצוב לב' חבות על בניו וכו' ונברסלע
 המסלוקות כאשר הוא חפורטס ונודע בצע"רים שמו דלרבו להזיק וכל סגור
 בויקין שגור הוא בכפוש"ה פוס קחלל רברנן וסימן לשוטה מילין ע"ג
 מילין *) ומה כרכורים כרכר סרצ האשכנזים יבא אחריו למלאת את
 דבריו לתוקט * וכן עשה הרב הנז' כי הודיע לפרנסים ק"ק ספרדים ע"י
 איש ספרדו ששלחו אליו שהיה הכיר האיש הזה בהיותו רב בעיר סר"מ
 ושהוא ענק רע וכו' :

ביום

המחמת בל הח' מיון הנז' לב"ה לאתפלל לעת ערב ואחר
 נחתו שלחו אחריו ה' משלוחי הנבון לאחר לו הפנהגושב בביתך
 ולא תוסף לבח בקהל * כשמעו את הדברים כי מרים הם כבהלו רעיונות
 וזלבו לחעות עיניו וצעק ווי ווי בלב דוי * וכאשר נודע לו שמידרע
 האשכנזים באה אליו הוצא הזאת שלם לו כתצ לאשור שלי ספק טעות הוא
 צידו ען הוא לא הכירו בשל"מי ולמה קם להעיד עליו * והשיב לו אם תרצה
 בא אללי * וילך ה' מיון אליו וכראותו קבלו בכבוד והודה ולא בים שום
 מינו האים שהיה סבור ושלם היה זה בשל"מי בוחבו חבל ספר היה והיה
 נקרא קווי מיון הארוך לכך פיימו בדברים ונא חחתו בשלום וערב שבת
 היה * ומיד שלם הדב האז' בעד האיש ספרדי הנז' ויאמר לו לך אל
 הפרנסים וסתור שלימתי הראשון ויעש כן :

ב

הם גבו כל יסודות אחר הסיכור על דברים הדברים * חלה הדברים שרוב
 דבריהם לא יסדל כשע מריבת הם' מהכפירות שנתקפו בו * הגההם
 התחילו בעבירה תחלה לשפר בנמתי זה משה האים שמכירק אותנו כל כפי
 ישראל הכסירים לאחד מחכמי ישראל שרמתי לכל הכבול שבועלם בזכותו ובזכו'
 אבותיו * וכוקו סו דתכס באמונתם ונר שם במתי מטט תלמד שלם ירד
 להשתקט וכו' :

כתבו עוד שהתיל להיות עובר ומתעבר על ריב לא לו וכו' * והיו דבריו
 עם הרב לאשכנזים וכו' * אין דבריהם חלו חלה דברי נבואת סקר
 שהרי הבאון מהו"ר צבי כ"רו חכמים חותם כי לא נדברו ירמיה' ה' חוש אל
 רעהו על עסק המועד הזה * כי חס דוקא א' חכרנסים הקהלה בלי טעם ודוק
 גרסאו מנ"ה :

כתבו עוד שדבר ע"ה קצת כוונתם וכו' גם צוה מקר ענו בו כי לא
 ימצא מהמכונים שיעידו עליו שהלך לדבר מצלם צניעות ולא לבית
 שום ימור הקהלה ודוקא אם הכונן הרוכח ה"ר ר"צ"ח אבן אבן שנה ינקר
 אצל בית הנרצח א"ז שלח אחריו וז"ל בדרך פנה טובה אלו דבריו באמת
 ובאזכור שבהיו שהנאון מהורר אברהם יצחקי כ"רו צהיותו באחסטרד קרא
 בקול גדול נגד זקני העיר והרש"י אילינן שהתועב מיוח מי"ן היו סנו
 שיתעניה ושכל חכמתו היתה מצד פטורא אמרית שלכן ראוי היה להקפו
 בכבוד ולקרא לו ולצוות עליו שלח ימלק מסכריו ולא פחות ידבר מעסקו
 קבלה ופיסוף קמייעותיו כי בקבלה זו אין ראוי לפרסם עניינים אלו ולא
 היו נצרכים להם ולכן שיחד הליכתו ובמקום שיש להם ליחן לו חתנה
 מועטת צדה לדרך יתנו לו מחנה מרובה ויולך לו מה גם כי היה חושש
 שהתועב הזה יש לו דעות ורות מאותן של קרדונו מו דומה להן שכתבו וררו
 עליהן רבני וגאונו אומ"ר וראוי היה לחוש לכבודם אלו הן מן הדבריה
 צהווייתן שדבר זה משה האיש עם הפרנס הכ"ז שמודה בדבר שלא דבר לו
 יותר על זה ואפי' לפי דבריהם איך כתבו הני סני דהתם ועדיין לא
 הביאם וכי המעט צענייהם כל מה שנלמה על התועב הכ"ז ומצלם לא
 יפסק כל זה כדי להיות נקרא מי"ן ומי"ן תיש רעובליעל :

כתבו עוד גם כי זה דרכו וכו' האמת הוא כי שומעו של זה משה האיש
 הולך וגדול צפי הצרות וכל המדינות שהוא איש תמונות ורצ
 צרכות והשיב לצ בניס על צרות ואם לכעמים לפי דבריהם העניב לצ
 אבות על בניס ודאי שהיו האבות כעין תרח בתחילתו שנתעבב אמציהם
 כשהכיר את בוראו או הצניח כעשו שהיה קץ צמי אביו שלא לו ודאי מצוה
 להעניבם וכפי הקול הנשמע מהתם להכח בקלח דלם פסק כי דרכו של זה
 משה האיש אינו אלא להועיל למי שראוי לקבל התועלת ורבים השיב
 מעון ולא לפנוי תקף יב"ח וביחא ליה להיות צחוקת שוטה כל ימיו ולם להיות
 ודאי רשע שעה א' לפני המקום זה :

כתבו עוד וכתה כרורים בדבר שהרצ האשכנזים צה אחריו וכי' גם
 זו נבואות שקר ודבריו תוהו וכי הבאון חוכת הדור אינו ידוע
 ומאדמם לכל הנולם כי לא איש הוא שיתפתה צדדים כלי שמו ינא
 לעשות ולדבר דבר שלא היהולא כצרא חלילה ומס כי לא להזכיר ופוק פד
 מסופו הוכיח על תחילתו כי הנה כאשר התועב זכה לראות פנו והוא
 העניו שלא הוא אצלו מיוח מי"ן שהיה נרבע בשל"רי ליון שנכנס הסכך

צ'לו של הבאן קודם ולא צום של ח'ינו איתו התועב שהיה מכיר:

עוד כתבו שם וכו' וכן עשה הרב רמ"ז כי הודיע לפרנס הק' וכו' הרואה
יורה כל דברי הרשעים תלויים ופורטים באור סתומים עקומים
שתחילתן ואינו מסיימין * צריך לדעת שפרנסי הקהלה שלחו לדוקטור
מיהה המוקם שני למקורמת פי הבאן צבי עם היה מכיר לט"ח צבחר *
בנאו' השיב שהיה מכיר אותו * של לו ובמהחזק' היה א"ל לאשרע וצליע'
וכו' * והם על סמך דברים או שלחו לעכב להועב שלא יבא בקהל * הביטו
צ'חו אם אלו יקראו פרנסי הקהלה שעל דברים אלו שאמר זה משה הקדש
והבאן ה"ז * פתחו ועשו מעשה למויטש מיהה הוה להו למויטש כדי לפטות
במשך יען האיש משה צעצת חכם אך לא לגרשו כי הרי לא זה ולא זה רחוק
כני התועב * ומדברי הנ"און שאמר שהיה מכיר אותה הוה להם לשלחו אצלו
כדי שיראוהו אם הוא אשר היה מכיר * ואפי' תימא שהו' זה הלמה זה גרשו וזהו
ודלמא עשה תשובה ואם לא עשה תשובה כמה וכמה צבועים ומומרים
כמוהו * נכנסים לצה"כ וזה כס' מהם:

עוד צריך לדעת כי שחטו הבקר עדות הנא"ן מוהרר"ח יצחקי כר"ו *
ומה שהרש"י חיליון אמר לאחד מהפרנסים בשעה שהיו מתקצצים
צבצת הוועד שלהם לשלוח לתועב שליחות עיכוב הליכת לצ"ה שאלו את
כיו והוא ענה שהאמת שלא היה מכיר את התועב * אך שהיה לו סיגופ
לשמוע הזכרות שמו חכמת הסמועת רעות ששמע עליו * וקלקול ועות הדין
זה שעשו אנשי המעמד גם כל הקלקולים שנהסכומזה * דברי חסמת זה
אתנו יד להמון הקהל שיקומו ויערערו כנגד על מעשה מקולקל שעשו *
ואם כאשר לא יד צומה להשיב התנצלו בתחרם עשינו על פי האיש משה והרב
שאשכנזים והפכו התערומות עליהם והצילו את עצמם ואת הרש"י חיליון *
צקיצר כל תכליתם מראש ועד סוף עיני הרועים תראנה כי אין צפיהם נכונה
מאנם מדקשים את להעתיק עצמם מנתבע לתובע ומחויב לפיטור בשוא ודב'
כז ולכחיש את המיטש * ואל יתמה הקורא על רשעת הזה * כי מאמר שהם
פכאשים דברי הכפירות הנמצאים כתובים ומקוקים בספרי התועב * מה
יעשו בדברים שב"עפ' * ואלו מן הדברים שאדם דן מק"ו ומ"גש:

ג באותו

וכבואו וכשמעו את המאורע חרם אצלו וירץ לכית הרב
הו' ויסף על דבריו ויפתה ויובל לו עד שגלת כתב לפרנסי ק"ק הספרדי'
צעת קבלת שנת ופס נאמר שעדיין היה עומד בדברו הראשון * ימן שו
צפרק

צפוק האצואו להרב הגו' ספר אחד שמזכר החכם חיון על דרך הגסתר הנק'
 צשמו בית קדש הקדשים ועוון לאלהים ונדכסם בדבלין ויקראו זו הוא ומתגבר
 במכוון איזה טעות והתזירוהו וחיד העצירו קול במחנה העברים שהיה ראוי
 לדונו לשריפה כי מתחנת ש"ץ הוא' וכל הק"ק ה"י הכירו כי בשנאתם על
 המתבר עשו כל זאת וכן נראה לכל אשר יש לו עינים צראשו שלא כתבלע
 הריב מתחילה על הספר רק על המחבר:

כתבו עול באותו פרק וכו'. האמת קיים בעצמו ולא יקבל שמו
 מזולתו. ומ"עמי שהם כתבו שהלך לרעות את עצמו
 סנסיון יוכיח כי לא הלך אלא להיטיב לאחרים. והנה בעל הכרזם שהזמירו
 הוא הר"ר דוד טורים שהוא מהנצטלי בתים שהיו נהנים מתורתו ומותריו של
 זה משה האיש. והוא יעיד נאמנה עם אמות מרעיו כמה יביעות יגע על
 שנתרצה זה משה האיש ללכת אצלו ושם שם תיבך בכניסתו ראה לו נטיעות
 של כלמים זכרם ומ"ל דע לך כי זה נורע באיסור. אמנם קרא נא להרש'
 אילי"ן שהוא חכם שלך ועל פיו יקום דבר כי הוא מארי דארתא. ודבר כזה
 אתה מחויב לשמוע אליו. ועם היות שבעל הכרזם היה רוצה לעקור עכ"י
 דבורו של משה הוא עכב על ידו. ומ"ל איך לך רשות לעשות מעשה כי אם
 עמי' החכם שלך. הביטו וראו אם לצד זה משה האיש היה שלם עם הרש'
 אינ"ן וכן או היה מצדק רעיו:

בשעף זה כשתנו על ידם שרי צראשית' ולא צדק ולא צמשכט
 העלימו הדברים והבליעום בלי כעומות קול. כי הנה הקול כשמע
 במחנה העברים' שהגאון באוקו יום הששי שלח אחר האיש משה' שם
 שם צפרדס הוא והלך השליח ומצאו עם גבאי הכנסת שהנה גם הוא הלך
 אחריו למסוד לזה משה האיש את הספר התועב צפס אבריו הפרנסים כדי
 שיהיה הוא והגאון משימים עיני השנתתן ויגלה דעתם עליו להיות להם
 להתנלות ע"ד הברוש שעשו לתועב'. ובאותו פרק נודע לרבים ולזה משה
 האיש שתוועדו ארבעה פרנסים שהיו צעיר והסכימו שהאחד מהם הנקרא
 צפס אלישה אברבנאל די סוייזא ויך ויקח הספר המתועב מידו של הרש'
 אילי"ן וכן עשה. ולפי שא"ל שלא למד זו מעטם שגרשוהו מצ"ה וכיון
 שהיה מוכה לרב היה מוכה לתלמיד. שהתשובה זו יותר ויותר המזיק
 האחד שהיו מסלין הפרנסים להרש' אילי"ן שהיה יגע בדבר. מה גם כי
 פיני' ראו שכתבו קולותו שקדמו חרש ימים לעסק דין ביש עם היות שצדק

וְגַמְרוּ ק"ק אֲזוּמִיר וְכִצְרוּ לְקַהֲלָה לְצַעֲרוֹ מִן הָעוֹלָם • וְגַם לְוֹה מִשֶּׁה הָאֵלִים
 לְפִי שִׁכְתּוֹ לֹו וְלֹא לְהַרֵם" אֲזוּלִיּוֹן עֲלֶה עִשָּׁן צִמְצוֹ וְכִסֵּה הַשָּׁמַיִם בְּכִצְרָה וְאִסְקָה
 אֶת הַשָּׁמַיִם הַנְּהוּגִים לְהַתְחַצֵּר עִמּוֹ כְּדִילְהִיּוֹת נִקְרָאִים בְּשֵׁם צ"ד וְכִתְבָה וְאִסְקָה
 וְנָתַן לְפִרְנָסִים שֶׁלֹא נִמְצָא צְרוּכָם שִׁמְךָ מִיְסוּל • אֶךְ וְרַק לְהִיּוֹת שֶׁהֵיוּ
 כְּתוּבִים בְּכִתְבָה וְלִשׁוֹן לַע"ז טוֹב הִיּוֹה לְהַצְנִיעַם וְלִקְחָתָם מִיַּד הַהַמּוֹן אֶךְ לֹא
 פ"י כְּרוֹז צב"ה כִּי וְאִז לֹא עֲלֵתָה עֲנַתּוֹ הַנְּכַעֲרָה שִׁכִּיּוֹן שֶׁהֵיוּ כְּתוּבִים בְּכִתְבָה
 וְלִשׁוֹן לַע"ז הַפִּרְנָסִים עֲנַתָּם לְמַדּוֹ אֲתָם וּסְמָכוֹ עַל צ"ד שֶׁל אֲזוּמִיר וְשִׁדְפּוֹס
 לְעִינֵיו וְעָסוֹ כְּרוֹז צב"ה כִּי לְצַעֲרָם מִן הָעוֹלָם • לִמֵּן הַיּוֹם הַהוּא מִשְׁדּוּהוֹ
 הַפִּרְנָסִים וְצִמְצוֹ לִידֵי מִשֶּׁה זֶה וְלְהַרֵם" אֲזוּלִיּוֹן הִיּוֹתָ שְׂנֵאָה בְּלָצוֹ וְתִצְמַח מִמֶּנִּי
 כִּפְשׁוֹ כִּי לֹא עֲלֵתָה צִידוֹ לְקִיּוּם גַּם הַמִּינּוֹת הַהוּא שֶׁהַעֲרֵב מִיּוֹא חִי"ן עַם
 הַיּוֹת שִׁמְחִיּוֹן אֲזוּמִיר חֶכֶת הַמְּקוֹבְלִים וּמִשְׁבַּת שְׁפָרְיוֹ עַכ"ז צִעֲנִי אִם כִּשׁוּט
 מוֹלִיד כִּשׁוּט אֲמַר כְּמוֹהוֹ מוֹדָה שֵׁם לֹו דִיעָה מִיְצוֹנְתָא • וְהַרֵם" אֲזוּלִיּוֹן יח"ש
 אֲמַר שֶׁלֹא מִצָּא שִׁמְךָ מִיְסוּל • וְלִכֵּן מִלּוֹתוֹ הַיּוֹם וַיִּשְׁעוּם בְּלָצוֹ לְהַתְחַכֵּם לְהַרֵם לֹו •
 זֶהִיּוֹה הוֹלֵךְ וּמִתְנַיֵּף לְפִרְנָסוֹ קֶהֱלָה וּמִסְבִּיר לְהַס פְּנִי' כְּמִנְהַגּוֹ לֹא בְךָ אֲמַרְתִּי
 כִּי הִיּוֹה רַצוֹנִי לֹוּמַר וְלְטוֹבָה הִיּוֹה כּוֹנֵנִי עַד שְׂצַכְעַם הוֹאֵת מִשְׁבַּת מוֹזִיּוֹת •
 וְכִזּוֹ שֶׁהַפִּרְנָסִים לֹא תִהְיֶה יָדָם שׁוֹלְטוֹת עַל הַצ"ד שֶׁלֹו כִּנֵּם עִמּוֹ מִצ"ה כִּי
 וַיִּקְרָא אֶת שֵׁם שְׂצַעַה • שֵׁם הַנֶּה שְׂנֵאָה ה' וְשְׂצַעַת תּוֹעֲבַת כִּפְשׁוֹ • לְפִי שֶׁהַכִּיּוּם
 צְרוּכִין בְּעֲלֵי כִיּוּם כְּדֵי שִׁכְחָה הַזּוֹרֵעַ תַּעֲלֶה צִידוֹ לְקִיּוּם הַכִּסְרָה • וְכּוֹן מוֹן
 כִּי בְּשַׁעַר זֶה הַנְּצַל דוֹד דִּי מִלּוֹא הַמּוֹתָם שְׂבִיעֵי נִכְנֵם לְהִיּוֹת פִּרְנָס מוֹן לְזַמְרוֹ
 לְנוֹקָא כְּדִי לַעֲסוֹת קִשָּׁר שֶׁל רַשָּׁעִים שְׂאִיּוֹן מִן הַמִּיּוֹן לְקִיּוּם כְּפִירוֹת זֶה •
מֵאֲמִיתוֹת סִיפּוֹר זֶה שִׁדְלַעוֹ הַרְדִּים מִי הַמְּצִיא הַסֶּכֶר לִיד הַגַּת"ן וְנִדְעָמִיּה
 ע"י הַרְוָאָה יִרְאֶה כִּי לֹא זֶה וְלֹא זֶה הַכְּנוּסוֹ עֲלֵמֵן צִעֲבָר זֶה
 אֲכַב' תִּימָא כְּפִי לְצַרִּיהֶם שֶׁל הַמְּצוּפִים שְׂאִמְרוֹ שְׂאִיּוֹ שֶׁלֹהֶם • וּמִחִלָּא מִשְׁמַע
 שֶׁכֵּל מֵה שִׁכְתּוֹ צִתְחִילַת סַעִיף זֶה אִיּוֹן צוֹ מִשְׁקַר מְכוֹרְסִים •
כְּתָבוֹ עוֹד וְהַקְדִּימוֹ הַמְּאֹחֵר לְקוֹדֵם וּ"ל עַד שֶׁנִּשְׁלַח הַכִּתְבָה לְפִרְנָסִים
 צִעֲת קִדְלַת שִׁבַת וְכו' עֵי"ל ס" • כִּתְבָה זֶה כְּפִי הַאֲמַת הַמְּאֹחֵמֶת
 אֲזוּלִיּוֹן זֶה מִשֶּׁה הָאֵלִים כְּתָבוֹ לְגִצְאֵי הַכְּנֵסֶת שִׁמְסוֹר ה"ם צִידוֹ • זֶה הִיּוֹה
 תְּמַצִּיתָה תְּנוּחַ דַּעֲתָךְ וְדַעֲתָ תְּצַרְךָ בְּעוֹלָם שְׂכוּלוֹ שִׁבַת כְּמוֹ שְׂנֵאָה וְשִׁקְטָה
 דַּעֲתֵינוּ מִצְדֵּל אֲחִישׁוֹרָר לְכוֹ מִצְדֵּל אֲחֵר • שְׂרַאֲיִכוֹ ה"ם הַמְּקוֹלֵל שֶׁהוּא מִלֵּשׁ מִיְנּוֹת
 גַּאֲבִיקוֹרְסוֹת • וְהִי שְׂנַעֲשָׂה לְהוֹעֲבַ עֲשׂוֹי דַּהֲנַת לְהַס לִיִּשְׂרָאֵל אִם אִיכֵם
 וְצִאֲרִים הַס בְּנֵי גִבְיָאִים • כִּתְבָה זֶה לֹא נִכְתְּבָה עַד שֶׁצִּקְרִיאוֹת ה"ם בְּאֵלֹו שְׁעוֹת
 מוֹעֲשׂוֹת הַשִּׁיבּוֹ וְרִאֵן וּמִלְּאֵוֹ צוֹ עֲרוֹת דְּבַר מֵה שְׂעִדִיּוֹן לֹא הַשִּׁיבּוֹ וְלֹא רִאֵן מִלּוֹ
 אֲפּוֹמִאִים

הסומאים שנעם המה עיני העדה ברעה הזאת שנתמנו בחקירתו וצוולא
כי זה הפרט שיש מחי שהוא יודע ותורתו ולומד לש"ס והני סנא דנהתא
שנתמנו על דבר שלח ראו אותם מימיהם והא" שצבה הוא הרם" אילין ימ"ס
שהוא יודע ספר מה לנו ולתורתו ולדיעתו כל זמן שארם הנמש הקלמוני
חובלת באיבריו ומאחר שהוא נשתמד זה כ"ז מ"ח בשאלוניקו מכת אמונה
רעה זו ועודינו מחזיק באשתו זאת שיש עליה עוררין מאותו פרק וזמן שהיו
חוטפין הגסים ומוציאין אותן מחזיק בעליהן באחרם זו בת זוגו של כלווי ואינה
בת זוגו של מי שנשאה והן צבה סטן בנייהם היו מתקדשים ומתברשים
מבלי נד סכמי ישראל באמצע"ת" כ"כ אומה חייך יכול לדון אם אמונה זו
טובה הם רעה" וודחי שלפי עטפו טובה במאד מאוד וכוח חזי שהדברים
חביעין שמי שאין אחתן בה אינו ניכול אלא מצני ישראל הוא" הלזה שהוא
חשוד על הדבר נאומה שידון ויעיד בדבר חלילה ומם כי לא לחזכיר: וכדי
להציל את קצת מהחוק שנקלה זו על השומעין לדבריו אמר לאחר שכיון
סאיכס יודעין שורשן ועיקרין של הדברים הללו שאין לנלותם בפני ע"ה כי
אותה הם חנקסים חושבין שכך צריך להיות ולשאוע אל השוכט שנקלהתם
ולק לזולתו" כי לא ידעו דזה חדאי הוא דחיתרע מזקתיה ואין להגם לחנין
שנעה ולא ה"ד שצבה הצירוף הכרחים כי בדבר זה אשר ודו עליהם היתה
בסוד ה' להומם ולאבדם וגם ספיק בזה לפני טעה: מהטעם האמור כסג באפי
הכנסת הלך אלל הבחון מזה"ר ר"צ נר"ו צע"ס ק"ו ושם נמצא ושם היה זה משה
האיש" זא"ל בשם מצריו הפרנסים שיתרצה לרשום להם מקומות הכפירה
השיב לו הבחון שאין זה מחנה בצדו דבירה" כי הוא היה רב וגוד" אך
לא רשם לבעלי בתים שיביאו הרשימות ליד מי שאיכו צקי ויסתרו את דבריו
ויצא החשפט מעוקל שהנה אדם יש החכם קהלתם ילכו חיליו שאם נפש
חטובה לא יחמל ולא יכסה" ויתרצה להגיד האמת שה"ס ובעלי אותה
אמונה היו ראוי' לשרוף: ולמה שלחו חיליו באשר שיש להם חכם בקהלתם
ככל הדברים וגמטכו וכתארכו עד סוף חשה האיש אמר להבחון חכמי
כצד השליח והציוור ששלחו ראוי הוא שלא לשלחו ריקס ושהיה צריך
להראות לו חזיה דבר" ואם לאו שהוא יראה לו באותו פרק ובאותו מקום
שהיה לכניו נ"ס המקולל" כי דבר זה לא היה אפשר להתעלם" והיום אנו
למחר היו מוכרחים מכת אמונה להציל את כבשם דנכסות ישראל שלא יהיה
בכשלים באופן כגף שהקים לו התועב הזה ושם דספר וצנלוי" על הבחון
לקח"ס מ"מיו והראה לו מהצדדים הכסופים" ו"ל שומע ועיקר הדברים

הוא מן הנמנע שאוכל להודיע לך כי כבוד אלמים הסתר דבר • א"ל הנבוא
 דברים אלו חני אומר בשמי ומבתי • אך לא בשם ומכח החשלתים חתי אשאל
 למעלתו ויודיענו אם חברי ירצו לשלוח אתרי אדוני סיתחבר יחד לדון דין זה
 עם חב"ד שלכו אם יתראה מעלתו • בשם לו הגאון מיקירו ירושלים לא היו
 חסובין עד שלא ידעו מי מביט עמהם וסדר המסיבה • אחר זה משה האיש
 חקאנו עכשי בזה לכשיתברר סברין הכל יתקון ומכד הגאון לא זכר לעשות
 לכבוד ה' ולכבוד הקהלה ופירתו שהיה העיקר לכל דבר שאפשר לעשות מצד
 ח"ה ותורתו • קם הגבאי וספר בידו וילך לו • ועם היית שמה לך שניות
 ה"ס עד אור הבוקר כדי להעתיק מחברו מה שהועתק לפסוק בדו לקיים כל
 דבר והוא לא רצה • כי אמר שה"ס שכתבו לו מצדו לא כך היה זה מן
 הטעם כי הקול נשמע בן העם שהרש"י איליון הלך לבית הפולעל דזכייטו
 ימ"ס א' מן הספרים שלא היה ביום הששי בעיר ובכס ויתחנן לו שלמה זה
 עשו לו חבריו ביום וסרפה זו כי טוב חותו מחניו מחסה שיהי מקבל עליו
 כנס להיות נחמד על כך • ואחריו עוד שהולך עמו וסלה לו עוד חלוצים
 שימליצו בעדו עד שתפתה לעצת נחש והבטיחו שלחם יעשה צניע הוועד
 כל הבח מידו כדי להסוך את הדון מזכות לחובה ומסובה לזכות אך ורק סילך
 לצבות ולהסתכן אצל שאר הספרנים כמו שכן דאו שיעשה :

כשמוע

ה' מיון את כל אלה כוונת כרוביא ציט ציט וזכרונה
 קרי בחיל דינת קא בעינת ויקוב הדון את הדר • טל
 זה נחשוועדו הספרנים ה"י ציוס א' ט"ו וכסאו ונתנו דדבר והסביתו לדחוש
 חזית רב הק"ק כר"ו ושיעיון בספר ההוא לידע מה טיבו • אך הוא לא רצה
 לדון יחידיו ובלה רצונו שדבר כזה כל המרצה בדדיקות ה"ו מסובת • ועל
 כן מלבד החכמים הקדושים ונלוים אליו צ"ד מינו והוסיפו עוד עליהם
 אכמים חכמים וידועים מיקירי ועשירו הק"ק שכסס חכמה בקורה כנגלה
 ובכסתר ועלו לענין שבעה • וכל א' וא' מהם קבל ספר א' מיד המחבר
 בעתו שלא יראו לשום אדם • אז התמילו לעיין בו מראשו לסופו
 בהשגחה נמרצת :

צעקת הסדומי תוא חו"ן היתה מלומדת מהרש"י איליון שה"ו כי הוא
 היה יועזו מתפלה ועד סוף ולא נא לאחשטרדם כי אם בטוח ונשען
 עליו • כי היה איש ידוע אצלו מאמנתו • ובאמצעות המרגל הוא הסרין
 אליז

אליא טראגאחון ומ"ש. משלחו לפכעו לטור חת הארץ. ולגלות לו הלצנות
 של כל א' ואחד כמו שכן עשה. וקודע לו בראש"ן מיל"ן עדין היה מחזיק
 באמונתו והבטיחו שיבא ובא וזו היא התרע שרמו עליו. הקועצ בפתיחת
 ספרו הכרצביות"ל. אבל לא ידע כי התרע שלום מהתפתח למדו וירט הדמך
 לכנודו כי הדרך שירט בראש"ן מיל"ן היה באופן הזה שחלקו שפתו באחריו
 הפצור לפרכוס שהיה ב"ס נוטה לצד הגחון וזה הפשה באיש וזה אחר איך
 אכי לבדי רוצה להיות מלא המותלסמית קדם ורצו נא שיאספו ראשי עם
 יחד עמי וישחו במשחתי לך כנצרו. הפרנסים שמעו דברים אלו חשבו
 טעל הספר והמתכרו היתה כוונתו ובלב שלם הסכימו עמו להצטרף למכת

שצגה :

כתבו עוד ו"ל וכל א' ו"א' מהם קבלים' אחת חיל המתבר בתנאי זה של
 יראוס לשום אדם. תנאו זה שקבלו אותו הפרנסים ועל כל
 המקבלים בתנאי זה שנאמר בו שצוועה ודמי עקיד' ליתן את הדין. דמי ראש
 כוחת מי שמע כאלה שהנודו ופנה תנאו לדוינים הדנים אותו ובפרט צד
 חמור כזה. ובפרט אלו הצורפים שלא ידעו דין ומנהג לשאלם. שאם הינם
 שואלים לתכפם שאמר לא היו נזקקים. ודאי אינו אלא מעשה הכת הקדמוני
 ועצמו בן תקפתנה עיניהם ולא ישמעו לתל המורה שלהם ויצדו המתעבים
 על המורים :

מה שכתוב עוד לעיל בהוספא שהיוסכו עוד וכו' שנכשט חכמה בתולה
 וכו'. אם לא היה סוף המעשה שהוכתו על תחילתו שהוא להיכך
 שאין כשם חכמה לא בגולה ולא בנסתל היינו אומרים ש"ע היות שאינם
 לא חכמים ולא ידועים כשם התפנה יספיק כאלו היות חכמים וידועים
 אמנם עתה כי לא חפץ ולא רצון ידיעת אמותיות יש אתם ובידועס ומכירים
 הכתוב מדנה שיש בהם שאפילו כשט השמועה על אמתות לא ישיעו להצדו
 מה גאמה מהנדבר :

כתבו עוד אז התחילו לעני' בן מראשו לפוכו בהשנאה כחפצת
 הנסיון מסוף המעשה גרוע ההשנאה שישו ומה שהשיבו בו
 והעיון שעיניו בו מראש ועד סוף התבט שכתב בראש"ן מיל"ן לוד די סילות
 לכפר מארטה סנקראת בפומביה. חזק התחלות שכתב לו שמה לבא מדלי
 איסוד ועיכוד וא"ע" כו שלא נמר קראת ועיון ה"ס אין בכך כלום. לבי שאם
 יאמר עוד חכמי' יום א' יתילדו דברים מנד המגדלים שלא יוכל לתקן. וזה
 היה עמור שהיה חושש שאם יבא ליד הגחון מה משה האיש הספר שודאג
 שהים

שניה להם להשתדל עצורו כדי להוכיחו מתוכו • כיהם אמת וסמועתם
 אמת והלועזים הלזה דלמים הם כמו שהוכיחו אמיתות דנריהם מתוכו •
 גאלי גת את את מי החכמים • הלזה יקראו בני ישראל בני דור"ו ור"ח ורמב"ם
 המדברים בכל מקום כמו שתיאר אותם הקדוש ברוך הוא • ועוד נתיאר בכל
 וקראה בשמה הגדלת את מחלת אש חזי אבות הטומאה • ועוד נתיאר בכל
 שבר הקודש שנתן להם הסכמתו שתוארם אשר לא שיערום רבותיכו האחרוני •
 סכמי שמתו בהדק אינו זה חלל עון הדור וטעמת הקהל •

ה

הרבה פתרו רז"ק אשכנזים ופאני"ז לחצות ספר אחד מאלו ולא יוכלו
 (למלכות חכמם לעיין בו שנית אם היה מקום לקיים הדבר חסה
 הוציאו ופתו בשמים פיהם ולשונם תהלך בחר"ם לארסו של עכנאי דרכת
 ותמית) והמה נתיאר בן ה"ד ימור הדבר ונזדיקו את המחבר ואת
 ספרו והם יבשו • השנה קלקלה את הסורה ורזיזים הקדיתו למצו"ת
 ומריבה • וכתבו למורה בהוצאת כתבת על סמוך ההשקפה כורתת
 שאלו דרמטינה ועשו כמה העתקים וסלחים גם למקומות אחרים לא בלבד
 גל"הק חך ג"כ בלשון וכתב לעו ספרדי וכלם יצאו מתומי חרצ האשכנזים •
 ועליהם בכל הדברים אשר דרו מלצם שהמחבר הוא עין וכובר ושחזר מאמונת
 ש"ן ושכפרו יוכיח שבו חגלה פנים בתורה וכו' ושמתים סבה ראשונה וכו'
 וקלקלה רבות • ועל זה נדפס אותו והזהר לכל מי שהפסדו בידו שיסרפנו
 ושליך את אפרו וכו' למען לא ידבק מאומה וכו' •

ה כתבו

עוד הרבה חתרו וכו' ודאו כך הוא שהת"ת אמיתיים צריכין
 להיות כמלמים למפור בכל מאמנו כמס כדי להציל הפסונה
 שהוא העולם שלא יחד צעון האוטואים הצורחים וועל פני ה"ה ואם לא
 יסולו צעון הדור הם עשו את שלהם •

ה כתבו

עוד למלאת חפצם וכו' שהוא חפץ שמים ודאי • כ"ע ולשונם
 תהלך ב"ח ש"ו וכו' שפטיבטן נסיכת חס ועקיפתן עקיפת עקרב וכל
 דנדיהם כגמלי אש • והחזן יגיד שמי שיבקש עלבון תורתו יבקש עלבון
 הגאון ועלבון זה חסה האים •

ה כתבו

עוד והמה נתיאר בן ה"ד וכו' • זה השיבוש כי לא מחמת יראה
 עשו שחורא בשר ודפ לא יצלו על ראשם כמפורסם אמנם כבר נאמת
 ש"תה שנתירא הדש" איליון עק שבת גוה שכתב לרוד די סיל"ת דין הוא

שְׁהַגֵּאוֹן וּדְרֵשֶׁיָהּ כְּתִיבֵיהוּ :

כְּתָבוּ עוֹד הַשְּׂגָאָה מִקְלָקֶלֶת חַת הַסּוּרָה וְכו' כִּי הוּא וְדָאֵי שְׁאִין סְגָאָה
כְּשֶׁאֵז הַדָּת כִּי כָל אִגּוּס יִשְׂרָאֵלִי שִׁירָתָהּ בְּקָרְבוֹ יִחַס לְבַבּוֹ
כְּשֶׁרָאָה הַרְשָׁעִים הַלְלוּ שְׂבַעֲמֵט צַדִּיקִים הוּוּ וְכוּ אֵלֶּיָהּ מִלְּגַם עַד שְׁפַעֲמֵט
מִדְּשׁוֹדֵת בְּפָנָי עֲמָמוּ :

כְּתָבוּ עוֹד בְּהַצִּיאִים כְּחַבְזָה' עַל סִמְךָ הַהֶסְקָמָה פּוֹרְתָהּ וְכו' ע"ס • צִכְרֵשׁ
הַזֶּה ג' כֹּלָּא הַגִּיּוֹדוֹ הַאֲמִית שֶׁהוּא כִּי • שֶׁהַדּוֹקְטוֹר הַמְּצוֹלְצֵל זֵי
חַיִּיהָ הַחֹתֶמֶס שֶׁזֵּי בָּא אֶלֶל הַגִּיּוֹן צִי בְּשֵׁם פִּירְכִּים לְאֲמַר לוֹ שִׁיכְתוּב וַיִּתְּחַסֵּם
בְּסִמְךָ דִּיכּוֹ עַל ה"ס וְעַל הַחֲחֻצְרוֹ וְאִזּוֹ תַּתְּקִיִּים בְּזִיּוֹרְתוֹ וַיִּתְּצֵל הַמְּמַלְקוֹעַ
בְּקִלְפֵּס • כִּי הַסְּרַכְסִים יִאֲמְרוּ לוֹ לְתוֹעֵב מִי שֶׁאֵלֶּל לְמַכֵּס וַיִּסְרֵר אֵל יִשְׂרָאֵל
לְמַכֵּס וַיִּתִּיר • וְסִיגְךָ חֶעַל פְּנִיָּהּ לְהַתְרַעַם עַל הַגִּיּוֹן צִי סִכְדָּר נִמְרָ דִּיכּוֹ •
וַחֲכָמָה הַדְּבָרִים הַלְלוּ פְּתוּחָהּ וַיְכוּל לוֹ לְכַתֵּב וְלִבְחָ עַל הַחֹתֶמֶס בְּלִסּוֹן הַקּוּדֶשׁ •
אַחַר שֶׁהִשִּׁיג הַחֲזִיקָה הַזֶּה בְּקֶסֶם מַחֲנוֹ עוֹד סְבָחָשׁר אֲנִשִּׁי מַעֲמֵל הֵם הַלְּעוֹזִים •
שִׁיעִתְקָן מִלִּסּוֹן הַקּוּדֶשׁ לְלִסּוֹן לַע"ז כְּדִי שִׁיִּצְיִנוּ וַיִּקְיִימוּהוּ • וְאִזּוֹ אֲמַר לוֹ קְרִיבֵּן
לְחַבְרָת' וְכו' וְיִמִּי כְּחִיךְ שִׁיכּוּל לַעֲשׂוֹת כְּדָר הַזֶּה לְהַעֲתִיק מִלִּסּוֹן לְלִסּוֹן שֶׁזֵּי
וַעֲשֵׂה • וּבְחֻצְתוֹ פִּרְקָן שֶׁסִּי נִמְצְאוּשָׁה הִיָּה זֶה מַחֲשֵׁה הַאִים עִם צֵעַל בֵּית א'
סִפְרָדִי וְשִׁמּוֹ חֲשֵׁה שְׁנִיזוֹר חִיכְרִיקוֹסִי • וַיִּטֵּן הַאִים חֲשֵׁה וַיִּאֲמַר לְהַגִּיּוֹן כֹּחַ
אֲדוּכִי בְּצִקְשָׁה אֵל תּוֹצִיטְשׁוֹס כְּתָב חִיזְךָ • כִּיִּי דַעֲאִנִּי שְׁחַרְהֵי תַּחֲסִיט בְּאֲמַרְוֵה
פִּי לוֹ זֶה הַדְּרָךְ וְלֹא זֶה הַעִיר לְהַעֲמִיד כָּל הַדְּבָרִים עַל קוֹ הַדִּין • וַיְכוּל אֲדוּכִי
לְהַחֲתִין עַד יוֹם א' שְׁאִנִּי בַעֲצָמוֹי אֲוִלִּיךָ חַת הַכְּתוּבָה מִכְּתָב לְכַרְנִסִּים צְרוּר
וַיִּתְּחַסֵּם • כִּי זֶה שְׁוֹאֵן מִן הַתְּרַבּוֹת וְהַדָּת' שְׁאִינוֹ מִזִּיק וְלֹא כּוֹנֵעַ לְכַבִּיד הַתּוֹרָה
שְׁמוֹתָר לַעֲשׂוֹתוֹ • הַגִּיּוֹן כְּתַרְצָה לְדָרְיוֹ • וְהַדּוֹקְטוֹר הַנ"ז חֹזֵר לְאֲמַר לוֹ
שֶׁמֵּאֲמַר שֶׁהוּא הִיָּה בָּא בְּשֵׁם פִּירְכִּים שֶׁהִיָּה הַכֵּל חַד : כְּשֶׁרָאָה הַאִים מַשֶּׁהֵכֶךְ
שֶׁתֵּק וְלִיִּצְרָ בְּאֲזוּרִי צֵעַל הַבֵּית הַנ"ז שֶׁהִיָּה עִמּוֹ שְׁוֹאֵן יִמּוֹד לְבָקֶשׁ מֵחַת הַגִּיּוֹן
שֶׁלֹּא יִתֵּן אֶת חֲתִימָתוֹ וְלִסּוֹן כִּי אִם עַד יוֹסֵף' כְּאֲמוֹר • וְשֶׁהוּא יִבְחָ אֲמַרְיוֹ וַיִּמְלֵחַ
אֶת דְּבָרָיו שֶׁלֹּא לִיִּתֵּן כִּי הִיָּה רוּחָהּ אֶת הַנּוֹק הַיוֹצֵא כְּמוֹ שִׁיִּצָּח מִתְּתַת יַד
הַחַיִּיב מִיָּה הַנ"ז שֶׁכְּאֲשֶׁר רָאָה שְׂבַחֲמַצְעוֹת מַשֶּׁה לֹּחַ הִיָּה בִּידוֹ עוֹלָה לִיקָם
חֲתִימָת הַגִּיּוֹן קֶסֶם וְהַלֵּךְ לוֹ בְּעַרְמָה וְהַמְתִּין עַד שִׁיִּצְאוּ מֵאֶלֶל הַגִּיּוֹן חֹתֶמֶס
שֶׁהִיוּ חֲעֵכְבִּין • וַיִּמּוֹר אֲלֵיוּ בְּדַחְוֹתוֹ וְשִׁקְרָו וְהַצְלִיט מַעֲשֵׂה שֶׁטֶן וְלִקַּח הַכְּתָבִים
בְּחִימָת יָדוֹ וְהַלֵּךְ לוֹ • וְכִשְׁנוֹדַע הַדְּבָר אֶלֶל הַאִים מַשֶּׁה יַעִיר עֲלֵיו הַצְּוֹרָא
וְאֲנִשִּׁי חֲמֵט שְׂכַמְצָט אֲנַלּוּ כִּי הַיִּטְוֵב חֲרָה לוֹ עַד חוֹת • כִּי אֲמַר רוּחֵשׁ חֲכִי
מִכַּת הַכְּתָב שֶׁנִּתֵּן בְּחֻצְתָן זֶה ח"ה גְּדוּל וּבְלִבּוֹל הַקְּהֵלָה • אִזּוֹ מֵאוֹשֵׁה הַהַעֲתִיקָא

ששם • הדוקטור חזוה נשחע הקול שנפתחו בין האיחודים מחשה או ששם
 לכל המרצה ולא זולת • ומאזהרה השטן לרקל דעמי הרש"חוליון וסיעתו
 וצמקום שהיה להם צמותו פדק לשלות אמר הגאון הכ"ו ודעמיה כדי להתרע
 על מעשה שנעשה שלא ע"פ דרך ארץ שלהם • ובמותו פדק על החכתו
 שהיה לבא לידי ויכוח כדי לצרר האמת הם לא פשו כן אלא הסכימו ושלמו
 להכריזו צד"ה כצמקם שלהם ובזיון גדול לצער הגזרה ההיא פאלו היתה
 ח"ס טון בליון • וזה המלש לעשות יסוד למחלוקת ולא לשלום • כי אמר
 מעשה זה איך יצדקו צטעותם ומילולם שעשו כל טעדיקי שעשו צידים לעמית
 חכמי השלום • וכי זוהדרך למצקטי השלום • אין רצונינו לומר לא שהגאון
 עשה שלא מסורת הדין • אך לא עשה שום דבר נגד הדין כדי לצאת אמרו
 צמקם חלמים:

7

אז נדברו יראי ה' איש אל רעהו לאמר מה קול המרדה הזאת היש לה חדר
 צמק"רא איחם היא שגוייה צהלכו' לרך ארך' מי הוא זה שצבא לדרותא
 ולהטיל אימה יתמה שלא לשם שמים על הציבור שאינו תמת רשותו • ויען
 שנינו הוא מתוכים צדין עדיין רב הספרדי שר"יובית דינו לא נמרו את הדבר
 דמתק חסון וכו' • והוכרחו לבא לצית הוועד עם הסכרסיה ה"י והסכימו
 ושלמו להכריז צב"ה כצנזירות ח' שכל מי שנמצא צידו מן הכתבים הכו'
 צאיה כתצאו לשק שהיה שיוליכום פוך צ' ימים ליד הכ"ו ושטום אדם לא
 ידבר על הענין ההוא עד שיצא הדבר לידי גמר • אמר ההכרזה שחש רב
 ח"ק האשכנזים ועלה עשן צמכו ופתת את כיהו צפומצי להרהר לא אמר
 המחדר ופכרו בלבד אלא חף גם לנגד חכמי הצפרלעם וגם דבר תועה נגד
 הרב המסיד המפורסם קדוש יאמר לו כמות"ר רכתבאל אשכנזיגר"ו מקליוות
 יען לא שלא לו הסכר הכו' שצקם מחכו צהיתו צידו:

7

כבר נכתב לעיל ה תנצלות חספיק לעיקר הדברים שכתבו צסעיק זה
 כי אין זה רשותם אלא לרך ורשות הרבים • מחכמי ישראל שחין
 רצונם להניק ללסטים כמואלו שיכבשוהו להם • ואך זו אימה יתירה אצת
 לט"ש צדבר חמוד כזה • ואם יש להם איזה תרעומות יתלעמו ציניהם והם
 צהם טען ציניהם נשלום על ישראל • עוד צריך להודיע לרבים שלא נמה
 ולא סקטה רוגזם של הלוצנים צחרם שעשו אלא שהקיסר הרש"חיליון לכריצים
 יח"ס חסר ס' יבוצתו צרמותו וצמקטיס שהיו סמרפיס ומגדבים להגאון הכ"ו
 ולזה

על זה חשה האיש עד שהגיעו הדברים לקבל חרש הוא הנאון והחסיד מוצא רח
 שחקי נר"ו באחרים הוא בא ובזל ומחסית מחון הקסלה והשליך האם צעפה
 והלך לו • זכאלה רבות עשה ה' יריב דינס וקבע את קובציהם ככס • מ"ש
 עוד שהנאון לבר נבד חכמי ספרד' אמי' שהיו חכמי' בעניה' אין זה מן התימ'
 על מעש' רע כזה שעשו • שאפי' תימח' שהם לא עשו אותו לא הפרנסים כיוה
 דרכם להשליך משתם וע"ו • עכ"ו פדע שלא להקניקם עוד לחכמים • מאהר
 שהסכימו בקלון התורה ונעלו בזניהם דרך הסלום והאמת • מ"ש עוד
 לשון הרע בטומאה שזיבר על מוהרר נתנאל מקליווא' אין צריך להתנצל על
 זה כי כאשר יתחין ה"ר נתנאל את דבריהם ויתרשם או ישיבו לו :

והכני' ה"ר ה"י אחרי שקראו ודקדקו בספר הדק היטב כל אחד לבדו
 בביתו ותוועדו במכות הרב האב"ד כר"ר ורצית ישיבתו בא' צ' בת
 י"ד למדש מנחם וכל א' הניא ספרו בירו • בו ביום הוס' כו כולם לעיין
 ולהקור ולדרוש בשבע מקירות ודרשות ונשארו ונתנו לדבר כל היום ההוא וכל
 יום המחרת וגם שלמו שליח לאחזר שיבא אללם קודם גמר הדבר ועלתה
 הסכמתם ולצת כולם כאחד חזרים נכתבה ונחתמה שב"ע גורתם וזה הוא
 התורף • שאין אום שמך פיסול בכל הספר • ובקיצור השיבו על טענות
 מנגדלי חפי כתבם ושאלצם הוציאו תיזה דברים שאינם כתובי' בספר •
 וסיימו דבריהם שכן הראוי היה שלא להדפיס דברים כאלו העומדים ברוחו
 של עולם ושמתעם זה אין כותבין רשות והסכמה להדפי' פה ספרי קבלה אך
 יען הספר הוא נלכס בעיר אחרת בהסכמות הרבנים הגדולים ה"י ג' ארז
 לחוות דעתם לכבוד שמים ולכבוד התורה ותיפסיה המה המסכימים ה"ל
 שהסכ' היה כדאי להמכות עם שאר ספרי קבלה :

במהגש עושה מעשה זמרי וזנאשים שבר כפנחם • כתבו ע"י
 בסעיף זה מה שרצו ולגבו טיקר הדבר המנגד להם שאירע
 באותו פרק והוא זה • שנצטת מינה בדר' איליון דרש כמהו ב"צ"הכ וסיבצ
 הדברים על לשון הרע • ולפי דרכו דיחה עצמו לדוד המלך ולשכנוד זה חשה
 החיש לדואג ולפרנסים למלך שאל • זכמעט לחסור לו כי אם להזכיר ולומד
 בכירש אני דורש על עסקי דין ביש של חיות חיון עד שכל הדיוטות הבינו והט
 אומרים זה לזה הדאית איך תכנס בדרשתו כנה לזה חשה האיש לדואג וכאלה
 רבות • ואף בדרשה זו גנב לב פעם וכהאחר עם היות שדואג כל מה שמת

לשאלו היה אחת עכ"ז ר"ל להכניחו עליו שאין לו חלק לעולם הבא על שדבר
לשון הרע * והאיש משהשומע וסופק * ולעת ערב כשנתקצבו היחידים
בשיבתו * הנה גם הוא סיבב מדברים על הנאווה שהיה היתה עיקר המורכב
וכל העצירות שנעולס עד שמכחה ימצאו אנשים דימים ההם יצוון הזה
מידחו עצמם לחלככי חלקים ולמלך עליון כמו דוד מלך ישראל וידמו
למדריהם כמו דואג ולא ידעו כי דוד ליכא בהאי עלמא דסקרף ודואג כמו
ליכא * כי מי הוא זה ואיזה הוה אשר ימלאנו לבו להדמות את עצמו לדוד או
לומר שהוא משיב ידיעת הצורא יסדרך שמו והקפת זאת לא יומת * וכפוק חזו
לירבע' בן נבט שמכת גלותו שרצה להיות נסוה לדוד הקים את העגלי' ומטת
והמטת * כדי שלא יעלו ויאמרו שירבעם לא מלך היה מאחר שלח היה לו
מקום ישיבה בעזרה כמלכי בית דוד * הכל צא לו מסובב מהנאווה * ומכת
המקוללת הפוליטיקא אכוסות שמציא את הנאווה * היו שם אנשים רבים
מלד הרש' איליון שהבינו שהסיפור היה תמורת הסיפור שנעשה צב"ה * הכ'
כשיצאו ריבן ח' רשע מהם דפתח הכנסת והקים אנשים ריקים וכוחים זה
אמר כלך ונהרגהו * וזה אמר כלך ונהרגמהוהו הבית * וזה אמר כלך לכרנסיס
שיענסו אותו * וכלך ונאמר שהזכיר בשם את התועב ואת הרש' איליון וכאלה
תרבו כמו שנהוג אצל הפריצים * הבוקר חוד בשעה שנתקצבו הכרנסיס כמו
אנשי אחת ודברו על לב זה משה האיש והגידו לו את כל מה שהעם היו
מרכינים ושפיו אומרים שהמעמד נתקצבו ע"ז וגם הצ"ד שלהם * אז
הסיפמה דעתו של משה ללכת הוא בעצמו אצל הכרנסיס כדי להתנצל ולומר
האמת כמו שאמרו שכוונתו היתה על הרש' איליון והתועב * לפי שהיה
ציישו תחלה בדרשות הבוקר * ומדה כנגד לא בטלה ושכן ראוי להיות חוזר *
אך שהאמת יורה לרכו שלא הזכיר בשם שום אדם כלל * ועיקר כאשר יעידו
עליו חוב צניי שיבתו שעל כיהם יקום העדות אך לא על אנשי צליעל שיפידו
שקר * ואגב אדם לאמר להם שעל כוונת השלוס היה צא קודם שתכתב
הבזירה של הצ"ד שלהם כדי שיכניחו לראות ה"ס לו ולהגאון צני כר"ו * שבו
ישבות דין וקלון ומה שעבר עבר * ושהוא היה מתחייב שהגאון הצ"ד יתראה
לבא עמהם באהבה ואמה * היו אז קצת אובדי של זה חשה האיש שהיו
אומרים לו אל תלך בדרך אחס כי יראים אנו שיקלו בכבודך ולא תוכל לסבול
ובחוקים שלום יתראה המחלוקת * אז נפתייב משה האיש צינו לחקום ובכני
האנשים אשר היו אתו לסבול למחבת השלוס אפי' עד הכאה וכוזיפה וכן
הוכיח שזכו על תמילפו שכוונתו היה לטובה * שהנה כשהלך זה משה האיש

אבלה ירנסוכם עם היות שראה בני אדם הצליעל חן די סיגנו וועפיות ורעות
שלא בסנור לו כנים כאלו היה בלב גכנסו אצלו. התחיל לדבר ולומר להם
כי לשלום היתה ציאתו ראשון לכל דבר להתנצל על הקהל שהיו אומרים עלי
שאתחיל בלימוד ושיצטוו הזכיר בשם לתוס הקהלה לבגאי שהיה סקר מחורסם
ועוד להודיע להם ע"ד הצלצול הזה שהיה צעיר שם"כ היו מרננים אחריו
שלא עפ"י האמת שבאשר ידעו שכן הוא יחסיך מזה השלום ולכן היה שואל
מאתם רשות לדבר דבריו בדרך ארוכה וקצרה כדי להעמידם על נכון. הרוב
של הכרנסים אמרו דבר אמת עמנו תשמעה כי באלה חכמינו. והצליעל די
סיגנו הנ"ז כאלם לא פתח פיו לטובה רק לרעה. וכאשר ראה שלדבריו ויה
משה האים כחשכו צסדר הנכון ובאמת ובאמונה ושהיו ערבים באזני אבריו
קם על רגליו ואמר אין אני רוצה לשמוע עוד לא דבר ולא מצי דבר כי זה צא
לפצות אותנו בדבריו ואם גשמע לו וקתהכך מצידולכן אין רצוני לשמוע לו ולת
תשמעו אליו. אז אמר לו תמיה אני עליך הסיפט כל הארץ שמע עמך
מלשמוע טענת הטוען יהיה מי שיהיה. אתה תשמע תחלה ואם"כ תקרב
ותרסק הכל כמות כפשך ונפש מצדיק. קם תכסאו ורצה לילך הפיל עצמו זה
משה האים לרגלו של הצליעל סיגנו והתחיל להתמנן אליו כעצד לפני דברו
ואמר לו לא אשלמך עד אשר אה תשמע דבריו כמו שזכר נדק. ואם"כ אה לא
וערב עליך סיגי אתה הארון ואני עבדך. אתה הסכינ ואני הצער תמהוך
תתקום שתרכה והוא צועק ואומר הרק מחנו ואלך לדרכי אבריו שראו כל זאת
אמרו לו עשה לנוען כבודינו שלמה ושמרו שלא רצית לשמוע לאים הצא לסכר
אפי' סיכור חמיון. אז אמר אין רצוני לשמוע ילך אצל הכ"ד. אז אמר
להם זה משה האים מה ללכת אצל הכ"ד כשהמנהג אצלכם הוא סיד אכסי
המעמד תקיבא עניהם וידם על העליונה צבל מכל בל. ולכן אני צא אצליכ
הנדולים. אז התחיל הצליעל פגטו לצעוק ולומר ראו לזה שמצוה לב"ד
שלנו ואמר שאין רוצה ללכת אצלם בשמנו מלקנו את ידיו ועשינו דכעם האת
את הכ"ד שתהיה ידם על העליונה דעסק זה ולא ארים איה את ידו כנגדם.
אז אמר להם משה א"כ מטאפי כי לא ידעתי. וישב ארצה ואמר אים הוא
תייב כדועל שגנה זו הרי הוא מקבל ורק שאין ללך לב"ד בלתי רשותה שיתנו
סדר שישמעו אליו ואז ילך דח"כ יאמרו הכ"ד מה לנו ולך לך מעמנו אז
ענה הצליעל א"כ לך ואכתבו כלדבר ונודיעו לך הסכמתנו צוה. והכח
דכעמון פעם וסתים ושלום. אז א"ל הנבאים הסיחן שאלך לדרכך. וכבר
אמרו שעדיעו לך מה שסיכיתו. האים משה הלך משם ונבקש לדוד בן עטר

החותם השני כי הוא היה מראה לו מקודם שהיה אוהבו ופנע בו ונפנסו
לבינתו וסם סיפר לו את כל המאורע אשר קרהו בבית הוועד והוא ענה לו על
תתמה על החכך הזה לכי שהם ברוגו על עסק חכם כפי שכתב אותו הגורם
וכיוצא מדברים הדברים שהולכים ובאים לאזניהם ולאזניהם על עסק זה * אז
האיש משה סיפר לו את כל המוזכר לעיל והוכיח לו שלא יתעורר וידן ויד
הגאון במעל ושהוא מבקש שלו' בין שדדים בחתם ה"ם קודם שיבאנו גזרת'
ושיבוטל התנאי שעשה שלא לשראותו כדי שעל ידי זה * יהיו יכולים לבח' אל
עסק שיה' לברר האמת * הוא ענה שדבר זה על פתית ה"ם היה חן הנמנע
קיתרנו בו * לכי שהיום או לחחר יבאו אנשים שאינם מהוגנים ויבקשו
מהם דבר זה ויאמרו כמו שכתבם לאלו כך תנו לנו והוא דבר שיגרם בלבול *
בכך אני מניעך אותך שלא תדבר בעסק זה כי לא יעלה בידך * ואני אוהבך
חודיע ומגלה לך דעתי שלא חסכים בו * וכשהיה יוצא זה משה האיש מפתח
ביתו הכ"ז חצא לחלמד * רר דוד כהן שהיה לומד בביתו * וא"ל הגבאי
אמר ליה לומר להאדון שהסכימו לסדר את הב"ד שישמעו לדברך ונפטרו זה
מזה * ויס"ט באב אחר תקות בא החן הכ"ז לבית משה האיש כמו קומפלעטו
ונמשך עמו בדברים וא"ל שלעולם היה אוהבו ושהיו מניעך אותו שלא לכתוב
בחיץ על ע"ז * כי מה תועלת בזה * ושיניח למכס צבי שיפתח אם ירצה
הוא ילקח אך מאמר שתיחתו לא נראית תוך לעיר שהיה יכול לזאת בשלום
עם הקהלה מגויס ממוקום א' ומפיים ממוקום אחר * והשיב האיש משה
שיחתו היום עד שהגזירה שלהם קצת הוא לא יכתוב * אמנם אמר הגזירה
אם לא תהיה כפי האמת שהבין בדעתו מתוך ה"ם וכשיבא לידו וודאי יכתוב
ויחזור ויכתוב ולמה לא יכתוב הלא תורה היא וללמוד היה צריך * אם מה
שהבין ב"ם הוא האמת או הכוך * ואם אמר שכבר הוא קרא את ה"ס ולא חצא
עו שום דבר מזה שכתב חכם צבי * השיב משה האיש שאם הוא לא חצא
הוא מלא וראה ושיבית לו ה"ם ויראהו מתוכו * ששם כתוב תמצית ח"ם מכס
צבי והוא לכונס * וכי אפ"ש ה"ם שכתבו להם היה מכוסף * התחיל בעקמין
לומר איני אומר אלא שלא יש הלשון שכתב שם * ואז השיב לו שאם נכתב
מבטון ודאי שלא תמצא הלשון רק התמצית שכתב שם * וזה ודאי ישנו שם
וקם והלפנו להם * ביום המחרת נתקצרו השעה הראשונים שפתחו בשם
צ"ד ושלמו ע"י בתור א' אצל האיש משה לאמר לו שאשי המעמד סדרו להם
שיקצרו * אם רצונו ללכת להם ששם בבית הספרים יתקצרו יחד שהיה
יכול לילך * השיב לו האיש משה שכן יעשה וילך תיכף ומיד הלך לרוחף

השלום

שאלום ונכנסם אצלם ושאלו בשלום פל' א' וא' דרך כלל יפרט והתחיל
 להתחיל ע"ד הדרם ואחר שלעולם לא חשב כזאת שהיה לו לעשות חכם הקבלה
 צדוקר ולהקיס עליי את ההמון כדי להשקיט את החקלוקת שהיה סולך
 ומתנצר מכת הספסוכים והפריצים שהיה דבר שא"ל לסבול עוד ושהאמת
 לא היה חכמים שחילולי לא שמע באומו שהפריצים היו אמורים על הדרם
 שהיתה צנוכה היתה הוא לא היה מדבר גם כן בצנוכה הריא שעל האמת
 היתה פשגו עליי מכת שנתעצב ומרה לו ע"ד הדרם והרם" חיליון ענה
 שח"ו שהוא חשב כזאת שירה חלפני א' שיסרקו בשרו במסרקת של ברזל כמו
 שעשו לר"ע אם כיון עליו חו על שום אדם מעולם בדרסתו אלא שהיה מוכיח
 את העולם בחוב המוטל עליו. אז השיב האיש משה שאלם כן הוא צדיק
 ומחכו. ושהוא מאחר שכיון שכן היה מצדקת ממנו מחילה ופליחה וכפרה
 וקם על רגליו והפיל עצמו על זרועותיו ועל ידיו ומצדק ויכנס לו. ונפח
 חלם א"ל צדיק אתה ממני נעמתי לך מחול לי שאתה לא כוונת ומני כוונתי
 אמר שמואל הצרפתי המותם השלישי כמו עם הארץ מלא גאווה וכו'. וכה
 אמר הלא טוב לומר שגם אתה לא כוונת כי מי יודע מחשבות אדם. ענה
 בן עטר מה לנו לצרה זו אם הוא רוצה להודות על האמת במה שהוא אמת
 שלכך נתכוון ומכת זה הוא מצדקת מחילה. דאם לא כן לא היה צדיק לצדקת
 מחילה. ענה המותם הממיטי ואחר ולכן גם אנחנו נתרצה בהודאה גמורה
 ושאלת מחילה צ' ולא נתקוד עוד עדים כמו שציוו עליהם הסרנסים. כי
 בכרים דברי האמת ואין להרשר עליהם. אז התחיל משה האיש לדבר לשם
 על עסק ה"ם המקולל. והם השיבו לו על דבר הגזרה שיצאה מחכם צני
 גר"ו. והוא שחזר ואמר לו מה שכבר היה נמד זה וזה א"ל לתקן. נתקן
 על העתיד. ענה ושאחרו על העתיד יתוקן שאם כבוד מה שיפלה על לבנו
 ושאם חסנו שקטים ולא תכתבו חוק לעיר דבר קטן או גדול. אז ענה
 זה משה האיש אם שאלתיכ' זאת היא עד שתצא גזרתכם הנה מאתחול כתתי
 דבורי להקון שלח אכתוב. ועלי אני רשמיך לא על הבאון צני. אמר שמואל
 הצרפתי מדבררך למדנו שאחר גמר גזרתינו אתה מצדק לכתוב ואיך תכתוב
 כגד הנ"ד וגזרתם והפכתם. השיב לומשה האיש ולמה לא אכתוב דעתי
 חוק לעיר אפי' שלא יהיה כמות חמשה ודאי אכתוב ואכתוב. חזר הכסיל
 לשנות באולתו ואל הקון המותם שנימה לך ולצרה זו היה לצרה בשעתא הרי
 הוא אמר שמהיום עד שתצא גזרתם לא יכתוב אפי' כראת האין יכול דבר
 בשעתא האיש משה שאין סוד בעיקר שאלתם על ה"ם קם ונכטר מהם לשלום
 משאלת

פשאלת מחילה עוד כעס להרש" איליון * יצאו החמישי והשישי ללוחו עם
 בספת החינוך * ואחר החמישי טוב היה לך להפטר בשלום * א"ל מסה הטיש
 זה ויותר מזה אעשה חכמי הסלום ויבא והלך לו * והנה הצוקר אור נשמע
 בחמה בעצריים שנתאספו השישי הנה שגף ה' כדי לחקור ולדרוש את
 שעירים שסם כחצאושם היו בישיבתו של זה מסה השיש אם חמת הדבר שלש
 הזכיר את הרש" איליון בלוחו ספר ביום האצט * כל מיס סוגא עולה
 ישכוח בדרך * גם זה לעומת זה חיה מהם יצדק לכני המקום ולכני ישראלים
 הכסירים * וחי היה רודף השלם לקרבו ומי היה בודכו לרחקו * ואם צהמות
 אלו יקראו בשם ב"ד * מאחר שלש קיימו דבריהם שלם למקום ומקרו *
 היאמנו עוד כמה שמתו ומקרו וקראו וקראו וקראו בשבע מקלות
 ודרישות * ועוד נשאל מהתנאים הללו למה תכלית שלמו אחר התועב
 המחזר קודם הדבר ולא שלמו אחר הנאון וזה מסה השיש * כי הם שהעיו
 כנים לבסוף היו יכולים להעזובנים מתמלה * ואם הדברים התלוים צמיה
 שכתבו חמורף גורתם והקיצור שהשיבו על טענם חגברו מפי כתבים האם
 אותם הדברים של תיבו יקראו תשובה ואין צתמלה ששו ועשו כבוד כמנהגם
 בדרך חכמה לבאונם שמתו באופן ההסכמות ואח"כ גשהם בצמחם הודו
 שלם מתמו על ה"ם המקילל * ופי שמתם אחר תשמי ומהכינו עם הנאון
 ודעמיה * ירדו מנדולתם ואין חושסן לכבודם והעיו כנים וכתבו מה
 שכתבו בסעיק י"א וי"ד וט"ו וי"ז :

ח

רבינו טו"ב למדש כתוועדו מע' הפרנסים ה"י יפד וסרבו וצית
 דינו ה"י הלכו אלס וקראו באזניהם את כל מה שנעשה ופנמה
 בדין הספרוייטב בעיניהם * ומיד הלכו שני גדולי הפרנסים ה"י עצמם
 אלל הח' קיון לפייסו על מה שנעשה לו ושניצבל"ה שיכבדוהו ובן היה
 שכבדוהו כבוד גדול וכל הקהל שמתו עד מאד וכני סוגאיו ואויביו ספריו
 נהפכו בשולי קדרה :

ח

וההסכמה שהולכו לפרנסים אינה אותה שהרש" איליון כשהלך לטעול
 ולרעות את עצמו נתן רשות לתועב שידכים אותה בלשון הקודש
 עם אנרת בת מחלת אם אבי אבי אבות הטומאה * שכל דרכו של הרש" איליון
 בטעם הזה לא היהאלא כדי להרבות במתקנותו לעול דלת שלא יהיה שלום
 בצדק ולא יתגלה קלובו * אם יחזר במנהגו שלם ידע * למה כשהיו ידעו

לא הכריזו עליה והלא עדיין מלך הנאון זרעיה לא היה שום דרך מבלש
 מהכתבים שנדפסו אח"כ וזהו הלאו ולהם להתרבות בכבוד ששמו לתועב צבאיו
 לבה"כ שהוסיבוהו לימונו * וצחמור עה' ספיהם הכשילום בו לומר אותו
 צבה"כ עליהם יצדק * וכמה יללות וזעקות ששמו צבה"כ עד שהביעו לומר
 ולכתוב שלא יעשו כמותו וצבאת המס' * ועוד אמרו יחיו פלוגי ופלוגי
 הרשע וימותו שונאי ישראל * וכחלה רבות שחילולי חסדה' שהיה להנאון
 הגז' ולזה משה הקיש תויו קיים בצעום ההמון "אוי להם כי רעה נחלו להם :

ט

ואחר שיצא הא' מיון זכאי בדינו ע"כ הא' כחיים הנ"ל שלח ללצ הא' שכניו
 ע"י הכרנס' ש' שנהם בכתב לחמד לו שהרי הוא מוכן ומוזמן להשיב
 לו על כל ספקותיו בה חל פה וגם במכתב חזקת רצונו לפמוד צדק עמו צפני
 אמה צ' ד' שרצה עליו לקיים כלמה שיגדורו עליו וככה שלח לו שלשה פעמים
 והרב הנ"ל לקחם להשיב * ופכה יל' הכרנס' עורך ולא כמים :

ט

עם מי היה לו להתייין * ומי היה ראוי להיות דיק * ואיל' שחך דינו
 עם חסית ומלית * ועל רובה של עיר שדחת לע"ו והדימוס הרבים
 וה' ז' מי האיש החכם שיודעי' ומכיר' עיקרי הדינים והכפירות שכתבו
 וכתקנו צם' התועב לא יתכלא על סירוב זה ששם הנאון :

וביני' וביני' הביע ליל הרצ הגז' והתאבן ספר א' מהגז' אשר שלחה
 חק"ק המצותנו ע"י הרן בהסתדלות צורך וצדחים יקרים * אז
 התחיל הרצ הגז' לעיין בו ויעש בו ניונים וילך לכרנס' וקולתו לאראותו וצקם
 מהם שישכחו עמו להכריזו ולהתרימו צ' הכזהם לא העו את' מוצם עלותית
 כי ידעו גם הם שחטתה היא הדבר * אזי שלח כתבים עם ח' א' דק' ושורה
 על המקומות שלבו נטה לתת להם מה דברי חיות וכפילה צלי' שיה' דמיה
 אלא במירוכים וקבלות להחזיק צדקו ציה' שהפריז על המדה צראסונה חלו
 כדפסו עם דברי הכתב הרחשון ושינה מה ששינה בצנחה תקועה בלצו וכדי
 להגדיל קצר במקום שאמרו להחריך צחמור חני' דבר ולא דבר שלם :

אין זמן הת' מא' שכרנס' האשכנזי' לא חזו לשמוע של הרצ שלהם כי בזה
 הוכיחו שנתערבו עם הלועזים ונעשו ברוע מהם * כתבו עוד צלי'
 שוש' דאיו' * לאכורסחות חין כריכות דאיו' * ע"ש סקצ' צחקב שאמרו

לְהַאֲרִיךְ • מוֹי לְהַסֵּב וּלְנַפְתָּם כִּי לֹא יִדְעוּ שְׂאֵלוֹ וְיִדְעוּ שְׂאֵלוֹ וְיִדְעוּ שְׂאֵלוֹ וְיִדְעוּ שְׂאֵלוֹ
שֶׁלֹּא תִתְרַבֵּה הַכְּפָרָה בֵּין הַהֶמְוֵן הַיִּשְׂרָאֵלִי • וּבְרָמֹז לַחֲכָם דִּי :

י

גַּם הַדְּבָרִים כְּתוּבִים (שֶׁהוּא מוֹמַר שְׂקֵנֶל) הֵא' מְחַרְבֵּן מוֹה' רַר נִפְתָּלִי כ"ץ
נר"ו סִימָה ר"מ וְהַב"ד בַּק"ק פְּרָאֲנִקְסוֹרֵט שֶׁהֵשִׁיב עַל כְּתוּבֵי אֲדָמְסוֹן
וְזֶה מִתְנַצֵּל עַל הַסְּמָחָה שֶׁנִּתֵּן עַל הַסֵּפֶר בְּאִמְרוֹ מִתְנַתִּי כִּי לֹא יִדְעָתִי כִּי
אַרְתּוּ אֶת הַמִּסְבָּר וּמִצְאוֹ מִלֵּא דִבְרֵי וְחָה שֶׁהִרְאָה לוֹ מִן הַסֵּפֶר הִיָּה טוֹב לֵאמֹר
יְכוֹל לְהַשִּׁיב פְּנִיּוֹרִיקָם • אֵךְ שֶׁאֵין כִּי שֶׁחֶמְאִמְנוּ לְדַרְחָם זְרִים מִקְּמִיעוֹת שֶׁעָשָׂה
זְכוּתָם וְשִׁיבָה מִתּוֹ מִדְּר' אֲב' בְּלִי נְטִילַת רְשׁוֹת וְשֶׁהִיָּתוּ צְבָרִלִין עִמּוֹ
הַשְּׂתַדֵּל לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ הַסִּכְתָּתוֹ וְלֹא יְכוֹל • (ה' כ' הִיָּה לוֹ לְכַתּוּב לְהוֹצִיא
וּלְהוֹדִיעַ צִעְרוֹ לְרַבִּים קוֹדֵם מַעֲשֵׂה וּלְטַעֲנָה וּוְאִין תְּסוּבָה) • וְהַשְּׂנִית כְּתוּב
מִן הַרֵב מוֹה' רַר יְהוּדָה צְרִיטֵל נר"ו אֲב' ד' ור"מ דק"ק מְנִטְוִיבָה שֶׁנִּטְעַע אֲוֹן
לְדַרְבֵּי אֲרֵב הַנּוֹ' וְהַתְּנִיּוֹ וְשֶׁהוּא צֶמֶת אֲסֵרִיָּהּ מֵאַרְרֵר וּמִקְלָל עַל הַסֵּפֶר וְהַמִּסְבָּר
וְהַחֲקִיּוֹמוֹ וְהַמְעַמִּידוֹ וְכִלְכִּלָה דְּרִיָּם אֲפֵר כֹּל שֶׁחֶמֶס תִּלְכָּה אֲזוּכֹו : עוֹד נִדְפַס
כְּתוּב מֵהַרֵב מוֹה' רַר צְרִיטֵל נר"ו אֲב' ד' ור"מ דק"ק קִיָּקֵלְשִׁבוֹ רַב שְׂאוֹמֵר שֶׁאִינוֹ
זוֹכֵר סִכְתָּן הַסִּכְתָּתוֹ עַל הַסֵּפֶר הַנּוֹ' וְשֶׁאֵין מִהַסֵּפֶר שְׁלוֹחַם כְּתוּבָה וְגַם הוּא
שָׂכַח • (וְהַרְבֵּה מַעֲשִׂיָּם עַל מִתִּימַת יְדוֹ בְּגוֹף הַבְּסִמָּה שֶׁהִיא צִיד הַמִּסְבָּר)
וְכַסִּיף נִדְפַס כְּתוּב מֵה' רַר יַעֲקֹב אֲבוֹתָם מוֹיִיִּצִיָּה שֶׁדָּבַר עִם חֲכָמֵי הָעִיר וְאַחֲרוֹ
שֶׁלֹּא נִתְּנוּ הַסִּכְתָּה (וְכַתִּיבַת יְד הַסֵּפֶר הַחֲכָם ה' ר' מִשֶּׁה הַכֹּהֵן כִּנְדִיעַת
לְרַבִּים) • וּמִדְּרִיָּהּ שֶׁל אֲלֹהֵי הַגְּדֻלָּה נִרְאָה שֶׁלֹּא רָאוּ הַסֵּפֶר אֶתֵּר שֶׁנִּדְפַס
וְשֶׁחֶמֶס עַל כְּתוּבֵי הַרֵב הַנּוֹ' :

י

שֶׁהוּא מוֹמַר שְׂקִיבֵל וְהַכֹּלֵל אֲזוּכִיָּת כְּלִי לְקִיָּוָה לְהַסֵּב שֶׁם מִדָּשׁ כֶּסֶם צְרוּף
וְבִיָּתוֹם • עוֹד שֶׁם עַל טַעֲנָה וּוְאִין תְּסוּבָה • כְּתוּבֵי זֶה לְהַקְדִּים
דְּכּוֹתָם לְמַכָּה שֶׁעֲתִידָה לְבֹא לְהַסֵּב בְּכְתוּבִים שִׁינִידוֹ מַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים שֶׁקָּנוּ שֶׁם
כֶּסֶם סְנִיָּוִלִים בְּאַרְצוֹת הָעַמִּים וּמוֹיִכּוֹס עַל פְּנִיָּהם • לְפִיכֵךְ מִתְרַפְּאִים עַל־מִרְמֵס
בְּטַעֲנָה וּוְאִין עֲלִיָּם תְּסוּבָה • וְכִי עַל חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל מוֹטֵל לְכַתּוּב כֹּלֵל בְּלִילוֹת
יִשְׂרָאֵל שֶׁם סְלוֹכֵי כֶּסֶם מִדְּמֵד וְאִין לְמַגְוֹתוֹ לְחַבֵּר עִיר • מוֹ חֵם יֵשׁ עַל אֲשֶׁתוֹ שׁוֹרְרִין
שֶׁלֹּא יִתְמַנּוּ עִמּוֹ וְכוּוֹצֵא • שֶׁכֵּל דְּבַר שֶׁנַּעֲשֵׂה בְּפִרְהָסִיא קֵלָא חִית לִיָּה וְאִין
צְרִיף לְהַגִּיד :

בְּזֶה שֶׁכְּתוּב עוֹד כִּי הַרְבֵּה מַעֲשִׂיָּם אִין סִכְתָּ שִׁיָּהוּ כְּעִידִים שֶׁעֲמָדוּ בְּכַלִּי
וְקָנוּ וְשׁוֹרֵי חֲרַעֲלֵי • עוֹד שֶׁם וּמִדְּרִיָּהּ שֶׁל אֲלֹהֵי נִרְאָה שֶׁלֹּא רָאוּ הַסֵּפֶר

וכו' זהו ההפרש שיש מאגשיה מפורסמי' ותחזיקים דלא שהם הגאון ודעמי' .
 לשבע אליו תועבת ה' כל גבה לב' ירחם וישפילהו ויגעהו עד למפר' מה
 זנבאיה שרומה ורוח חיות שזרקה ברשעים הללו' וכי לכל אלו הדברים
 והסיבות שכתבו זקקו מדוע ולמה לא עשו ולא יעשו כמו שעשה הגאון
 צבי ומד דעמי' ששלחו הספרים ליד הצאונים שכתבו להם' כדי שיהיו
 דנין על פי הראי' והלא חץ צבור עמי היו יכולין לשלוח ולכור עשרה ספרים
 בכל גליל וגליל כדי שילוו דין אחת על פי הרוב צנן ומנין מחכמי ישראל
 אחת' ולא סיפורי' מפרושים ובידוכים ופיו לשון דמשתמשי לתי' יאכבין צמי'
 לעלם' יות כחיר והשאי' זה חץ בהם' מי שיהיה צקי לעשות' וכפי הנשחט
 ספרים שחץ המומר ויוכף צן לזון מלוגדרוס סדרוהו לכניהם' דמה לנו
 ולדת ישראל בכל זה החת כחשו' שכתבסה צתועצו וסיעתו מרחמיה' חץ
 ספק כי היתה בהם' ה' צין הכרכסים וצ"ד להוחס ולחלדם :

יב

כאשר שועו ראשי ק"ק הספרדים ה"י כי כל הכתבים הנ"ו נתקבלו צאו
 יחד בדפוס ורצו האשכנזים והחזנים התחילו לפזרם צין יחיד
 הק"ק מלבד המרוצים ששלחו למקומות הרחוקים וקרובים להפריד לצבות
 ולהרבות מריבות עד שלב צנים היה על אצות ולב אצות על צנים כאשר
 להצות כאשר נשמע לכל ונפרש במקום הזה שהתחילו קטטות צין איש וצין
 רעהו עד כי זה בא צנרו וזה בא צפסתנו להבעיר את הצערה זה חזדיק וזה
 מרגן ומהרהר על הדבר חששו הקצנים הנ"ו מן יפרדו יחידים ח"ו איש
 מעל אחיו אשר ע"כ כתוועדו והסכימו ונכרזו צצ"הכ להודיע שכבר נגמר
 הדבר ע"כ הרצ וצית דינו וסמין אשר חעטה צ"ד כלום וגזרו בגזירות קרה
 ששום אדם מיחידיה הק"ק לא יקבל ולא יקרא ולא ישלח לחוץ שום א' מחכתבים
 הזכרים נכתבים ונדפסים כבר או אשר יכתב ויולפס מחאן ולהבא נגד
 הענין הנ"ו וכל איש אשר נמצא חתו חיוה מהם יצוהם לבית הוועד תוך ד'
 ימים' ועוד בקשו מאנשי הק"ק ששם אדם לא ידבר עוד של הדבר וכל
 העיבר גם ענוש יענוש כחזוין בחפלות וכמערכב שלות הק"ק וה' יצדך
 את עמו שלום' ואז שקטה המרץ זה הוא מה שיעבר על ענין זה עד
 אחרית הסנה' ויהי רצון מלפני אדון השלום שתכלה שנה וקללותיה ותמל
 שנה וברכותיה' ושלום על ישראל ועל רבנן אהבי השלום אכ"ר :

יב

כמנהגה תראיפ טלכים כחזיר' לא היתה כוונתם על שהצת השלום
 י א א י ו י ולשקיע

וְלֹא־תִשְׁקֹט הַמְּרִיצָה • אֶלֶּת לַשָּׁמַיִם וְלַשָּׁמֶן לִב הַעַם הַזֶּה הַדּוֹלָכִים לְקוֹחַם •
 כֵּן תִּבְקַמְנָה עֵינֵיהֶם מִמַּת שִׁירָאוֹ הַכְּתוּבִים הַבְּתוּיִם כַּגַּד ה"ס וְהַמְחַבְרֵי
 וְהַמְקִינֵימוֹ וְהַמְעַמִּידוֹ וְהֵם יִבְשׁוּ וַיִּכְבְּסוּ בַסִּבְכָה • סִסּוֹף בַּל סִיף תִּבְנִי יִשְׂרָאֵל
 הֵם כָּל הַהַחְנִינִים וְהַפְרִיצִים • וְכַלּוֹה שַׁעֲשׂוֹ הוּא בְּקוֹסֶסֶס שֶׁ"כֹּד עֲשׂוֹ כִּפִּי
 הַשֵּׁם סְרִיץ לְהֵם אֶמְלֵם אִם־הֵם יִשְׁבּוּ לְרַחֲוֵת כִּי־הֵרֵם" מִלִּיּוֹן וְסִיעֲתוֹ וְאֶרֶץ
 דִּי־כִיכְטוּ וְסִיעֲתוֹ לֹא עֲשׂוֹ כֹדֵת חֲשֵׁה וְיִשְׂרָאֵל • וְרָקִי שִׁקִּימוֹ כַּגִּנְדְרוֹ וַיַּעֲקְרוּ
 אֲחֻזְתוֹ בְּכָל־חִיכּוֹי וְשִׁרְרָה" • וְהַפְּלֹד וְהַלְמוֹתֵי שִׁינּוֹן בְּנֵי צְרִית שְׂכָרֵי
 לְקִינִים וַיּוֹכֶם בֵּין הַחֲמוּרִים • מִכְּעוֹ תוֹפֵס שֶׁלֹּא לְלַמּוֹד וְלֹא לְלַמַּד אֶת צְנִיָּהִם
 גַּם צְנִיָּהִם עַד־יְעַל חֲכָמָה עֲצֻרִית וְקִבְעוּר וְעָסוּ. לְהֵם סִכְרֵי אֲבָרִין וְכִי־זָא •
 כִּכָּה עֲשׂוֹ הַחֲטָאִים הַחֲלָה בְּכַפְשׁוֹתָם • וְצִיד רַחֵף וְחֲרוּעִם הַכְּטוּיָה שַׁעֲתִידָה
 לְהַשְׁבֵּר לִיפּוֹל לְמָרָץ • גִּזְרוּ עַל יַמִּיִּדֵי הַקְּהֵלָה שֶׁלֹּא לְקַבֵּל וְלֹא לְקָרוֹת וְלֹא
 לְסַלּוֹחַ לְמוֹץ שׁוֹם כִּתֵּב שְׂדֵפֶם מִן־שִׁיזְדֵּם וַיּוֹכֵתֵם חֲכָאָךְ וְלֹהֲכֵא נַגְדֵּן עֵינֵן זֶה •
 הַדִּי בְּכֹאן הַכִּימּוֹ סִינְאוֹ וְהַזִּנְיָאוֹ אֶת קְהֵלְתָם מִקְּהֵל עַדֵת יִשְׂרָאֵל וְלַמְדּוֹ אֶת
 יַמִּיִּדֵיהֶם שֶׁלֹּא לְשִׁמוּשׁ לְקוֹל רֹבֵץ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל • כִּי־הִנֵּה הַדְּבָר קָרוֹב לְהַמּוֹת
 שְׂרֹבֵץ חֲכָמֵי הַגּוֹלָה יִגְזְרוּ לְשִׁרְוֹף אֶת־ה"ס וְאֶת־הַמְחַבְרֵי וְאֶת־הַמְקִינֵימוֹ וְהַמְעַמִּידוֹ •
 וְלֹהֲבַדִּילֵם מִקְּהֵל הַגּוֹלָה וַיִּמְדּוּ קַבְלֹת אֶחְסֻטְרָדִם מִהֵיכָן יַדְעוּ אִם־נִגְזַר מִן־
 לֹא • שֶׁהֵרֵי אֶסְרֵוּ קְרִיאַת הַכְּתוּבִים אִוִי לְהֵם וְאִוִילְכַפְשֵׁם • כִּי־עַד כֹּאן הַגִּיעַ
 הַשָּׁטָן לְהַסִּיתָם וְלְהַדְרִיקָם וְנִרְמָהוּ:

יג

באחר

כָּל־מְלָה מִקּוֹת הַשְּׁלוֹם כְּתִיאֵשָׁה • יַעֲן הַמְעוֹרְרִים כְּרַתּוֹ עֵה
 הַמְחַלְוֹקֵת צְרִית חֲדָשָׁה • וַיִּמְחֲאוּ עַל ה"ס וְהַמְחַבְרֵי וְעַל רֹבֵץ
 הַסְּפָרִידִים וְצִיֵּן דְּפָרִים אֶפְרַיִם לֵת־כֵּן וְצִהֲעֲצִיר חַעַל כִּינֵיהֶם מַסּוּהַ הַבְּזוּשָׁה •
 גְּבֹלוֹ חֲצֵה נִקּוּשָׁה • לְהַתְּעוּיָה אֶת יַאֲצִיִּים חַעֲדֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה • צִשְׁתָּם
 שׁוֹמֵם צְפִי־הַחֹן הַעַם דְּבָרִים הַעוֹמְדִים בְּרַחֲוֵי שֶׁל עוֹלָם וְרַחֲוִיִּים לְאֹחֲרֵם
 בְּלִחְיָה • הַמַּה־הִרְיָמוֹ אֶת־קוֹלָם בְּקוֹל עֲנִיָּה חֲלוּשָׁה • וַיִּחַזְּקוּ לַע"ו בְּלִשׁוֹנָם
 וְכַתְּבוּ אֲחֻזָּתָם לְקֵשָׁה זוֹ חֲכָה חֲנוּשָׁה • כִּי אִם־עַד סִיף שִׁכְתָּה הַתַּע"ב זֶה וְזֶה לְד'
 רַחֲוִית צ' אֲנָרוֹת צִתְמַלְתָּ שִׁנְתִּימוֹ הַתַּע"ב רַבְּחָאוֹ עַד הַשְּׁלֵשָׁה" וְאֶת־הַיָּהִי אֲנָרֵת
 הַשְּׁלִישִׁית סִחְקִיקָה צִעַט צִרָל וְעוֹפֵרֵת כִּי בּוֹלֵם מִקְּשָׁה" הַמַּה הַצִּיָּהוּ צִהֲשִׁי
 כְּתוּבִים הַשְּׁתֵּת מִהֲרֹב חוֹבֵר" הַנְּפִתְלֵי כֵן כִּר"ו וְהַשְּׁנִית חֲא' מוֹשֵׁר"ר ה' גְּבָרִיל
 כִּר"ו הַכָּל חֲמוֹתֵינוּ שֶׁל רֹב הַשְּׁפִטְכָּאִים וְהַמַּה לְנוֹ עַל כִּיּוֹ כִי הוּא הַעַד הוּא
 הַדִּיּוֹן וְהוּא הַתַּע"ב וְהוּא אֶרֶם יְלוּד־תַּשָּׁה" וַיִּמְחֲאוּ לְהַחֲחִין בְּשִׁבְעָה רֹעִי
 צִקֵּר אֶשֶׁר הַמַּה דִּינֵנו קֶסֶל הַצְּפָרְדֵּינִים) אֶשֶׁר צִבְ"ד כִּשְׁפָשׁוּ וְקִדְקְרוּ צִסְפֵּר

הנו

יב

אחד בעטת זה ודאי שנדכסו הכתבים שכוזר ושם לתועלת כל מי
פרגיה להיות מתכנה בשם ישראל וכל מה שנאמר על מי שנקרא
רב הלועז'ים וצית דינו הם דברים שכל העולם יודע וצקי בהם ובחיותיהם
ובמעשהם הנסתרים והגלויים ואין צריך להציג עליהם ראוי :

יד

ואם כנים הדברים שאלו הכתבים הם מרצנים הנו' (שלפי דעתנו לא
מוצאם יצאו לחזקה אינו זולא מיד חצר דבר בלתי מחוקק וכ"ס כשהוא
בגד דינא לאורייתא ולא עבדי כמסדי בגל וכצני מערבא) אך משפטים
נדבר עם הרבנים הנ"ל בכלל היכן פנה חכמתם ורצונתם לנזור אומר על מה
שלא ידעו כמו שהם מודים בכתבם שגוף הספר לא ראוי אלא תפסו להם
עיקר מה שכתב רב האשכנזים ואל מעשה צ"ד (תצוף) הספרדים ללמוד
מהמקבל השני וצית דינו הצדק כלם הושוו לטובה שלא לעלות לצדא עד
שמוע טענותם :

יד טו יו

מ"ש הם הוא חציפות שאין להשיב עליו כי אם בשעתו ובזמנו ועדיין
אינו זמנו :

טז

ועם הרב מוהרנ"ץ נדבר בחרט שכתב בחמצי זול' ועתה פליאה
בשנה בעיני על הרב אב"ד ור"מ דק"ק ספרדים מהר"ר שלמה
אמיליון כה"ו וצורה (כרוי) אשר חסייע לטובה עביר' וצית דינא גתריה גריית
אשר צוה לדפוס כתב התכלות אשר לא בדת זכו עכ"ל אך מלאנו לדבר
בן על הנ"ד בדברי קטגורין וחזרופים ונידופים באחריו שחסייעים לטובתי
בצורה ובודאי דמוחלפת השיטה ולמפורסמות א"צ רציה ועוד כי מדבריו
למדנו שחוליקים הנוף (דצו דינא) מכל האדם מלקחיה וצ"ד בתריה
גרידא נראה שהוא מורגל בצך דצו דינו גריד' בתריה בגל מילה ומילה שהוא
מודל טובים אחריו אמן (א"כ אגבה לא ידעין מה גידו צניא) (כ"ל כי זה
חידוש כל ימיו בלי מודל שמשעתו מחכו כל ימי השני צק"ק הגל') וע"פ אה
דן ג"ס מעצמו לחסוד בכסמים והגול מוס בקדשים שרי ליה חאריה דאין לא
טבדין הכי אלא כפי מה שצא בקבלה האמתית והאין וצוה הרב ומלידו
בטמים חוצים זה לזה צמער וכמו שהוכיחו צ"ורה לא הגורו חכמי חס

במקום לסיכא ח"ה אין מולקטים כבוד לרצ' ושהיה צמורה ובאמת כה' חנוף
יהאש לא בכרדו הים חעל חמי' ולדעת ש' בסכיחו כדת וכה לכה :

י

עוד כתב הרצ' ככו' לאחר שהוכה אותם בדברים וקראם לעת משיבשת
כתב וז"ל ומה יענו צוה סתתב חף חס יעצור חדש על כל התורה כיון
שמאמץ צוה הענין וכו' הוא מבני עליה קדישא ואין לו שום מטא ופתן עכ"ל
חמינו בית ישראל שמעו עד היכן הגיעו הדברים והסנאה אשר סבבוהו לארצ
הנ"ל סתתב צמונת קיים שנספר הכו' כתוב כך וע"ו תמה על הנ"ל ונעק
צעקה גדולה וחרה ובאמת ובאמונה ללא היו דברי פלא מעולם ומה זו סמיכה
ססיון על הצנינים שעשה רב האשכנזים צמ"ו דף וסנאה העשויים צמק
וצמרמה חוק וספת ספדי לנמות הענין כתב ריש' מילין ולא שפיל ל סיכיה
דקרא ולכתימים סס רינת בין הדניקים באומרו וכו' ואינו מסר כי סס תיבה
אמת והיא היתה אס למק"ל התשובה הזו ומהו אס יס מבא צ צעולם פוה
שבברא רצ' לכוותיה ישען על דברי תוהו לכתוב מה שכתוב וצקס שיוספו
דבריו צעט ברזל ועופרת למען תהיה לו למזכרת ומה יאמרו המושלים
וההמון העם דשרו חכימיה למיהו הנצב צמונת אש ברעהו יהתלו ולהרבות
עצודו מתכבד בקלון אצונו ושאנו לסונס כחצ' הונה ומהאי טעמה לא
כשיב על סאר הכתב דאי איכ' לחיטדי צה נרגח מרישא לסיכא כי אותם
מזקשים מחללי התורה וחי שלבס מוקפס שורש פורה ראש ולענה וצין
חייט"ס' למת' בלתת קא כליות חורייתא קרנא :

י

תחת הכתבים האלה צוה להדפיס עוש סודות שנים ואומר שגם הארון
הזמירסס חוסר ר' חזק אופנהיים כר"ו כתב שהוא לא נתן הסכמה
כ"א על סמוך עליה א' חס' דברי נתמיה ושלם בעצמיו כל דבריו לקונר
היריעה וכו' אמנם כתבים אחרים צאו מהגאון הרב הנזכר ליד יחידי ק"ק
שאשכנזים וצס כותב סודות על אשר עשה רב האשכנזים נגד הדין וכתב
שלם יחיטו כלל על המרמים וכו' כי כולם הם פתרו של יס כל עוד שלם
יעמדו לחשפט עם החסדר וישמעו מה צפיו וסכך כתב לכל קהלות אשכנז
ופולין ועודקו מדבר בכתביו נגד כתב מהגאון מהר"ר כפחלי כ"ץ שהם
דברי הבאי ודברים של חס בכך טבדה חלבו ושארמה הנה לו ולדור סנדכוס
דמים זרים באלה שיד הכל תחשמת צהם ומה יאמרו דורות הבאים וכו' :

מ"ש

מ"ש שם מכתבו ר"ל אופנהיים שבאו למידים אשכנזים יוכל להיות אמנם
 אין להאמין כי ידענו את האים ואת סיחו בעל שכל הוא ולא יאבד
 חזקתו ללכת אחר חומר ואפיקורוס ולהניח תורה בקרן זנית חס ושלום :

יה

והנה הרב הספרדים נר"ו עם חכמי הצ"ד ראו את כל הענינים וידעו כי
 החכמים עוד ידעו וידעו לכתוב ולסלוח ספרים בכל המדינו וכאשר
 השגיחו שדוע"ה חלול ש"ה הולך ורצ בתעוררו וכבדורים אורו חיל קנאת ה'
 צבאות תעשה זאת ונמנו ובחרו לשבת כסאות למשכב להעתיק על הדבר
 כדת מה לעשות לאהבת השלום ולכבוד את מדורות האם למען לא יכונו בני
 ישראל ח"ו בלהבת אש שלהבת אש המחלוקת שאינו לשם שמים : הם נתנו עזרו
 בתחלת השדועה פ' וראו והסכימו לדעת א' לשלום צ' פלמידי מחכים חסודים
 מצד"ח אצל רב האשכנזים משם רב הספרדים וצ"ד כי צשוחטם חלול ה'
 הגדול הולך ומתדבק על הדברים שכתבנו צענון הם' שחבר הח' חינו
 מסוף כוונת' היתה להדמיק המחלוק' ולקרצ השלו ושמה טוב ומה נאים יהיה
 צעני השמי' והצדיו' אכנס חטלתו יתכצ' להמצא עמהם לשאת ולהתווכח
 עד שיתברר האמת : אך הרב הצ"ו דמה אותה בצמרו מדוע צאו אלנו ילכו אצל
 מהר"י צדיל גמורה"ן כ"ץ ומהר"ר ר' ג' ומהר"ה י"ש הם סתרימו על הדבר והוא
 לא נכנס בעצמי הקובה כי אינו אלא כא' מתושבי העיר : וכאשר שמעו הרב
 והצ"ד ה"י את הדברים אשר השיבו צ' פ"ח הנו' חשם רב האשכנזים צלי
 טעמים ונקודים נתנו עזרו כולם שנית למתרת ושלחו עוד הצ"ד פ"ח הנו' לאמר
 לו שלכבוד ה' ית' וית' שמו נקצרו עוד הכעס והם צנה"ח הגדול ושגם הוא
 עליו לאוש על כבוד שמים וללכ' אצל' לשאת ולתת בצד צד צ"ל כי אין זו תשובה
 ששלח להם לחמר ילכו אצל אותם הרבנים וכו' כי גלו' ומחוקםם (אף לפי
 דבריהם) שהם לא עשו כי אש ע"פ דבריו כי הם' לא ראו ושלחו חרוקת
 דיקיה אפיתו : ועוד שעדיין לא נתברר צ"ד שהדברים שנדכסו הם דברי
 הרבנים מחס : ועוד טעמים אחרים : ששל כולם חן הראוי הוא שלח
 יחדל מהלך חליהם : ואם לאו שחס יעשו את שלהם כי כל מקום שיש ח"ה
 וכו' : אמנם לא סת' לצו גם לזאת והשיב שנקצרו לו ויצאו כל הדיינים על
 הקופה : שיאמר הכתב צידו ושאו ישיב להם : ולכן הוסיפו הצ"ד לשלוח
 הצ' תלמידי חכמים פעם שליחית לומר לו שמינו חן הראוי להתווכח בכתב
 בעט אחרבו החת' וקופ' וע"ק יגדל חסדו לבא עמהם לברר האמת מה של סק

ולא

ולא רצה. ובאשר קמו הרב ובית דינו כי תואנה הוא חזקא ביה שעתה
 כתבו לפרנסי ק"ק חשכנוים ה"י לחמן ירחו וידעו את כל אשר עשו לכבוד ה'
 יסדרך שמו ושנם הם ידעו על לב הרב שלהם כדי שיבא מצלם שיחוערו
 פעם רביעית דצה"ח ויחדיו למשפט יקרבו למהנת האמת והשלים ואם לאו
 הרי הם נקיים מה' ומישראל וידעו מה לעשות. מן פרנסי ק"ק חשכנוים
 כתוועדו על זה ושלמוצ' נאמני הקק"י מצל הרב עם סום ושדה לצה"ח בתוכה
 שיתרצה ללכת מצלם על דבר עוקרי והוא השיב שלילה היה ולא יוכל ללכת
 שאינו בקו הצריאות. מן שלחו לאמר לו על מה קראוהו שלמען כבוד שמים
 אלך ביום המחמת מצל חכמי הספרדים דצה"ח. והוא דמה שלומיהם
 דדברים וכך תמר בלשון תמהמה זה שלמו לגורי הם יכולים ללכות עלי דבר
 ולא שוטים הם שלמו אחרי בשביל זה ומהגם שלמו חלי צדלים כחלה ע"י
 ב' לחניה לכו אמרו לפרנסיים שעשיתם שליחותכם ולכו לדריבים. זו היא
 תשובתו מחסו הפרנסיים הנו' כתבום בתשובתם שלמו לרוב הספרדים וצ"ל
 בתמוך להם כל מה שעבר ביניהם וצדק רצם ככ"ל:

יח

מ"ש. מלחמת שלום שלמו תמר הרב האשכנזים שנתחטרדם וכו' ע"ז
 האועז בהקדמת סכרו שקראו צד צדי מחיים חותם וכתב בסעיף דף
 ק' ע"ח שבעיד שהיה חדפיס הם' המקילל הנו' שלמו תמר הגמון הגו' דווקא
 צמחוסן לילה כדלילימר אוקו צמטר. וכן לזה חמה האיש הוא כותב שקראוהו
 והם לא הזכירוהו הרי לא היתה הקריאה לשלום. ועיני הקורא תמונה שפיהם
 הכשילם. ובאופן שלמו לו השלית כתוב לתמר ז"ל. אשגם מעלתו יתעבד
 להחניף עמהם. הלזה יקראו לשלום ואין שלום חפי' צביהם מלח שמר. והנה
 צמעיף זה לגבו המחזוייפם שלמו תמר האיש משה צמותה הלילה עמה
 שלמו תמר הגמון והאיש חמה ע"י השלית שצח צמני כל ישיבתו שלח לומר
 להם שהו' היה חוכן וחזותן ללכת מצלם. אך שיעשו לו חסד לטביל לו על מה
 היתה הקריאה. שאם היתה על עסק החיון שלח היה עוד מקום שילך מצלם
 ולא שהם יבואו מצלם. כי כולם נעשו תובעים זה מזה. וכבר הדבר היה
 חונת ציד גדולי ישראל שהם ישפטו ביניהם. וכששלמו ענד פעם שכית ואמרו
 שהיו דברי סוד שהפילו ברחו היה חסור לרמוח לשלית. מן שלח לומר להם
 שיתרצה וימנו לח' מהם לה כדי שיבא מצלם שהוא צמחויבא לשמוע מה
 הוא ש"ז זה. ולא הוסיכו עוד לשלוח אליו. ותיקף הוא הלך לבית שלמה
 צי סיניא ובית בן עטר ומ"ל עם היות שלח הלכתו צמעיף שלבם חפני רוב

העקבים וי' לזנות שקבלתו חכם וצדקה שהיה זמן שאלתי בשלום ואלו
 אריתם ואת"כ ההמון קם עלינו ללדלכנו וכיוצא" עב' נעמה בראשילעשו' את
 כל זמתי לפנים חסרות הדין כדי להתבבל בחמלתיך ולשהות נקי מה' וימשיך
 הכסירים חזו דאחיגת חזו דאחיגת חזו דאחיגת חזו דאחיגת חזו דאחיגת חזו
 ששחט ואעשה ולא חסור יחיק ושמאלו הנידו נחלי על מה היה הקריתו וזו שכל
 לה' דיקרפטי לפניו ב"ד חמוצו ושה לפני כל יודעי דת ודין חכם לפניכם
 דלמייתו אל"כ פתיה והרם" חילון דוב אורב הוא לי' וציוס בואו למדינה זג
 קחם עלי' לרדפני וספרי שפת אחת חסרם חותו' ומ' המקולל הזה קיימתם
 אותי איני יחן הראון שאעמוד לפניכם לדון' הם ענו לאמר' שלמה זה היה
 חסד ללכת לבית הנועד שלא היה להם לאכול אותנו וגם הוא לא היה אנו
 עצמו שיאכלוהו' שרונם היה להקדש על מעשים רעים לנו שטעה בהדפס'
 הכתובים כגד ה"ז הנדול שבחמשטרדם' שחט יאפרו העולם חזו לחוכים
 שכן שומעת וחזו לפיות שכן חותם' הנה כל הדובו והעצבון שלהם וחזו חף
 הנדול אינו אלא על מה שיחמרו נגד כבודם' אחמסם שהועב כתב בסקריה
 ח"ס והם שקיימוהו ומלול את ה' יתורתו זה אינו צער אלא' התיש חשה השלי
 להם כדברים האלה' ולשי שהולך הם' עמו הראה מה יעשו על חסדית חן
 דורסן ועל מה שלקצו בלף ב"אש"ו וע"א' וכשתים אלה הקורות היו
 מייסדין לו שהיה היה חמר צה' וכל השאר היה מעלים עיניו כאלו לא ראם'
 הראשון הסיב לו אש בחנו ליי מינה זונם בעיני רע והיה צריך לשחק בחה
 וכמה ספרים שהמים לחלו' חל"ח"ו דע' בא וראה כי סקר חפורם הוא זה
 ועלי להודיעו' השני הסיב כחשן בתוספות דברים שחמר' מפני שלא
 היה זמן לזכות' ושם שהסכימו עליו שהיה טוב דיו הנתר וזה קם והלך לה
 חזיתם' לחתה הקול נשחט שהאים חסד חזו בו שאלוה דברים שאלוהם
 ולא ידע מה להשיב' הריה התכלית של השלום שהיו חזקסים' ציוס הראשון
 שלמו הפרנסים לחמש הכנסת יחמר לאיש חשה שלא ילך לבה"כ שלפס"ע"ד
 נואב"ה חורדק' וזהו הסיב שכן יעשה' סימו שחש על זאת חזו ויקחם

חכמים ופרנסים ישראלים הנה חתום

י

וכראות' הרע והב"ד ה"י לכל אשיא שני וכי אף תקום עוד שיתפטר
 הדבר בשלום ובחישור ע"י דיני ישראל כמנהגו ונחמד לשלוח לנה
 כתב הזהרה ע"י נוט"רניו דמתא בחזור לו כי יען שלקה חמרו ומה פעמי
 וגם ע"י פרנסים קאלתו והפצירו בו עד צום לצח לפתובת שו להשיב על בלה

והתלומדות אשר סבב צקהל הספרדים חזנית וחמוץ ולא רצה לבא שחעכשא
 חוטל הדבר עליו לבטל כל מה שעשה בדבר הספר אשר חיצר הח' חיון ולהתיר
 צדו צדוק ג' ימים בפני קהל ועדה ולהשיב אח"כ ספרי הקץ והחיימה אשר
 שפך וכתב למקומות הקרובים ואחיוקים - ומא' למו עלי דידיה ליהדר כל
 אשר יזכרהו לעשות להשקיש המריבות ולשים שלום - ואחר שקבל הרב הגו'
 ההזהרה הזאת אז השיב גם הוא ע"י כוטר"ו ציוס השלישי וכתן טעם לכנס
 על מקצת הדברים אשר עשה לנראה בחוכת ואשל ולה' וכתב דברים בלויים
 וברורים אשר המה בעין בחתימתידו פהם לראיה - וכשקבלו הרב והצ"ד
 תשובה זו הרבו כל הדברים לכני מע' פרנסי ומנהיגי הקק"ה"י והסכימו
 כולם ושלמו להכרע בצב"כ אחרי קרחת לכני הק"ק כל הנעשה שמאמר
 שהצ"ד השתדלו בכל ענין לתווך השלום ולא רצה רב ששכניו לקבל שע"כ
 גזרתי בגזירתא ארס שסוס אדם מימידי הק"ק לא יטפל בצעורו בשום דבר דין
 ומשפט לא על ידו או זולתו או אפילו ערך עשה - ועוד חלו פני כל ימידי
 הק"ק למעט בדברים בכל מה לאפשר עם הרב הגו' ועם החאג"ו ישן הם
 הביאו הדברים לידי כך - ויען גם בזה המגבדים הגו' לא גמו ולא שקטו
 והביאו רובו על רגזו בין הימדים בדברים קשים מן הראשונים צאופן כי
 התפלל להצית שלהבת המקלוקת להכלית ויכרדו משמעל אחיו צעו"ה ע"כ
 הזכרת עוד תעל הקצונים הפרנסים בחצורת הצ"ד גם יחד להוסיף ולהכרית
 כי יען כוונת המגבדים היא להרע ולא להטיב כאשר הוא מפורסם לכל רואי
 השמש ע"כ להסיר כל מכשלות ומריבות ולהחזיר עטרת השלום והאמונה שבה
 כתייטדה שלות הק"ק ה"י חיוס היותו גזרו בגזירתא המורח הגו' שסוס אדם
 חזני הספרדיים ידבר עם הרב הגו' ועם החאג"ו לא פהל פה ולא בכתב
 צפי' או צרמו בשום מרמה ותחבולה - וה' צרחמי יסיר מחכו שגאה והתרות
 ויטע שלום ביננו אחי"ר :

י

פבר אמרו שמעשהם יוכיחו אם ראויים להיות נקראים צטה דייני ישראל -
 שגם בזה חלצה שהביאו הדברים לידי הערצתי - והנאון הוכרת
 ל השיב ע"י הערבאי - תמצות הדבר אמיתות מה שסיפר לעיל בחמת
 וצאמונה ונדק עם תוספת מרובה שכתב להם היותו מופן ומזומן לכדק דבריו
 בפני כל גדולי חכמי העולם כאשר בזמנו ובשעתו יתראה לרבים והמה יאמרו
 אחי מצמודעות והזהרות כחוכמת ולולא' אם אותן של שבאות מהשיב להם
 תנ' סלקתם דבר שאינם ראויים לשאול ולכן כשהגרינו בכתב שלכם לא קראו

למה תשובת הגאון * כלי שהעם ידעוהם היא כמזכר וטלולה * אלא קראו
 סאלתם שלא כהגון וסדרו הדברים כפי מנהגם בחלקות שפתותיהם * וסוף
 דבר גזרו פעם וסתייבכם מרם שלא ידבר וכו' כמו שכתבו * ודלגומה שאמרו
 עוד שלא ילכו ללמוד חזל חפה המושג בישיבתו שהיתה קבועה בציתו ולא ישלמו
 לו תלמידים ולא יכתן לו עזר וסיוע כל עיקר * גם לא הודיעו לרבים החופפה
 שאמרו בתוך הכרוז שקאלתם היא בת חורין אינדיכי נדיטו משאר קהלות
 שרצונם בזה * מאמר שהיא אינה משועבדת ולא כפופה לשום קהלה היה בידם
 יכולת לעשות מה שעשו * ואין מי שיוכל להכריח אותם להפוך מסדרתם *
 באופן שכוונתם לומר מי אדון לנו * מי חכם ויבין אלה ויתנונו בדרכי
 החכמים הללו מה ברוח משפט ושלוש הלכו נכוחים * או אם צרוב כשרוב
 ומליצים עם כל חכמי ישראל :

ר

אלו! הדברים על ספור המאורע הנז' עד היום הזה כוסדו על עמוד האמת
 אשר היא כפורחת * למטן כבוד ה' אלקי ישראל כי הוא אמת וזורתו
 אמת את כל וכוונת * יצאו רבני וגאונים קהלות הקדש ה"י ויראו את האמת
 ויחוו את דעתם לכל בני ישראל בהלכה רווחת * יען וביען המגידים
 בחשכתינו מאסו משפט אמת ושלוש בשוזה אמת * לא זו אף זו מן התוכחות
 לנח רבו להתוועד עמנו בצית הוועד לברר האמת מתוך הויכוח להשקיט
 המחלוקות והחריבות אשר רבו בעם קדש והיא היא אשר כלנו ורחנו מאז
 ומקדם ודין גרמא שמרצה עירנו וגיילנו מארצנו ועדיין השטן מקד עינינו אשר
 על כן בצעו וצחטו מינייכו חלבי ואכריכי ושימו עינייכם עין חזלה ותיניה
 ובהשגחה פרטית לנכח יביטו כי המגידים לא לש"ם שנתכוונו כי תמלתם היטה
 שגתה ותיבה וסוכסרבת המשטמה ומהיבה דאס איתא דכוונתם לשמיס
 הו לכו לקרות להחמדר בצצמו ולהוכיחו (כפי דצריהם) וכמו שלמדונורז"ל
 דרך התוכחה ועל זה הדרך על ספרו * והם לא עשו כן אלא שלמו את דימור"ם
 בהצט"רה ושם חתלקת בתוך קהל ועדה והמון העם חלק לבס זה אומר בכה
 ודורשין אותו לגנתי וזה אומר בכ"ו וכפרו והלילו בין האול' ולחוצת על עלבון
 התורה כי לומדיה חללוה * והצר השוה שבהם אומרים במלא פים לא מהם ולא
 מהמוכס ובהדי הוצח לקי כרצח לעיילי לכולהו רבנן במדאקובא דמחטא והיו
 למחור ובכסלים בלינה אוי לדור שכך עלתה בימיו כי מעולם לא נשמע שהיה
 חלול ה' גדול כזה * ואנו עשינו החוטל עלינו ונקטנו כל טנדקי וטנדקי
 עטנדקי לכבוד את הדליקה ולצקס השלוס עברנו על מדתנו שהנס סהול

בכנס בתחום שאינו שלו והונה אותנו בדברי קטורין קסים כגידון פד
 הונאת סס רע מהצ"ד בכלל ופרט הניע. עכ"ז שלחנו לדברי שלום לחמר
 יקדיו למשפט נקרה צהבה ואחיה ולא לנצח תאכל חרב המחלוקת כי חרב
 תהיה בתחרונה ולא בכנסו דברינו באוניו אלא הקשה את רוחו ואמן את לבנו
 באומרו הגי ואכסי עוד חי יורדני ארץ ולא אשוב מפני כל ומכאן חודש ארצות
 דחיתרע חוקתיה. ואל תחשו למחנינו ולכתביו להלו ולא לסייעת מרחמיה
 כי תרכו להזיק בנזק הניכר. ותנחמי בס"ד מוכנים ומחומנים לאשר ולקיים
 הפסק שיצא מתחת ידינו. וה' צדמיו ישפיע שלום לנו וחייליו נקרא
 חמעמקים בשפל קול התמנה. יגדיל ויאדיר כסא כבוד מרום תפארתם
 ויפרמו כששנה. ונזכה לראות על ההרים רגלי מצטר ושנו בניס לבולס
 ונחו כיון צרנה. אכ"ר: כה מעתירים צי דינא. החותמים צדמעה
 ונפסנעה. כה אמשטרלס ק"ק ספרדים יע"א. בסדר ואחס עלו
 לשלום שנת אל כל **עדת** בני ישראל לאמר לפ"ק

שלמה בכמה"ר יעקב אאיליון זל"ה
 דודן עטר
 שלמה די מיזה רופא
 דוד מינדיש דה סילרה
 שמואל בכמה"ר אהרן צרפתי
 דוד ישראל עטיאם

מ"ש יתנטל כל השקר וכיוצא שדרך קצרה. כתצו צמיו זה חילה
 הדברים. ומה מקום שנאחולהם לומר לא זו אף זו מן התוכחות
 ללא רצו להתוועד עמנו צבית הוועד כאלו היה להבדיל לשכת הגזית ומה
 שהיה להם לקרות להמחבר בעצמו ולהוכיחו כפי דבריהם וכמ"ש ש"ל כה
 יזכו וכה יחיו כיון שנקיימים בכל דברי רז"ל ומשיגרים צביהם. לכן חלמדים
 את הנאון ודעמיה סדר התוספות על ספר חינוך שכתבם ונחלק לרבים.
 היה להם להוכיחו בצנעה. שאר דברים שכתבו שעשו המוטל עליהם וצקשו
 כל טעדיקו דטעדיקו לכבית את הדליק' אחר שהצעיר הרש"איליון בערמותיו
 ותחללותיו וכזביו ומניפות והשע ההמרה שבלבו. כל זה גלוי ומפורסם
 חתוך המעשה דזוכר ונכרין דברי אמת בלי תמרוק ומתקפת וכן חס"ע
 ומכאן מודעת רצא לאורויתא דחיתרע חוקתיהו דישראל מתחת רוב השבעים
 חתום: חס"ע שהם מוכנים לאשר ולקיים הפסק שיצא מתחת ידם. כך
 אומרים

אומרים האלה נגד הישראלים • אך לעולם אינם צאים לידי מדה זו • שאם
כדבריהם כן הוה • לפי דמקים אלו הטיבושים שכי בו לא כתבו אישור וקיום
זה ושלמהו עם ספרי התועב לכדו שירחבו אותו חכמי ישראל • אם לא
שיחמרו שהתועב עצמו כבר עשה ספר מקלל הנד צבי סבו מתנצל חמה
שהשיבו עליו וזו דאי אעה תולה שהרסיכו על מטתם פשע • שהילולי שהם
כתבו לורשות יסדרו לו הדברים מתהדורי מילי ומסחרטוטי כלמי שהם דברים
ככרים • מוצטן מי יצא הקרח הזה וכל עדתו • ודאי שהתועב הזה וכל עדתו
לא היה מתאמץ לעשותו • אחנה כאשר קדם וכל עדתו הנועדים על ה' היו
בעצה ובתכו לורשות • כי דעתו ודעזם שוה בזה • לפיכך הוא שהצליח עד
הנה • ומובטחים אנו שהצלקה זו היא לרעה להם והמה כרעו ונפלו ואתננו
קצנו וכתעידו • להבין ולהורות כי עינינו הרואות • שהגאון הנז' וזה המה
האיש חלקים קדוש הוא הכניסו עמם צטובי הקורח וצא חשו לכבוד עצמם
ולחיבוד כרנסתם נגד כבוד ה' וקורחו • כי מה ה' דורש תתנו כי אם עשות
משפט ומהדת מה"ד • והתנשים הללו שקמו כנגדם טמו עיניהם מדחות
ולא שכייל לצותם וכל מה שכתו על הגאון המפורסם חוה"ג צבי כר"ו והאיש
משה • יודי ה' גם צבי אדם גם צבי איש צדברים אשר לא כן • ודאי שחוקת
הוא דוקה של חמה יש צהם • ופרקם נחה גדולים מעשיהם • ורצוים לרוב
אמיהם • ואע"ג דרמו בהו מוח לסיבה יזעה לכל האומה לאו משום הכי
תיתדחו מלולה מס-ר חכימיא וחכמי דשמיא • וכל החושק עליהם מעלה
וכבוד ומחל שהם ראויים לה קיימו כמה מוצת עשין שבהרה • וכבוד אלו
החננים התחומים כנגדם במקומו יהיה מוכת • על שיתצדה הדבר עפ"י רוב
צנין ומקי ישראל ומכניהם • פירח הרוב הזה אחר מתמצים לשחוע • אחנם
עם היות שידענו שחרחם בזה גרוע חרחה של ים נשחרו לפיכך מחסום מפני
הצום • ובפ"ה סתום נשאל נא חאת חכמי צבונ' ישראל אל יחרשלו בדבר
מצוה זו • וכל עיר ועיר מדינה ומדינה יביצו אנדותיהן לשני הצדדים ייבולו
להם דעתם באמונה • כדילתסקיט רוב וקלקולא ישמע עול שוד ושבר צין
הצדדים • ויתברר החמת צאיוק וקיום הד-ע עד שיבא אליהו תלמידו •
משה צבונ' ע"ה ויתרץ קושיית ההויות • והשיב לצ' אבות ונו' • כי חותם
אנו מתקשים • יען כי המתנגדים בזרו בחרם שלהם ששום ימיד לא ילמד
בכתבים השייכים בעמ'ן זה מטוב הדבר • סכדי ששים אחד מן הצדדים לא
יע'ים סבתים שיצא כנגדם לפרשם תהלה ע"י הדפוס • כי חוק צבור עמי
ובגין לעשות באופן שיתגלה לרבים • בהעיר התקם הזה בחין בו מחש'

שכני השלום • ואדרבא היפכא מסתברא • והיה זה שלום על ישראל ועל
רצון וכו' • כלם בני אברהם יצחק ויעקב • ראובן שמעון ולוי ויהודה •
יששכר וזבולן דן ונפתלי גר ונחשך יוסף ובנימין • הם הם תלמידיו של משה
רבינו ע"ה :

ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה :

פתחן הכתב שכתב הגאון המופלג במכסה ובזקנה הרב חנ"ד ור"מ דק"ק
מבטובה יע"ה : עיר ואם בכל חליות וערי איטליא : הוא יורה ורש
ידין ידן את הספר הנקרא מהימנות לכלא עם ב' פרושו עוו לחלקים
וצק"ק לשרפה ולמחכות חס ומנדה ויחזקים ומחזק ומחלל את המחנה
(כחזון טייא חיון שר"י) וכל המזויקים צידו והמסעדים קותו ואת ספרו •
כשם עיני כל קורא תמונה מישרים בכתב הלזה :

לבי סחרר פוצני כתי • פהה עיני וגם למי מכוונד המולי והוקנה
המחורים לכפשי שמי • וזה המדשים לא יתנוכי הסב רוחי • ועפה
ההכך עלי בלחם ובהלות חבהילות גדולות וכוראות • נעוטי משמוע
כבהלקי חרשות • חבלות כגנוהות • באגרת קנאות היוצאות חפי הגאון
הגדול • מעוו הקורה ומגדול • צני תפארת ישראל • לארץ ולדרים
אורו יהל אריאל אריאל • הגודע בשמו ובשעשיו בחובות • צני הוא לכל
הארצות • מוהר"ר צני נר"ו • הישג על מדין בעיר אמסטורדס יע"ה • ומד
דעמיה חנו מעלת הרב הכולל • החוציא יקר מוולל • עמלו בחורה יומם
וליל • בר אוריין ובר אבהן • חלבי שגאון מוהר"ר משה מאניו • איש האלקים
נר"ו • לגלוח ערות עומחת הספר הכדפס מחדש בצערלני בשם מהימנות
דכלא • מלא כפירת על צדיקו : של עולם עתק דוברות איככות משרש הרז
תורתו ומכוצצות אבניה היקרות • עד היסוד ערות • (מעשה איש בליעל
איש חון וכפר בעיקר) וטפיפקר • וכאשר נקראתי גם הנכי הצעיר להטבל
במערה רבה וילכרסם בקהל רב הגשעים ומעשיהם הרעים ולרדוף אותם

על התורה • ולגורם מעל כלי האדמה • קמחי ואתעודד נססיה •
 צבאות המור ישראל צנצורה • ולפניי אש דת חפיי הסוכו בלש בוערה •
 גם כי כמעט נשמה ביי לא כותרה • והגני מחרר ומקלל בכל האלות הכתובות
 בתורה • המחבר אופו הספר והמולידו • פתאום יצא אידו • יכלח חן כדדו •
 בשאלו וצדו • וככה המסויקו והמסעדו • המקיים הספר והמעמידו •
 הארס ירד על קדקדו • ווייתת עולם תלכדו • ועל הספר בוזר חני כלי •
 תרוץ ושריפה • בכל מקום שירי תקיפה • לא יוכר ולא יפקד יאמר לה צא •
 לא יראה ולא ימצא • הקונה תקולל חלקתו צארץ לא יראה צנעימים •
 והמוכרו נכשו עליו תאבל לעולמים • יאמר ופרו חני ארץ ביה רשתו רבה •
 והמוקיימו הכרת יכרת בעוה"ז ובעוה"ב • והמחבר וסיעת מחמוהי בנש
 בלעל המצויקים בדעות המזוהמות • זאל אסס ישלמו הזמורה • לא תקיהם
 להם כפרה • יבדלו מקהל הגולה • זיהיו לבלה • נכהלה • על דיי שובו •
 ונחמו ורשעם יעוובו • בפרהסיא ובתשובה מעולה • ועל סכר דוא דיסודות
 שמינר המחבר הלזה וכדכס צעיר ווינצוא • לאתפתת כי לפת עתה חע"צ
 סכמאלו צו דברים זרים • מי המרים המאריים • הנותנים בתקוף כה למגדל
 האמת האוודים לבו כדונים • ויבכללו קלי הדעת ההולכים לתומם לנטות
 ח"ו אחרי רבים • האמנם הצדיק אשר יאמיה באחופתו • והאיש אשר הוא
 טהור מטומאת הידיעות בטהרתו • וכוף מרע עם ה' וצחן מרעיתו •
 המחמיים בה' אמת באמת לאמיתו • מועצתם ונחליהם • זיראת הסם אשר
 עמה • בערי יעצרהו • שרוף ישריהו • בקוף מבליצו וסילון מחמיר •
 מי לדידי ציתו • ומ"ה תרור יהיה • חיו לא ימיה • אשר ידכסנו ממדע בכל
 מקום שיהיה ובכן חקמה לבי חלל בקרבי השתג ואצומה • חיו נח לנו מיום
 התופת • צדוה' צבאות למשפט עפ וקרי עמו אשר חכמתם צמרתה •
 המורים והמלמדים או עוצמים עיניהם ארלות לימוד הקבלה לעמו הארצות
 המורדים או אשר שכנו צתיה • ולא ירעו צין ימינם לשמאלם בעיקרי התורה
 הקדושה שורשיה ויסודותיה ורוב לקמה • והוכבים דברי אלקים חיים ללענה
 זראש עד כי צרעת הכפס צהם כרחה • כי עתידים ליתן את הדין כמחמיתי
 כפשות טהורות וקדושות • ואף גש זאת מענה וחומר היות מן הראוי לכל רב
 ושליט עלקלה השומעי לקולו למרס דברי הערית אשר כתב הרב המופלח
 הרחמן ז"ל בהקדמתו לפירוט התורה למען ילמדו בני עמינו ולחטן ידעו
 המצות והדינים והמוסרים הישרים • ואכלו ומיו לעולם • וידעתי גם ידעתך
 כי יצאתי הפעם מן מחמיתי ופרצתי כרץ במקום גדולים וקדושים אשר

אסיפת וקני ישראל רבני וגאוני איטליא הש"ם ישמדם

קארץ זעלי איגרת: הקלאוז הכזרת: חזר וזהלים מקוורת סבל קנאת
ה' זכאות תעשה זאת: לזכר להשחית הכפירות ובענין מישראל:
זאת הציר יהודה בכמו אליעזר בריאל הכותב במטובה בסדר ולא
תעלה תענה אל ביתך וכו'; וזהו המעשה

שנת חג עירך ותבהל לפ"ק קארץ
השנה הזאת תעשה חג עירך ותבהל לפ"ק קארץ

הארכתי

למענתי פסכר לקנאת ה' זכאות לאויסיר וקיוום
אגרת הקנאות המתקנת לעיני כל ישראל חסר שיתעל
פני חזן נאמן שהשל תכארת עוז וסדרו מעלת אדני המופלא כמוהר"ר צנ
נר"ר מור"ש זק"ק אשכנזים שבאחשטרדם יע"א וחד לעמיה הרב הכולל
והסלם כחובה"ל משה חאניו נר"ו ואחנס אחרו רשותי כי קמו עדת הספרדים
ומלפס בחשש מע' הרש" אגליון נר"ו ללמד זכות וסנבוריא על הסיס חיות
חיון ועל פפרו ותה שהוסיף ידו שנית מע' הבטון צביהל"ל בהראותו דוכן
הס' הנ"ל צביה"ל צייתוד המקומות אשר מהם נבלו כששם צהרים דברי
שמיות אשר בחוכו ראיתי חובה לעצמי אחרי חסידת מדעת רצא לומר כן
אהבתי מע' הגדש אגליון הנ"ל וסיעתו וכל ק"ק הספרדים מגדולם ועד
קטנם ולעולם אענה עטרת לדחסי ארך האמת שהובני יותר כן
אכילו והיזקן להוטענתי והו צחיות פרט לומר שחמים ומתומים הדברים
אחיה אשר יתנה במאחרים אלה אשר הנבלה שלהם אהי קורות גמורה
אויסית פרסמו בעולם והרובה לטעות יטעה ולפיכך אמרתי יחיה
שם הספר והאחריו משהל להיותי חסכים כיהודה ועוד
לקרא כלל אשר יצא חסי הנאון צבי הנ"ל צבי הוא לכל
הארצות צהריו הראסינים והאחרונים כי כלם חוטט
ונדק גם זאת הבשתי בעת חליי ונחתי על
הקצום כה חטובה בסדר והכדילי ה' וזהו המעשה
לרעה חכל מצטי ישראל
שנת תע"ג

יהודה בכמו אליעזר בריאל ז"ל

ויוסף עוד שנית ידרו להתרות בתמאים האלה בנפשותם ישוב
נדרכם הרעה ויעקרו ע"ז מן העולם ויהי כאשר לא הבו שמוע
לעצתו עצת חכם כתב לכל הקהילות יצטרפו עמו למנין עשרה
להבריל טומאה זו של נחש זה והטאמין בו ומחויק בידו טקהל
עדת ישראל יותרם וזה לשון:

הלכתי ארסיס אקרא וקולי אל בני אדם

לקול השמועה הצאה מארץ מרתת מאגרת קנאות המחלפת לעיני כל ישראל
מעשה ידי אהן סדיר ונגאי קנאי בן קנאי הגמון המופלח כמוהו ר'
צבי נר"ו ור"מ ור"ח דק"ק אשכנזים שבאמשטרדם יע"ה הנודע בשערים בשיו
דמעשיו המכוארים צבי הוא לכל הארצות שולח מימיו האורה על כפי
חיות על הם' שהדכים צעיר ברלין העצב צבוח חייה חיון אשר ידעתי
מכי מנידי אמת כמה חכוערים דרכיו וכהה מקולקלים מעשיו בפנים
וצכירושו לקרא הכנים בשם מהמותת דכולא והביטור הא' מקצה מזה
צקה"ק והביטור הא' מקצה מזה עוין לאלקים שלשתם מלאים כסולת כלולה
בעטרן ונכט דעות מוהמות שטעיון וריקן רע וחר וצמאמרים זרים יאכיקו
ויחויקו ילידי נכרים אשר מש"ן סר"י ורשעם טמונה לכפשות קדושות חלושית
וקלושות להפילם צמהמות כל יקומו קחתי גם אהכי הצעיר באלפי כי
שמעתי ותרנו צטני לקיל כללו שפתי יצוא רקב בעצא וקחתי ארנו וציהודה
ועוד לקרא כצתי כילה' וקנא קנאית קנאה גדולה ומוקפתה באלה הלא היא
חקוקה בעט ברול ועוכרת לעין כל קורא בה' ואח"כ בראיתי עלה נדק
נדכס ע"כ כי היתה בשם אגרת בת מחלת לב אשר טל ידו החויקו טובים
ומטעים לחטן הספיר הנבל הזה תחת כנפיהם וצסתר שהלם הוספתי שנית
ידי לחזק דברי הראשוני באמרי משל הקדמוני אהוב לחובן אהוב שמעון רק
האמת אהובה ייתר' האחרים עתה צבוח לידי הם' הלזה חסר שולח אלי
להשים עיני עליהם בפתח עמד זי מרעיד ואשתומום על המרחה וגשמה לח
נוחיה צי בחותתי צעירי חנות הוא ואין ועל צקרבו ככל אשר דיברתי
הנאון הנו' צפרט צכתבו השני הח"ח הדק העמוד והסורה אשר ינא צו
המחבר הנתעב ח"ת מן הסורה ונוסף עליהם דברים רבים כהמה כחילו
הותרה הרעוע לדבר על ה' פועה ומקרת למליציס ואין ולסניגורים ולת
מצאתי כי חי זה יכול ללמד עליו זכות וגא' טובה' (א) הוא הלל ככשו
צהולל באילולי לחיובו לחמר הכרתי מהות החל עליון (ב) נעורה בראשיתם

(ב) הוא פירוש שלא כהלכה משנת כל המסתכל לשבח נגד התמות בעצמה
והתלמודי והמדרשים וכל המצדדים * (דף ב' ג') (ג) הוא אמר
במותר ללמוד קבלה מכל אדם שיהיה ומלן הכבוד נגד המולקים בלתי
דחלקים בדבריו המבולקים (ד') (ד') הוא העלה המקירה למעלה
מן הקבלה (ד' ו' ודף א') (ה) הוא צוה והזהיר שכל אדם ידרוש ויאקור
בדעתו בסתרי הקבלה העמוקים והגבוהים גבוה מעל גבוה ואפי' אם
יטעה (ד' ז') (ו') הוא הרצה והרחיב הציבור בהרבות הסיבות
ובדתו המחם לה לשכית והעור הפעלים לראשונה כחילו חובה (ד' ו' ז')
נזכר סבעא פח' (ז') הוא ענה והעלה תרובה על כל השלושה ח' נזכר
העולם בעת שנבדח ולא קודם לכן בדברי שו"ת וכפירה רבה באמרו כי מדל
הקושי בהחמק שהסבה ה' נעשתה מחדש ומעת התהוותה היתה הבריאה
(ד' ס') הוא חיסור וקיים דברים אחרים מפורסמים הכוז שאין
להעלותה על הס' (ד' פ' כ' כ' פ') הוא העיו פליו לומר שהמס' לכל
שחיון באמונתו היה ימיה חיי עולם (ד' פ' ז') ואפי' אם יהיה רשע
והבלתי מאמין כגללו לנצח יאבד ואפי' יהיה צדיק נמור (ד' פ') (י')
הוא העמיד כלם בהיכל בזמרינוי דל' פסק מחומיה לה בילה מארגא ריטא
שהכניסו בשיר שתי צור בסוף ספרו קטן הכמות ורע האיכות הוא דימודא
באמרול' באלקא מרגליתא * מלה וכחלה צאו בספריו כולם חורצים לחלושי
הדעת * כולם ברורים בשקרום חמין צורך לראות כולם נצורים כנמרוד
בצורציד לצורר נפשות * כולם עושים נגד רצון קונה שמים וארץ * שימו
שמים על זאת העל מלה יתאפקה' ויחשה בעל תורת משה * האם רבני הקדוש
שהתיר לכתוב תורה שנע"פ מאוס עת לעשות התיר למרסם לצדיק ולרשע
דברים שססה ע"י * הו להורות את בית ישראל דברי שקר בשפתות אחתני'
(אף אם תהיה האמת אצו באיזה פרט (מה שאינו) בפרט הדברים הדברים
בספריו בחילו היה האחרים משותפים בדרך עקש ודברי רוח ודמיונית הכל
הנאחר יגלו ויראו והרובה לטעות יטעה נעוזב המכשלה ונתן החלק לקות
לפניו אציוני הדעת ונקי ההולכים לתוכם המי בצעי מרים המאחרים עכורים
בטיט היון יעצרו בקרב חמנה ישראל בשם מים מתוקים מים צלולי' כהרי נתלי'
דבש וחממה הקורה התמימה * הנניח לפני התלמידים הבאים אחרינו מים
הרעים מים טחמים כאלה ונמצא ע"י ח' ש"ש מתפלל * חלילה ומם לזרעיא
שאנה ושממה נפשי אסם מעילות * אם עוד אשמרה לפי חסוס אחרי לחותי
כל מלה ולא חבלה כבלות הס' , נכתני שלישים) לכל עם ה' המחמישים

מַעֲלֵי־עֵת וְקִנְיֵי יִשְׂרָאֵל רַבְנֵי וְנֹאדָוִי אֵיטְלִיא הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵם מֵאֵת

כֹּה' כָּל מִקְוֹת חַיִּים וְחַיִּים לְחַפְּזֵי יָדֵינוּ תְרוּעָה גְדוֹלָה וְיִרְיָאוֹן אֵת הַחַיִּים
וְאֵת סִכְרוֹ וְחַיִּים לְבִיתוֹ וְחַפְּזֵי וְחַיִּים וְחַיִּים בְּדַעְתֵּנוּ הַמְצֻמָּת עַד כֹּל
וְנִתְרַחֵם וְכֵן אֵת הַחַיִּים בְּחַפְּזֵנוּ כָּל אֵשֶׁר בְּתַב מ"ע הַנֶּאֱחָן הַמּוֹכֵל
הַנּוֹ' וְזֹאת אֲחֵרֵי וְקִיָּיִם דְּרִיטֵי כֹאִים עֲרוֹךְ לְאַחֲמָה הַזֹּלֵךְ אֲחֵרֵי שֶׁר צָבָא
לְהַלָּם מֵאַחֲמָת מִדָּבָר הַנֶּכְנִי קוֹרָא בְּקוֹל גְּדוֹל קוֹל ה' מִשְׁלֵם נִמּוֹל לְחַיִּי
לְכָל נֹאדָוִי אֲרָךְ וְשׁוֹפְטִיָּה עֵינֵי עֲדַת ה' וְאֵזְרִים לִי כָּל אֵשֶׁר וְאֵתֵר אֵשֶׁר
עֵינֵיהֶם מִקְוֹת עַל כָּל דְּרִיטֵי כֹה' לְקוֹם וְחַרְבֵם מִרַצַּי מִפִּיּוֹת סְלוֹפָה צִדִּים
לְעוֹרַת ה' בְּנִיבּוֹרִים לְרִדּוֹף מ"ס וְסִכְרוֹ וְהַחַיִּים וְחַפְּזֵי עַד הַאֲחֵרָה
לְהַנִּיל וְלִסְוִיֵּעַ נִפְשׁוֹת רַבּוֹת מִן הַמְהוּמָה' מִרַצַּי לֵה' וְלִנְדַעוֹן לְנִדַע קִרְיֵי
רַשְׁעִים וְתִרְוַחְמָה קִרְוֹת צְדִיקִים שֶׁהֵעִירוּ וְהַתְעוֹרְרוּ אֶהְבֵּת הַבּוֹרָא ית' יִחִיד
וְיִתְחַד וְיִתְחַד וְעֲבָדָתוֹ בְּלִבְ כִּבְרֹת מִיָּם עִמּוֹ וְעַם כְּאֲחֻרְפֵיּוֹ וְשֵׁם כִּפְשֵׁם
צִכְכֵם כְּדֵי לְבַעַר הַגִּילּוּלִים הַחֲלָה מִן הָאָרֶץ' מִרַצַּי אֵל תִּרְנַעֲי וְאֵל תְּדוּחֵי
אֵל אֶשְׁקוּסֵי וְאֵל אֶשְׁכֵּנֵי דְחֵי עַד יִכּוֹן מִיָּת חֵיוֹן' וְחֵי שִׁנְתָן לִי יֵד
כֹּל א' זֹאת דְּרִיטֵי בְּשִׁבּוּחַ חַפְּזֵי וְיִתְחַד צְדִיקֵי חַפְּזֵי עַלֵי כְּשֵׁעֵי הַמְכַרְמִים
בְּכֵנֵי מַחֲשֵׁה רַבִּים מִחַמִּים וְחַבּוּרָה קִרְיֵי וְחַרְטָה גְּמוּרָה עַל מִלְּיָה
דְּשִׁקְרוּתָא אֵשֶׁר עֲרַבְעֵרְנָב בְּהוֹךְ סִפְרֵי כֵּסֵם עִמִּיקָתָא וְחַפְּזֵי וְנִשְׁבּוּעָה
חַמּוּדָה וְחַפְּזֵי רַבּוֹת דְּלֵה' לְאַלְפָה עוֹד ית' צ' יִכּוֹן בְּכִתְבֵי צִין צַע"כ מִחַפְּזֵי
דְּחַרְיֵי וְחַפְּזֵי אֵת כָּל הַדְּבָרִים וְהַחֲמַת הַחֵלֶם כְּתַבְתִּי בְּרוֹב שְׁמֵי וְכַעֲשֵׂי נִצַּב
עַל הַבּוֹר תַּחֲסֵי כְּזִרְנוּ וְנֹאדָוִי אֵשֶׁר לֵחַ נָחַן וְלֵחַ יִתָּן לְחַיִּים רַגְלֵינוּ וְדַעַת שִׁכְתֵי
צְרוּר מְלִלָה בְּאֵר הַטֵּיב לְחַפְּזֵי דַעַת כָּל ע"ה כִּי יֵשׁ אֲלוֹקִים שׁוֹכְנֵי יִרְאֵו יִשְׂרָאֵל
וְיִשְׁחַחוּ וְכָל עוֹלָתָה קִכְכָּה כִּיָּה' וְאַלְקֵינוּ מִרַחֵם יִחַיֵּה מַעֲשֵׂהוּ לְהַפּוֹךְ
אֵל כָּל הַעֲמִים שִׁכָּה צְרוּרָה לְקִרְוֹא כּוֹלֵם בְּשֵׁם ה' לְעַבְדּוֹ מִכֵּס א' וְהִיָּה צִדּוֹם
הַזֶּה יִהְיֶה ה' אֲחֵד וְסִמּוֹ אֲחֵד נֶחֱם עִמּוֹם הַתְּלָאוֹת אֵשֶׁר הוֹשַׁע וְאֵל הַצִּיֵּר
יְהוּדָה בְּכַח"ר מְלִיעֵזֶר צְרִיָּאֵל הַכּוֹתֵב וְחַיִּים בְּדַעְתֵּי שְׁלִישׁ פַּה מִכְּטוּבָה
כֹּה' הַסִּירוּ אֵת אֲלֹקֵי הַנֶּכֶר שֶׁתֵּי לְדַעַת בְּאֲרָךְ דְּרַכְךָ כָּל בּוֹיִם יֵשׁ עִתָּךְ:
עַל כְּפִירוֹת חֲנָנִל חֲחָנִל' עַל חַחֲרוֹת חֲחָנִל' גַּם חֲחָנִל גַּם כְּכִינוּ
כּוֹכְרֵינוּ אִיד חֵיוֹן' עַל עֲרַבִים עַל עֲרַבִים בְּתוֹךְ הַה' הַה' דְּלִינוּ
לְצַרְחֵינוּ עֵינִים שׁוֹאֲבוֹת מַחְעֵינֵי לְבוֹס כּוֹאֲבוֹת מִיָּחֵי דַעְתֵּי רַבּוֹת וְעֲבוֹת'
כִּינֵם יִשְׁאֲלוּנוּ סוֹבִינוּ דְּרִיטֵי מַחְחִיר' וְלַעֲלֵלְנוּ שִׁימָה הַזִּכִּירוּ לָנוּ מַה שִּׁמְד
אֲיוֹן' וְאִיךְ בּוֹכִיר' אֵת מַחְחִיר' עַל דּוֹגְמַת כֶּכֶר' אֵם אֲשַׁכַּח אֵיךְ אֲרִיר מִן
אֲשֵׁמוֹ מַחְחִיר לְעֵמִי תִדְבַק לְשׁוֹנוֹ לְחַי' אֵם לֵחַ אֵכָה לְחַי' אֵם לֵחַ אֲנִלָּה מֵאִוֶּם
שׁוֹלִים בְּקַהֲל לְרוֹשׁ מַחְחִירֵי וְכוֹר ה' בְּכֵנֵי מְלוֹם אֵת חֵיוֹן רַשְׁעֵינִים הַמְּחַרְמִים

אשר יפת וקני ישראל רבני וגאונני איטליא השם ישטרם

פרו ערו עד הסוד נח לסוד היסוד * שפע מכלכל הסודדה הרי יש חסלם לך
 את נלומך פנלמת לנו תלבושת בישת ובנד בונדים * אשרי שיאחו ונכף את
 תעלולין אל הסלע את גלולין דברי בלע בכף הקלע * כחלה וכחלה זה
 כגד מאה ימים * ביום הזה שלמים * על עוקר ועוכר הלזה * דוב חורב
 ואל טוב חורב אויב נבזה נשחתי אימים * הוא החביש רוחינו החבאיט ריחנו
 ולולי ה' * זה בא בסוד הפיר לנו ברית וכמעט כפרים היינו לעם מרה לו
 דחינו * ואצטק ואזעק במענה לשון ראשון בארובה ולא היתה ארובה *
 ומקומו קנאים נוהקים עמודי הגולש על חויא חיה על הכזיה ועל הקלקלה
 ועל המלחם להשכיל החכמה לסקל החסילה ולסלק קלם החסילה *
 וגלי תועלת * לעולתה לא עלתה תעלה * והנה עתה עוד בקוצר אומר
 ובחומר חרם קורץ * גם אני הקטן באשר דבר יולך שלטון בשם אל נערץ
 ובסוד קדושים רבה הנכיח רץ אחר רץ כצבי גבור בארי נאון עדת אר
 ישראל פ"ה ע"ה כזוהר"ר יהודה בריאל ובקול נחרץ יוצא סניית בחרב
 ובמניית ובכידון ללכת אחריו ולמלכות את דבריו לדון הספר החקולל אל
 הנחלים עד ישרק ויהיה אפר תחת אשר גידק וחרף * לא שגע בויד כל
 יראה וכל ימנח תקנה הארץ ועד קנה * לקלל לארר ולהררים את הקים ח"ח
 הבליעל עם החמויקים ומסעדיו כי איש מדון הוא עובד לבעל אשר מעל
 מעל וידבר בודון בארון האקים אלקי אמת באמדותיו ומחשלתו מתחת ומחטל
 תקולע כפשו ישוב עמלו בראשו על קדקדו חמסו נדון לאנדון לא יוכה לתן
 האמן תחת אשר הטמין זה החין שיחית כלי חות למאמין ומיחין למען יהיו
 שומעין * וזאת יהיה עד ישיב חמריו יודה ויעווב את כוביו ואת בדיו וישא
 ידיו ויברע באימה לפני חלוהיו ולפני עבדיו ומסיריו ויהיה כבעל תשובה
 אשר לו מלקה טובה ונשגבה על כפש החשובה אשר לא שרה מן התורה
 והמצוה * למיגדר מילתא דנקיק מיכיה חורבא בי דינא בתר בי דינא אויל
 והגורה שיה ויד הקטן כאזה כירושלים וכיר ב"ד הגדול שבה * וכולי עלמא
 תלוכי צבת לאגמא קרבא ולקרבה למלחמות טובה ושלומי דרסתנא כנדון דא
 אזרייתא חסייעז להו ורצנן לאו וילאי ולאו זיואי ולא זובחתי ידעי מלא
 שמעתיא ידעי לחענד רעיתא דחק דבשחייא כל הקודם וכה
 ושליו תבא ברכה * בחקים שיב"ח"ס אין חולקין כבוד
 לאבד ולהחביד עד סבול לשרת ולעבודת
 ה' כמות הוא מלך הכבוד :

נאם

הבוכה ומבכה על המחוקקה ברמעה ^ה וכה ומבכה
השלום והחשועה חותם בהתארצו בהטצאו במוצאו
שבתו בשבתו בשבתו בשיבתו בבושתו בבושתו בבושת שבות
עמו ורוע השעה והשוערה הצעיר יצחק חיים כהן מהחזנים פה
פארה לסדר מדוע לא יבער הסנה שנת יען ה את אויב נת
הסערה ויאמר מו זה מחשיך עצה במלין בלי דע"ת לפ"ק:

כבר העלתי על ספר חוקה את הבוקה ומבולקה אשר כעל ועסה צאת
וסמכה המחנך ספר מהמנותח דכלל וכירושין ועסה מתווינים
אנחנו לרכא חיים הדוניס הקלה ונגעי הנמן שלח להנים הדבר לדור הדבר
אחרינו כגם שיהיה לחמן לכן הכני הצעיר ח"מ חסכים בכל חכל כל חל כל
דברי הסגרת הג"ל ומצד הדין נכון כן כי הדבה יותר מזה עסה האס"א ו"ל
על ענין פי"ח חמ"ר ר' דגחה ככראה בתסו' תי"ד וט"ו וי"ו ומה היה
עוסה אם היה אותו הדרשן כחיות חיון ותנאי היו דברי המאסונים שיהיו
בס"ה הג"ל כל חותם הדברים המעים ולא ח"ו סאני חס"הכ על דברי הדב
האדול כמוהרי"ב גר"ו חלא כלי שלח יחמרו עלי סאני דן מאומד ומשמועס
דבר הנמנע בסנה דרך האל ית' יתן בלבם שיסובו לדרך אחת ויבערו רוח
הטומאה חן הארץ ולא יכרצו כרץ על פני כרץ והאל יחיד ומיוחד אשר
לו הרצון והכח והחמשלה יחזיר עטרת עמו כבדתשונה על תלה וחל יסובו
לכסלה כ"ד דגסים כריסיה לת שוי וקידה לכלהורבן חקוי הצעיר
נתבאל בכמה"ר משורם הלוי זוק"ל חותם כה פיסארו חתא דם
והכתבים והעפ אל יאסו לעלות אל ה' יכרץ דם י"ג שבט החע"ר:
הוסיפו על המחורות דברי הסגרת הג"ל כחוצים בלצנע אלהים כולם
קדושים כולם ברורים כמי קדושי אלהים יוצאים מחטל לכוכבי
אל מאירם ומזהירים כהורח שריה עמיה כחלג סיוד לבושיה לצום פנחס
קאה חתמא כלי כו החמונה להעמידה על חמונה ולהכרית דמ"ע כפירות
צביטול מאה קולות ומסר שתיס תורות חסה שככת ותורה טבע"פ ק"ל
חומר קרא לכל קהלה דעמח קדישא הקמו חכשול ולעקור הזלזות של סורס
לענה מחירון חירחא ולהרים קול חי לה' גחמן יעלה חלוץ לצבא חוומן
צמאני וינח דק"נה להסריסא ולחטט חסריה זהותומבים בידה עד כלה לכן
כל נבירי מעלת הישיבה עיניהם עליה מקומות וללכת אחרי פעמי סר
צבא ישראל חרמא ורצנא חמסם הכולל פשיט החוק עמוד הימיני כחמה רר
אדי בריאל הג"ל נ"ו כולם כה ולב אחד הסכמו לדבריו ולנצותם

אסיפת וקני ישראל רבני וגאוני איטליא השם ישעיה

בשנות נס אחרות צדיקים ישרים לכבוד ה' ולתפארת תורתו חותמים ליל
מוצאי ש"ס כ"ז למדע שבט שנת כל עד"ח - ישראל יטמו אותו כה
דומא העיר החוללה נס' והנותר מחנו באם תשרף קטינא קטינא דארעא
פגעני יצחק בן א"ח מרדכי מקאסטיל נובר זצ"ל מסכים על כל הגז"ל
הנטי חזקיה מנור חיים נפמוהרר יצחק קורקום זצ"ל מסכים ע"כ הגז"ל

שבתי בר יצחק פונטי קרבו זצ"ל מסכים על כל הגז"ל
יאודה בר מרדכי פיאטיליז"ל מסכים כנ"ל
דוד בכמ"ד אברהם מקובי זצ"ל מסכים כנ"ל
יעקב בכמ"ד יוסף טריויס זצ"ל מסכים כנ"ל

עיני נבחות אדם שכל בנאווה וכוונ מדינות ותב"הנה מראות מאבות
אלהים על ההרים הרמים והנזוהים שאין שכל שום כבוד שולפת
בסכלים עזי פנים ככלבים נוצמים שמו על שמים פיהם ולסונם תהלך
באר"ם ההורם יסוד דת אלהית להפגמות בעעני ההמון בחדושים מורשים
חמסות חון וע"ל בקרבם האורבים לצוד נשמות הפתחים ברשת זו טמנו
וגלגדה רגלם בפת ומנקש המינות והאפיקורוסות ועל זאת התורה מונרת
שאין יבש קול מכדות ותומרת שוי להם לפירות מעלבוניה של תורה כי תוצפת
סני דמחי דפומהלא ודעימחי דברקיעא מי ידע • ואנש אש"ר אלה לו הנג
הוא מוכה בסני"ר כשנשון ובעורון עו"ר ההולך בחפילה בלי צדקה נחל
בקוצים וברקנים • ומי מיראת אלהיו בקרבו וקנאת ה' צדקות בערה בו •
אזור כגבר חלציו ויכלה קוצים כסוחים חלו באש יצתום מחדם בית ה' בנת
ישראל לגלות מרפתם בקהל ולהדלילם חיפעת שפעת החמסנים האמיתיים
למען לא יהיו לפוקה לצור חכשול ולאבן נגף • לשחצ חון דאבה נכסנו וגמם
לכבינו על השמועה אשר לא טובה באה מדרך מדתים על איש בליעל ורע
מעללים בגמונם חיתער חו"א נישא הוא הנמש אשרהסית את האדם קדמאה
לקנץ בכטיעות וגרם חיתה לכל בכיתלי ועוד היום מצא ח"ן את חינו ומצור
פיתח נחמיה חו"א ח"ן ה' יון הידוע ונתפסה לבו ללכת אחריו לדבר על ה'
קועה בדמיונו וסכונים אשר כתב והדכים במפריו על יתוד שמו ית' ולכתוב
פלפול על החנה הידועה לבו כנתינתה חסיני ונרות עושים אשר בקרבו
דעת ראינו שהפכה בדברי דוכי וחמד חבור עכבים לו מחל אלה • ובעינינו
המנון פתח אשלי כרצני רובא מקהלות הקדושות אשר הקרו ומצאו שהם

פולס דברי דוכי וחיות נחודה ננד יסודי תורתנו הקדושה ונולה כנים
בשורה שלח כהלכה ובכל כפופות יהודה וישראל קנאו קנאת כבוד ה' ית' וקמו
באשי הישיבות חלופי חגדילי אל * ומרדכי על קדושת שמו"ל ונמנו ונמרו
לבער הקונים מכרתי"אל * אמרו יחדם המחצר ומבדלי וכסבו על חספי
הנים ידו במלכ"י אל * לכן הנכו הנכו לענות אחן ישר דבריהם אך חנו בצור
ושאלו קחתי בתנהו גורידהו ולא נעלמו ונורוים אכזבל כמנו בנולדת התורה
שלא יראו ולא ימצאו על פני חוץ תאכלהו אש לא כופת לו ואלו כסרפיה צבית
הדסן על הרעה אשר זחם ואשר עשה ננד כל ישראל וכל הנוטים אמריו ושמעו
ויראו ולא יודעו עוד ויודו ויברכו לאל יתברך שמו עושה פחים ומרץ * הלא
כה דברינו פה פירארא היום יום ה' כ"ג שבט שנת לר"ע תת ה' לפ"ק :

יוסף בכמהר"ר יצחק יריריה בורגוצו"קל
סרכי בכמה"רר יעקב צהלון צו"קל
שבתי אלחנן בכמה"ר חוקיה מנהם סאננויניטי"ה"ה
שבתי אלחנן בכמה"רר יהודה דפאל חייס ריקא נאשני צו"קל
שמואל ברוך בכמה"רר יוסף בורגונר"ר
יצחק בכמ"ר שמואל לאמפרונטי"ל

מה סבתו המכס השלם זה סיני ועוקר היום הן נציר אשר הוא לכל
פסידנו כחופ"רר יוסף מירנס חק"ק לעורנו אחד מיוחד מחינו
וננוק העקבה ת"ח שנידוק עמו הרב הכולל האמוד כהר"ש די פאס נר"ן
אב"ד רור"ח של הק"ק הנו' בכסס התחיל לפנים בישראל היתה חכמת האלהות
של החומה הנבחרת הנקראת בשם חכמת האמת או קבלה הולכת הלך בהנצ
פני יסודים שריוס אשר ה' קובא וכו' עי"ש כי דבריו שם צמרכה מיוסדים על
קרני פו לבטל את כל דברי החומרים האכור בח"ש * ויען מינו מוצפס
הכלב המת הוס וחוסו סנתן לו יד להוסיף טומאה על טומאתו כמה שמקרוצ
הדפיסו שניהם כאחד רעים ומטאים לה' ממוצ מאוד מרצע אצות הטומאה
ב"ד דפיס סקראוס מודעת רבא כמנהגם הרע מלאות מירופין ונידוכין לעבוד
ה' וכפירות חסונות ננד בבודשמים כאשר עיני כל מכס מדין יראה כמה הצר
שבקשו למרץ ולגדף ולהרויח הכפירה בפירושים סתירץ הכוכר על חספאל
הנאון מהר"ב למסעדי וזקסה מן הראשונות דהנה כל דבריו אינם אלא צדק
האביקורקים היוצאים מכלל הדת ישראלית שמאגרים בכיהם אותם

צְמִיפַת זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל רַבְנֵי וְגֵאוּנֵי אֵיטְלוּא הַשֵּׁם יִשְׁמְרֵם

שְׂכֻסִּים וְהַמְחִירִים וְכַתָּב מוֹדְעַת רַבָּה זוּ יֵשׁ בָּהּ לִי וְהוֹתֵר וְהַסְפַּקַת הַיָּאן
לְהִיטּוֹת הַתּוֹעֵב חַיִּים תִּיּוֹן וְכֹל מִי שְׂוֹתֵן לוֹ יָד מִכָּאן לְהַבְאִיל וְזֵינּוּ כוֹרֵם חֲמִטָּה
מִעֲתָה וְהַעֲכָשׂוּ תוֹפְרָסִים וְחוֹדְלִים חֲעֻדַת יִשְׂרָאֵל לֹא בְלַבַּד שֶׁלֹּא לְהִיטּוֹת נִחְמִין
עֲמַהֵם בְּשֵׁם דָּבָר שֶׁנִּקְדָּוְשָׁה הֵלֵךְ לְהִיטּוֹת בְּנוֹפְתֵיהֶם כְּבָנוֹת מוֹתֵי וּכְמֵס כְּמֵהוּ
וּמִגֵּעַן צִיּוֹן שֶׁלְגוֹ מִנְסָךְ זְמִיטְתָן נִבְלָה וַיִּבְדְּלוּ חִקְלֵה הַגּוֹלָה כְּכַדּוֹק וְצִיּוֹתוֹם
וּמִחֲצִיבֵי כוֹלֵי הַיָּאן חֵין רַחֲמֵי לֵבָב צְוִיכּוֹת עֲמַהֵם וְלֹאֲמִינוּ בֵּית יִשְׂרָאֵל שֶׁבְגוֹלָה
בְּשַׁעֲתוֹ וּמִנּוּ גוֹדֵיעַ לְהֵם וְלִדְרוֹת הַבָּאִים אֲמִרְנוּ בְּכַתָּב הַעוֹמֵד אֵת כֹּל הַתּוֹעֵבָת
וְהַזְוִיכִים שׁוֹיִיכּוֹ הַמְזוּיִכִּים הֵלְלוּ כְּתֵבֵי הַקּוֹדֵשׁ וְאָכִי מֵהַ שְׂמִטָּרֵם בְּלִבֵּים בֵּם
מִגֵּן דוֹד שֶׁל הַבְּאִין הַר"ב צְבּוֹ ז"ל וַיִּנְפּוּ וְדָלְגוּ עֵיקֵר לְדַרְרֵי שֶׁהֵיִם אֲחוּזֵינוּ וְעֵיקֵר
כְּמַלְמוֹקֵת שֶׁאֵנּוּ זֵינּוּ אֲחוּזֵי עֲלִין לְכוֹפְרִים בְּעֵיקֵר כִּי הֵיִה הַבְּאִין ז"ל בְּדָף
ס"ב ע"א אֲחֵר תִּיבּוֹת אָכִי ע"ד הַשְּׁחָלָה וְהַעֲבָרָה סִיִּים וְכַתָּב וְאֲלֵינוּ הַתְּכִילָה
וְהַתְּנָה וְהוֹדָתָה וְהַסְבַּח לֹא לְזוֹגְתּוֹ וּחֲמֵנוּ הַשְּׁאָה וְהַבְּנָס לֹא חֲנַלְתּוֹ וְהַדְּבָרֵי
הָאֵלֶּה שֶׁהֵם עֵיקֵר אֲחוּזֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהַתּוֹעֵב וְהַחֲסֵעֵדִין אֵינֶם מִתְּחַיִּים בָּהֶם
הַגִּיּוּס חֲנַחִין וְכַתָּב צְבָר צְבִי דָף יב חכ"ו ע"ד הַשְּׁחָלָה וְהַעֲבָרָה עכ"ל כִּי
ח"ט הַבְּאִין לְמַעַם שֶׁהֵיִה אֲחוּזֵי יִשְׂרָאֵל לֹא נִשְׁתָּה לִּיָּה וְלִמְטַלַּע יָיִה הַקְּנָה הַרְצוּן
בְּשַׁעֲתָן עֲלֵיהֶם וְכַתָּב רַבּוֹת אֵתֵם שׁוֹיִיכִין אֵת הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וְשֶׁבַע פ' וְכִיּוֹן
שֶׁדָּבָר זֶה צָרִיךְ תִּיקוֹן גְּדוֹל מֵאֵת כֹּל גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁחֵין צִידֵם לְהַלִּיף בְּקָרָן זֵינֵם
בְּאֲשֶׁר עוֹלָה בְּדַעַת הַתּוֹעֵב וְאִם יַעֲשֵׂוּ שֶׁהֵם אֲחֵרוּ וְהֵם אֲחֵרוּ וְדִידֵהוּ נִכַח כִּה
יִנְכוּ וְיִחַזּוּ וְיִחַרְבוּ וְיִחַסּוּ לִכֵּן אֲחֵרֵי יָמִים יִדְרֻוּ וְלֹא בְּכַתָּב בְּעַת מִהַבְּסָק
הַטּוֹב הַיּוֹאֵל אֵלֶּה שֶׁהֵם שֶׁנִּבְחָר לִיכּוֹ בְּעֵשִׂיָה ת"מ שְׂכַת וְעוֹעֵדוּ וּסְכָרֵי הַטּוֹמֵאָה זוּ
צִידֵם וְדָנוּם לְשִׁרִיפַת קָשׁ וּנ"ל הַטְּהוֹרָה שֶׁל הַמְּכַסֵּם הַשֵּׁלֶם הַנּוֹכַח אֲחֵר שֶׁהֵאֲרִיךְ
לְמַעֲבִיתוֹ :

וְהִנֵּה

אֵתֵה הַדְּרָתָה לְדַעַת חֵין עֵם אֲחֵד וְשִׁפָּה אֵתֵה לְכֹלֵם כִּי הַחֲלוּהַ יֵת
הוּא אֲחֵד אֲשֶׁר בְּסוּד אֲחֵדוֹתוֹ כֹּל מִכְחוּ לֹב יִתְמַהוּ כִּי לֹא יִדְעוּ
מֵה הוּא וְעַתָּה בֵּא זֶה הַמוֹחֵרֵם לְהַסִּיעֵם מִקְדָּשׁ קְדָמוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם מִי שִׁחִים
הַעַל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִכְתֵּם הַסֵּרֵן אֵת כִּיֵּה לֹב לְעוֹד בְּתוֹךְ עֵם אֲחוּזֵי הַן
אֱלֹהֵי קְדוֹת דְּרָבִי הַסֵּפֵר הַתּוֹעֵב בְּאֲשֶׁר רִמִּיתִי לְבַטְלֵם חֲשׂוֹם עֲנָה כִּסִּיל בְּחֻלְתּוֹ
וְשֶׁאֵר כְּצִיּוֹ וְשִׁקְרֵינוּ הַקּוֹרָא אֲחוּזֵי יִכִּיר כִּי שׁוֹבְרֵם מִתּוֹכֵם וְאֵין לְאִבְדָּן זִמָּן לְהַשִּׁיב
עֲלֵיהֶם וְאֲחִילּוּ זֶה הַטַּעַם קֵט אֲשֶׁר בְּעַתֵּי לֹא בְּעַתֵּי מֵלֵךְ לְבַקֵּשׁ אֲחֵהֶם
וְרַעֲי כִּי לְדַעַתֵּי קָדוֹב אֲנִי לּוֹמֵר שֶׁאֲסִיר לְהַשִּׁיב לְחִיּוֹקוֹרוֹם הַלּוֹה וְכַח"ט
דָּף ל' הַגִּיּוּס חֲמִיּוֹקוֹרוֹם גְּיוֹ אֲבָל חֲמִיּוֹקוֹרוֹם יִשְׂרָאֵל ב"ט דְּפָקֵר טְכִי וְהַרְג
הַיָּאן רַחֲמֵינוּ הַבְּבוֹר הַבּוֹלֵל כִּי בְחָר בְּאֲחוּזֵי רַעֲיוֹת וְעוֹנוֹת הַשֵּׁשׁ וְהַיָּאן

וְכִלִּיל

אסיפת זקני ישראל לבני וגאונא איטליא הש"ס ישמרום פא

וכליל למישים הלעיטו לרשע ויחוס * ואין ספק אלה ודאי כי הוא חרטום
אסף וכסדחי ומסיעו של חסדחי וכוסף עוד רשעת הרשע לע רבות רעות
כאלה הלח קמה כתובים חכי מגידי אחת מזה ימים ושנים אשר שלמו מתם *
ובכן גם לחנו צעירי הצאן שבעיר הזאת ליורדנו יע"א כשהגיע הספר
לידנו הספר המקולל הזה כחנינו לחנו עשה לכל היכא דאיכא
עשה קדמת שכינה ואתיה * ואחר ראותינו כי כל דבריו ודעותיו הם כנדיים
לחמת הזקובלת מר"זל * וחד כולם ענו ואחרו לאסו' איסר בכל יהא ובכל ימנא
בכל נבולנו האמונה הדעה הוו * וכן נעשה הדבר היום יום חמישי לסדר
זכרון לבני ישראל שנת לחטן דעת כל עמי הארץ כי ה' הוא האלקים את עוד
בתפלת הבקר קודם קריאת התורה בגורת מרס סמור וגמור ששום אדם לא
ישא ולא יתן ולא ידבר דבר מתועבות הספרים ההם וכל אשר ימנא בידו שום
ספר מהם בין גדולים בין זכ"י שיציאם לב' דתפק ומח' * ומי יתן יהיה כן
לבני חמינו בכל קהלות הגולה לעקר ע"ו וי חזינינו * ואתחנו אל ה' ישקיף
ורחם בדומק השעה * איך דבקקנו הרעה לכן אל מלך כחמן פודה ונחמן מהר
שלא נא חסד טוב משמיט גאועה * ומלחה קארץ דעה * יראו עינינו וישמת
לבנו בעגלח ובזמן קריב חכ"יר :

כה מצחיק חיש צעיר עבד לכל יודעי דת ודין מחמ קידה דרעלה ובמורח *
עד שיתפקקו כל קוליות הסדרה * יתוש כתוש ותולעת גבאש יוסף בלא"א א'
במורהר עמנואל אירגאס וצ"ל :

בבר

בצתי ובנתי על הענין הכתוב מעבר לקח מנחמן עלי הדיין
המצויין החכם השלם כחיה"ר ר' יהודה צריאל בר"ו אשר כתב כל
אלה הדברים * ואת החרס אשר לחיוב חיון ואכזריה החרים * על אשר ידו
במלכו של עולם הרים * ולכן לא חתריך כה רק לקיים כל דבר באתיאל
הזאתמת נאס הצעיר גבריאל פוגטריטורלי כותב ומוסר כה טוריגו בסדר
כזר בקודם גורח קהלות בשנת לחטן דע"ת

זאת ועוד אחרת יצא מאתי ברומב מלך * והן עתה שנית רהושי רהיטא
בתריה דמנא ורננא כ"י ע"ה כ"ה הרב הגדול החכם השלם כמחר"י
צריאל בר"ו המקנה קנאת ה' כבחות להסיר מכסול מלב העקוב * ובחתי על
האותם כדי לברסס האיש הרע גלזה תויח חיון דליטרקיה חיוח דרבנן דלית
ליה חסוהא כי סנש בתידו יצלה * ובשמת להו' עד הקימו את דבר מלך
מחלכי רבנן כמנהל"י צריאל הנז' כי ראה דאינו כמה וכמה דברי חיינות שכתב

אסופת זקני ישראל רבני וגאונים איטליא הש"ס ישמרם

פספסו החקולל מנר ומצית את הטומאה בטומת בית הסתרים סתרו
סודותיו הקדושה חילק ובילק וקנץ בנשיעות * ומה נחמר ומה נדבר מחותנו
האיש שלח נצטרך * מי זיינך עלך סכרך כחך כאשר שמעתי כן ראיתי כי
שמהא וו צוקעט ועלה צוקעט ויורדת עד התהום ככוביו מירופיו ונידוכיו
ומי ישמע ולא ידמע ולא יבא לעזרת ה' בני צורים להמרים ולכלותו אותו וחס
המתניקו חס לא יחזור צו ויבית כל ספריו וכתביו אל בית המוקד כה דברי
יגאל פינקרלי הכותב וחותם פה ק"ק אליס אנדרדייא צטרך אל כל מקח
לז שנת ור"ע אלהים תמצאלפ"ק :

דבר פו צנר לי על שמועת דברת ספר נחמיה ח"מ (חסה ליה נח"מ) כי
לח עם צינות הוה * ועם כי לא לעלם מחמי משל הקדמונים סההלטת
והצירים הם תפארת הבחורים חפכתי בטומות ונס זר דברתי והתשפתי עגה
צזעלין כי חששתי לי חמשתת חילול ה' הגדול הנחשך מידיעת ההכוכים האלה
ההופכים ללענה חששמו הפכך דרך איש וצר * זר כמהכפת'ורים * אוי נת
ל:ותתהכנה חבני קודם בראש כל חוצות פמלז נכו' חששת ימי בראשית זה
חשך חללו זה חושך חללו עד שניעשית קרעם קרעים כלמות ולא סתרים :

ויאמר ה' יהודה יעלה ראש המדברים ופיו פתח לכבוד התורה ודרש
דרשות של ד.סי הספר החקולל הכוזר ח"מ חו"ס חס להסתומי למדרש
ו' מדרש ליה בכרקה דתניין די"ח אין ציעור סחך חלח שריפה * והנס שהרס
חיליון יתן קולו שחוג ישאב על כו' הו אין חשנימין צב"ד קול וכנון דח חמינח
סקיל סבותיק ושדי חמיורי דאולי תמת שלס לא רחה צו סחך פיטול : או שלח
סגרסו לא יפה : או צולע על יריכו כאשר כתבו עליו חמקום החשפט * חו
ששכת תלמידו מתמש אינסו דלהה חזי ליה הוה הורמיו צר לילותא וברוריס
הדברים כסחלה שרוב דברי הספר הם חים גנובים נכרמים מדרוש חבלת
שמוקות מן חשך נעוץ סופו בתחלתו שהחמפר היעד סס על עצמו חשר צדה
מלכו וישנה בני איש לכדציו דלח כהאר"י זל"הה * ואע"ג שים חהחוקות
שתכסו על דברי הספר הגו' שיוכלו התישב בכירושים שונים חכפר חסכיימים
אל האמת עכ"ז אין האמת חתו * והלצ יודע חכ לעקל או לעקלקלות * הנחמה
כזה חים חשר דוח גילולים צו חחסף כל הלשוכות ומלות זרות בלשון קלשון
למען ישמעו הרבים וירוח הרעת יוקשו וילכדי חשמתותיו . אלחלח כי החון
לעת עתה כבר עלי לרוב הייתי חחריק להראות קלובו צרבים חח נס דחקי
כאן כבוד אלהים הספר דברוחי שמעמנהיל כזה מוכיר וחוקר סנה שנייה

דא עקא סס כי לא להזכיר שאפילו אליהו צהר הכרמל לא היה נשמע כזה
 לכבוד קבלת פסח טיקר תולדת משה צימודו ית' הנחמר לנו מאבותינו * ובכל
 קוסי שיכול ביסוד זה סברתינו תצנע אל הקבלה ולא נעשה פשרה מדעתינו
 ח"ו * ואם לא נחצה טעם צרוננו יתצרך נקבלנו שאין רצונו כרצוננו כחומר
 הרמז"ס ז"ל דאין ידיעתו כידועתנו ודיצוה הערה שלא תאמו במשכט ידי *
 לבר זה אזכיר תהלות דברייהם ז"ל ומחמדם להאי * מאן דבעי למהוי תסידת
 לקים חילי דאצות דתנן התם אכמים הזהרו בדבריהם שמה ישותה תחילת *
 ואמרי לה זילי דנזיקין אשר הורנו להשיר חכסול אצן כוף וצור המתבלבל
 צרנלו אדם וכ"ס מהנפש כדאמרי לה בחילי דצרכות פרק הרוואה אריז"ל
 הרוואה קסת בענן צריך שיכול על כניו וכו' לייטו עלה במערבא מסוס דחזי
 כחאן דסגיד לקסתא * ובחוקוס כפירה כנוצר לעיל כ"ס דלימכו אשמתא ואין
 מולקין כבוד לרצו וכשיא בעמך לא תאר כתיב : אשר לכן צנודת עירין פתגמא
 במחמר קדישין הכו"ל תיבא לא חכמיששטה היה זה דלעתו והואיל הלך אמרי
 שוא ומאן דקרי בו לא משתבש ואילו דבר יגובכ כ"ל זיהבל בדברים של תוהו
 שהע ולס מתמוטט עליהם כי צעוקותינו כחיהו רבים שתו המוס הזדחנים
 ההם * אלא על כי רבים לא ישתו ולהיותו עדיין צן זוהמא בחוש ולא תיה
 מחוליה אמרי ראות בו הנבע אף כי אין אליהו בקרבו ונצה לבו להרים יד
 בחלכי רבנן בתורתם תמת ודבריהם תמת : ולמטן רבים יראו וקמול התגבר
 כנגד הפכט ויטו אהלס אפרנס חחנו ומסברותיו כהנאו דלס הוא עבדי
 בשביבותיהו דבעלי ראתן * כי זבזי חות יבאים יביע שמן רמקא ולא יתקן עד
 אשר יקום דברי ארי שבחבורה אריאל ארי"אל כבוד שמו האוף רבינו כחיה"ר
 יהודה צריאל נר"ו * אשר תקע יתילותיו בחקוס נאמן והודיע גם כן לחותו
 מעמד ומושפ זקנים דברים של טעם והם השיבו מכני הכבוד ולא צושו
 מדבריהם * להוציאם החוץ ואפילו להביאם אל המוש"כ שוק"ו ליתנם אל
 הדכוס דאם חכני כבוד צ"ד של מטה כך חכני הכבוד של מעלה גבוה מעל
 גבוה עמ"כו * ולו שקול ישקלו הם והצ"ד שלפס וזה חלפם צראשם בכף חמד
 עם כל חכמי ישראל וכבוד שמים בכף שניה חיי ראוי שיכריע והוה שחלפם
 הוציאו חילן ע"ג חילים אמולים צאחם חיי זה צת לרדותינו לא ידעו כחש
 יכסלו דנענין חגדר חלתא כולנו בני עיר אחת נחנו לפבור תלוצים ולעשות
 שכתים ככלגש צנבעה * וכ"ס במגדר חלתא כהאי * ומה נעשה שאין דמו
 מסור בידינו כבזמן הבית * נדבר וגטדק בדברי רז"ל צרכ הכ"ל על שהי
 בעצדים שנים בפוצה לארץ במברת וטעמא אימתא ועכ"ו שלחו מתם ואמרו

אסיפת זקני ישראל רבני וגאוני איטליא השם ישמרם

לחס אחיה זכה מזנת וכו' ויאמרו אין להם חלק באלהי ישראל וכשמעו הדברי
לש"ס ובעזרת האל אחריו בתקירת כלפוליוסל הכל שיש בו טעם שכתב
בהכרזי לגבול הלכות שבו מעיר יותר בעצמו שאינו יודע ציד עם היותו
איש סדה כנמרוד ציד בכיו והמקום יתן בלבו לשמוע לדברי חכמים דאז ודאי
יקרבו הרב כמוה"רי בריאל הנ"ל כי עדיף מנביא הוא ויתכלל עליו ועליו
תבא ברכת טובכה לדברי המכתוב לכתיבה ותוסס ללסיסה בדבר ה' כמין יורה
הצעיר אברהם סגרי העומד לשרת בק"ק קאסל כס"א הדברים אשר צוה
ה' לעשות אותם בשנת תחת כי שנאו **דעת לפ"ק**

זהו

מ"ש בכתב פרטית ויחידית הרב המופלג זה סיני רמחורן
שמעתיתיה מורה"ר ששמן מורפורגו נר"ו חתן הגאון
החסיד הא"ב ר"מ של ק"ק אנקונה יע"א מלבד מה שכבר כתבו
בארוכה וקראו לשלום לכבוד ה"ית :

אם

לא יסוד המלגלג הזה נאמיה קווא חיון והמחזיק צידו חולכו הרעה
ומן הקמם אשר בכפיו אחינא ולא מסתפינא דמנוה ומנוה על כל
ישראל לדוכו כמסית שאין טוענין לו ולהכריז עליו סורו טחא ושאר האנסים
שנחשכו עמו אשר שמוזרים ומופתרים הם מן התורה מן הנבאים ומן הכתובי'
ובכרט דכתב מנהיגי ופרנסי אומיר שנתכרסמה עם כל הנלוים אליה ירתעו
לאמריהם ויפרדו מלליו אם הוא יקוים את לבו גם לזאת ויקסה את עורכו
לבלתי שמוע ולבלתי קחת מוסר ואינו תוהה מ"ו על הראשונים חמיהות
רבות שאמתי עד כה לדרוש שלומם וטובת' ושלום על ישראל רנן ותלמודהן
כי כך מובותינו לבקש שלום ולרדפהו ואם יתנו עוד כסף סודרת ולא יאבו
לשמוע אל גאוני ארץ וחכמיה יסתלקו כל הפגומים וישבו כסאות לחשכט
כליון ומרץ להחפ ולחבדם ולתכרית מרץ נכרה ודאיני מוכן עם מר מחי
הגאון רב יוסף לפפה פלהט הרים לזאת דעקבות הרועים רוצי ישראל
לרעות את גדיי קיני דמרעה טוב ושחרו דרך ה' משפט אליהם ונשמיע צחוק
קולינו להכרית מעיר ה' כל רשעי ארץ והיו לקללה בצרע עמם ומי יתן והיה
לכנס זה להם להסודות עונם לכל כשעיהם ולכל חטאתם ויחזרו צתטיבה
שלימה אל ה' אלהי אבותיהם ובהסידים התמידים והישירים הנעלבים חסם
וחלבו על עלבונם ויעזרו על מדותם ויכניסום תחת כנפי השכינה כי
נכרים לדברי אמת שבראשם נגעם והצרעת שבתה צמחתי כשתה בכל הגוף

לכל

לכל מראה עיני הכהן הגדול הגאון מזה"ר כפלי כר"ו - ואילן סרק זה העומד
במקום טומאה טומאת התהום שאול ואצדון שדינו נופו צתר עיקרו - וכפי
פרוסות השמים יטע בלצנו אהבתו ויראתו ויפירו לעודדו בלצנ שלם - ואת
המצלת יבקש ואת הכדחת גשיב ולגשורת ימנע - ואת הקולה יחזק ואת
השונה ואת החוקה ישחיד - ויקצני מן הארצות ויביתנו אל אדמתינו וישיב
את סוכטנו כבראסונה אנס"ו :

כה דברי צעיר וצעיר שמשון בל"א יהושע משה מורפורגו יצ"ו חותם
פה אנקונה ג' אדר בסדר לזכר לכני ג' תמיד סנת תע"ד לכ"ק :

זהו מ"ש הרב הגאון במהר"י הכהן מקובל ענין נר"ו יום ה' כ"א אדר
תע"ד אחר ראות הספר הטמא זה לשונו מהחכם הכולל בנן של
קרושים כמורה"ר משה חאגי"ו ז"ל מלבד מה שנכתב לעיל משמן
ההר הקניז כגב נגד חזן ע' הטוב פצצ פואעיה ל"א . תע"ד

גלילי ידיו הטהורות ומעשי ידי אצבעותי אשר חזר והניח בדכות
באחרונה הגיעו כה לידי כוונה ודאחיפה עשה בדעת ובצדקה
לפרסם הדבר בעולם בכל כנה ושכרו כפול מ"ה שוכן מעונה . והנה
אלה דברי אשר הסבתי לק"ק פ"פ כשלקחו לידי איזה קונטרסים
מהפטר לדין ע"פ הראיה ועם היותי טרוד בעסק מצוה אע"פ כי שמת
גין עיוני עליהם ואטן ואומר שיפה נידון הספר לשריפת אש כסכרי מינים
כי הוא כוסר בנבול שבולו ראשונים בעיקרים .

ראשון צמה שמאמין שהמאציל הראשון שמכנה לו שם עתיקא קדישא
ד"ק וכשתיה צגויה בזה כוסר בכלל האמדות ואף למסיים
זהו וכשתיה מד - ולא תינקן בזה דבר כי לא טייך לומר הכי במאציל
הראשון ועילת כל העילות רק בנאצלים חשוב שהמאציל הראשון הנקרא בפי
כל המקובלים אין סוף הוא צתוך הנאצלים כנשמה צתוך הגוף והוא
צורא הכל שהוא אמות גמור פשוט בלי סוף שמוי כלל כמו שכתב הרמ"ם
ז"ל בפי"א מהלכות יסודי התורה אלוהה וכו' ולא אחד בנוף וכו' והיינו
כמ"ס המפרש ד"ה ולא אחד בנוף וכו' ומטעם זה אמרו הראשונים ש"ס
הוא פשוט גמור הכל בלי שום שינוי מה שאין כן לכי דברי התועב הזה
שכותב שיש כמו נוף וכשמה והוה ה"קצת כונו מאוחר משני עניינים אלא
שצד התפרותם הוה מד"ו וכאילו לא יוכל לעשות בחלק שנותן לו שם
כמו נוף מה שיוכל לעשות בחלק שנותן לו שם נשמה והרי זה כחצאו ח"ו

אסיפת זקני ישראל רבני וגאוני איטליא השם ישמרם

שאין הכל אחד ואתן לומר בחאציל הראשון דהוי מדא כדמיון הסלחנות
בנחלת רק בנאצלים אמרינן הכי משא"כ באין סוף עצמורק הכל אחדות
גמור בשוה (וכן הוא בתיקונים ס"ט דף קי"ג ע"ב ע"ס דמשמע חף דגם
בספירות כלל מדת"מ הוי סמו שופכות מה שאין כן בעילת כל העילות
שהוא מחציל הראון לשם אחדות גמור בלי שום שינוי כלל רק אחדות כשוט
ולא שייך לדמות שם כחין גוף וכשמה ס"ו):

שנית הצועז חיות חיון נקרא חין מצד הדיגוק שדייק הואיל נקרא חין
סוף ולא חין ראשית שמע מינה דיט לוראשית ס"ו ואם כן הארור
הזה כותן זמן ועת למציאותו כמו שכתב גם כן בדף ס"ז ע"ד דהשתא לא
קשה מכי מה צרף הטולם בזמן שצראו דו"ל שמעת שנתהוה צרף העולם
זכו עיין שם דהוה כופר בכלל העיקרים שאמד מהם הוא שהצ"ת אין לו
התלות בזמן דאם כן ס"ו אינו קדמון לפי שהזמן קדמו עיין בצעל העיקרים
מאמר שני כ"ז ופ"ו דכל הכופר בארבעה שרשים אלו דהם האחדות:
הרחקת הגשמות ושאין לו התלות בזמן: ושהוא מס לק
מן החסרונות: הוא כופר בעיקר:

שלישית נקרא חון לפי שמאמין שהחאציל הראשון הוא בעל צמירה
בצמירת בני אדם שמתנה מרובה אל רוצה והבין שרצון
הבורא הוא ברצון בני אדם ודבר זה הוא חסרון ס"ו צמקו ית' שנסתנה
רצונו לעשות מה שלא היה צומר מקודם ולזה הסכימו כל הראשונים דלא
שייך זה בחאציל הכל אלא יש לנו להאמין שאין רצונו ברצון בני אדם ואי
אפשר לבני אדם להבין רצון הבורא כמו שא"ל להבין מהותו (והרשע
הזה כעב שהכיר מהותו לא עפ"י חדותו כח"פ צמודעא רבא צמירון קושיא
האשוכה כי אותו תירוץ היה טוב וישר בעיני אלהים ואדם אילו לא היו שאר
הדברים צמיכות וכפירה מפורשת שכתב תוך הספר וצברט צדק כ"ו וכ"ו
על פרט הכרת המהות שהוא שומר שהכיר בה ימיה הוא ואותם המסערו
ואשר קיים דבריו הדומה לו)

ועוד דברים כדומה לחלו אשר קשה עלי להאריך באלו הדברים אשר בודאי
גם לכניהם גלו מחני כל זה נמלט בלבי שהמחבר הלז ית"ס בכלל
המינים יתעב אשר כפרו בעיקר כי בדה תלבו אמורה מדשה או מאיזה קליפה
שהטעה אותו רחמנא ליצלמן וכל הקושין שהקשה גם הראיות שהביא
בדברי הזוהר כולם בטלים ומבוטלים ועיקר יסודו על מאמר ריש"כ כו והוא
ג"כ כפ' בקודי בדפוס זולנכך דף צ"ו מה ששאל ר"א לחביו כבר כפי
מקובלים

המקובלים החמיתיים ואין לנו אלא חמיתות דברי הסכמ"פ שם יצא כי ספי
ספי התועב הזה שאין שורם ולכן נרש יגרש ואנ"כ במקומי אני עומד
על דבורי האחסון שהספר שלו ראוי לדונול שאיפת עסק זה חסר לא יבוא
ולא יטן ישחור עמו ישראל כאישוק ושלם לציון ראשון כ"ד תוהבו לאסנן
יעקב הכהן מפראנ תונה פה קובלענץ ואגפיה יע"א

חרב לה

שופס מ"ש רבני ק"ק אנקונה יע"א

לא

חראם בסתה דנרנו ולא באר"ש חסך הסתרונו דעתנו הנכונה
והאפיה בענין הספר המקולל הנזכר לעיל שחבר חובר חברים
וקום קסמים מעונן ומנחם הוא תויה דרבנן דנפשו לא חייא כי היינו חן
החמירים לבוא לעזרת ה' בגבורים להרחות העמים והשרים את דכיו כע
רעת חראה הוא חלא שקרי וכפידו ואינו ראוי לבוא בקהל ה' ועליו נאמ' בסו'
עמי לא יהיה ובכתב בית ישראל לא יכתב ואל תדחת ישראל לא יבוא חמנס
היינו מן החמירים ללא בארצ כיפיות בידנו לרדפו עד סרחה כי אמרנו
חולי יבוקה וכוכלה לו ונפיר רעתו מחנו ודרוב דברים דברי אחת וענוה נדק
יאלל חלפשוט ועתה בראיתנו כי לא שמע לקול חלמסים ולכל מחבר חבורים
מחוכם וכפתוקרש אעם אוננו והוסיף על חטאתו פשע להרים יד לסוכו במלכי
רבנן אמרנו להדום שינוי בפיו ומתלעוט כופרים לנתון לכבוד ה' ולכן
גם אנחנו מאשרים ומקיימים כל האמור ומאדירים ומשרימים הסכרה המקולל
בכל הנזכר לעיל והמספרו והחזיקו בידו (על זאת שלא לבטרו ולאנדו
כראוי) ועד אשר ישוב המחבר מדרך הרעה ומן החמס אשר בכפשו וישוב ל
ה' ויתחמו ואל תלהבו בירדה לסלום ובתי דיניך וכל ישראל חנוקים מכל
עון ואשמה וכפשוט כל פגע רע והקולר תלוי בנאר המחבר וכל מי שיש בידו
לקחות בו ולחלטו מדעת ואינו יוטה ואלהים ימננו וישארכנו יאר כניו אתמו
סלה אכיר אנקונא בסלד פגול יהיה והנכס התוכלת

חמז עונה עשא שנת פחת כי שנת דע"ת לכ"ק :

יוסף בלא"א שלמה פיאמיטא זצ"ל

אברהם בלא"א יאודה אלקוסטנטיני :

שמשון בלא"א יהושע משה פורפורג יצ"ו :

מלחמה לה

טופס מ"ש רבני ק"ק ארגיל יע"א להנאון מה"רר צבי נר"ו ולחד
דעשיה רב ועצוב טה"ר משה חאג"י נר"ו

אחר עתרת החיים והסלום מאת החתומים הדורשים לאל צעד שלום
שיתמיר אכז"ר טורקים אלה יגידו למעכ"ת שהגיעו לידיו הגרות
שהם בעלי זכויותינו דברי תפלות של תוה חיון זה שהוא מורה כנים
בתורה שלא כהלכ' ועמד בגד הפס"ז וגד תורתנו להפיל טור היחוד וכל
דבריו רעות כוזבות ודברי תפלותים * אולי על שזרו * ואשריכם ואשרי
תורתכם סקמתם ועמדתם וצא"ר קנאת ה' צלחות וקנאת תורתנו שתפעלה
בגד הרשע הנזכר ונדתם אוננו ואת ספריו ספרי המינים וגזרתם עליהם שאת
תאכלם * ואנו שנשנו חזינו וכתבנו הגרות לאחינו בני גאולתינו קה"ק
שנחערב לבנות אחנם אחרנו להם מה שחו שר"י וסם ספריו כדי שאם יגיעו
ספריו להם שיסרפו אותם לפי שכל דבריו דברי תפלות * ואם יגיע אליהם
התועב הנז' שימרימו ויגדו אותם זכח התורה התמימה ויגרשו אותה מכל עיר
ופיר כדי לצער המינות מישראל * ואנו מכימים עם מע"כ דכידויים שנדתם
והסרתם אותם ולכל המתוין ומעמיד ומקיים את ספרי התועב הנזכר בין
באמונה ש"ץ ובין בכל אותם שקמו קמתיו * ואין להאריך אלא בשלום מע"כ
שיתמיר בים את נפשכם רצונכם ומכץ המותמים הפעירה ארגיל נסדר
יהיה סר"ו שנת עד"ת מרעים הקיסר מלפ"ק ושלום

- פעריה בכמ"הר נהוראי אורבוב :
- מימון יאפיל ס"ט :
- שלמה בר נהוראו קרעקש :
- שלמה אבן כספי :
- צמח דוראן ס"ט :
- ידיריה שלמה צרור :
- יעקב צרור ס"ט :
- אליהו הלוי צפת ס"ט :
- שלמה קא"ג ס"ט :
- מסעוד טוביאנה ס"ט :

